JOANNA

TROLLOPE

NURORILE

Când cel mai mic dintre cei trei fii ai lui Anthony și Rachel Brinkley se însoară, nimeni nu este pregătit pentru schimbarea profundă pe care acest eveniment o va provoca în familie. Din motive diferite, celelalte două nurori nu au putut să se opună influenței materne pe care Rachel a continuat să o exercite asupra fiilor ei, ceea ce a făcut ca întreaga familie să rămână în continuare strâns legată de casa părintească din Suffolk. Dar Charlotte – foarte tânără, foarte frumoasă și foarte alintată – nu are de gând să își împartă autoritatea cu proaspăta soacră și își propune să schimbe echilibrul de forțe. Curând, Rachel descoperă că începe să piardă controlul și nurorile devin mai importante pentru fiii ei decât ea însăși – un transfer inevitabil de loialitate, care declanșează furia lui Rachel, afectează liniștea lui Anthony și provoacă valuri neașteptate în cele trei căsnicii.

Joanna Trollope are o carieră de scriitoare de peste treizeci de ani, cărțile sale înregistrând un succes uriaș, cu vânzări de milioane de exemplare, mai multe fiind ecranizate. Este considerată una dintre cele mai importante romanciere britanice contemporane, fiind distinsă cu Ordinul Imperiului Britanic pentru contribuția adusă literaturii.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-596-8
9 786066 005968
Lira

Daughters-in-Law
Joanna Trollope
Copyright © 2011 Joanna Trollope

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Nurorile
Joanna Trollope
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Carmen David
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TROLLOPE, JOANNA
Nurorile / Joanna Trollope; trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-596-8
I. Soft Graal (trad.)

821.111-31=135.1

JOANNA TROLLOPE

Nurorile

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan

Lira

capitolul 1

De la locul său aflat pe primul rând de bănci, Anthony o vedea perfect pe tânăra care tocmai avea să-i devină noră – a treia. Biserica avea un naos larg și un spațiu generos, acoperit de covor, ce se continua cu treptele scunde care duceau la altar; în timpul slujbei, cele patru mici domnișoare de onoare stăteau jos pe acele trepte, în cuiburile de mătase roz a rochiilor, așa că între Anthony și perechea de tineri căsătoriți nu exista nici un obstacol vizual.

Lui Anthony i se părea că mireasa, îmbrăcată în satin de culoarea fildeșului, avea aerul seducător al unei sirene prizoniere pe uscat. Rochia îi era strânsă – foarte strânsă, chiar – începând de la piept și până la genunchi, apoi se deschidea într-un evantai de falduri moi și o mică trenă fluidă care se răspândea pe treptele altarului, în spatele ei. Privirea lui Anthony coborî încet din creștetul ei blond, acoperit de voal și presărat cu flori, până la picioarele ei invizibile, apoi urcă din nou și se opri asupra formelor fără îndoială satisfăcătoare ale taliei și șoldurilor. „Are un trup superb", îi trecu prin minte lui Anthony, deși ca viitor socru nu se cădea să aibă asemenea gânduri. „Superb!"

Înghiți în sec, apoi își mută privirea la fiul său. Luke, care deborda de acea mândrie masculină pură și posesivă ce dă importanță zilei nunții, era întors pe jumătate către mireasa lui. Cu cinci minute în urmă avusese loc un moment emoționant, când mama văduvă a lui Charlotte îi ridicase fiicei sale voalul de pe față, iar cele două se priviseră timp de câteva secunde cu o înțelegere intensă, care-i excludea pe toți cei din jur. Anthony îi aruncă rapid o privire lui Rachel, care stătea lângă el, și se întrebă –

așa cum o făcuse adeseori în zecile de ani de când erau împreună – dacă stăpânirea ei de sine ascundea vreo dorință instinctivă căreia nu-i dăduse glas niciodată și dacă în următoarele luni și ani reacția ei primitivă și inevitabilă la faptul că urma să-și dea al treilea fiu altei femei va fi la fel ca aburii încinși care ies din crăpăturile scoarței pământului.

– Totul în regulă? întrebă el în șoaptă.

Rachel nu-l băgă în seamă. Anthony n-ar fi putut spune dacă ea se uita la Charlotte sau dacă își concentra atenția asupra lui Luke, admirându-i umerii lați și pielea fină și întrebându-se în sinea ei dacă Charlotte *chiar* își dădea seama ce fată norocoasă era. În locul pălăriei convenționale, Rachel își prinsese câteva pene verzi în păr, într-o parte, iar tremurul acelor pene – care păreau niște libelule pe sârmă – i se părea lui Anthony singurul indiciu că sufletul lui Rachel nu era la fel de impasibil ca exteriorul ei. „Ei bine", se gândi el, fără să-i poată atrage atenția, „dacă e atât de absorbită de Luke, atunci eu mă întorc să-i admir fundul lui Charlotte. Nu sunt singurul. Toți bărbații din biserică vor face același lucru dacă-l văd. E doar sclifoseală să pretinzi altceva."

Preotul, un bărbat vesel care purta un patrafir brodat cu modele surprinzător de moderne, ținea o mică predică pornind de la un vers din Robert Browning, care era tipărit în interiorul foii de rugăciune.

„Să-mbătrânești alături de mine
Este tot ce poate fi mai bine."[1]

Acest poem, spunea el, nu era despre căsătorie. Era despre răsplata pe care o poate aduce experiența în schimbul pierderii tinereții. Era un tribut adus unui cărturar evreu sefard din secolul al doisprezecelea, și totuși, în același timp, era și o celebrare a bucuriei, o chemare

[1] Versuri din poemul *Rabbi ben Ezra* (în engl., „Grow old along with me, / The best is yet to be.") de Robert Browning (1812–1892), important poet englez, din perioada victoriană. (n.tr.)

pentru toți să prețuiască cinstea și să aibă încredere în Dumnezeu. Preotul își desfăcu brațele cu mâneci albe și largi și le zâmbi lui Charlotte și Luke, mamei lui Charlotte – care purta un bolerou și o rochie lungă de dantelă –, precum și întregii comunități. Anthony își luă ochii de la cea care urma să-i aparțină celui mai tânăr fiu al său și privi către tavan. Fusese renovat în întregime, grinzile erau lăcuite, iar rigipsul dintre ele văruit în alb strălucitor. Anthony oftă. Cât de frumos ar fi fost ca Luke să se fi căsătorit, la fel ca fratele lui mai mare, Ralph, în biserica de-acasă, nu în acest colț tihnit din Buckinghamshire, fără mlaștini, fără păsări de baltă sau trestie, fără nori deși pe cer. Cât de încântător ar fi fost dacă *acum* s-ar fi aflat cu toții în Suffolk!

Bineînțeles, biserica de-acasă ar fi fost perfectă. Anthony nu era un credincios practicant, însă îi plăceau aspectul bisericilor și simțămintele pe care acestea le generau, demnitatea și absurditățile ritualului, persoanele sfioase din congregația anglicană engleză. Cunoștea de-o viață biserica de-acasă; era la fel de veche precum rabinul din poemul lui Browning, chiar dacă acum nu mai avea forma inițială; era mare, luminoasă și primitoare, cu ferestre fără vitralii și o minunată sculptură modernă, mică, din bronz, a lui Noe eliberând porumbelul, prin care era celebrată prima reprezentație care avusese loc acolo a operei bisericești scrise de Benjamin Britten, *Noyes Fludde*. Se întâmplase în 1958, când Anthony avea unsprezece ani. Fusese la toate operele interpretate în acea biserică în zilele de demult, înainte ca Suffolkul să devină un loc de pelerinaj muzical; se îmbrăca în pantalonii lui de școală din flanelă gri și purta cravată, în semn de respect pentru opera muzicală respectivă și pentru compozitor. Acolo ascultase pentru prima dată *Curlew River*, care rămăsese piesa lui preferată, cu mult înainte să se dedice desenului, cu mult înainte ca păsările să devină pasiunea lui. Aceea era clădirea în care conștientizase pentru prima dată

importanța profundă a creativității, astfel că era normal ca el să vrea astăzi ca fiii lui să treacă tot acolo prin marile rituri ale vieții. Nu-i așa?

Toți fuseseră botezați în acea biserică: și Edward, și Ralph, și Luke. Poate că Anthony ar fi preferat o ceremonie de botez mai simplă și mai umanistă, însă Rachel își dorise să fie botezați la biserică, în acea cristelniță veche și încântătoare; iar ea știuse să-și impună dorința.

–Nu trebuie să rămână creștini, îi spusese ea lui Anthony peste umăr, ocupată, ca întotdeauna, cu ceva. Însă cel puțin au posibilitatea de a alege. Și tu ai avut-o, la urma urmei. De ce să nu aibă și ei ce-ai avut tu?

Bineînțeles, ceremoniile de botez fuseseră fermecătoare și emoționante, iar sentimentul profund pe care Anthony îl asocia cu clădirea bisericii devenise tot mai puternic odată cu fiecare dintre ele. De fapt, era atât de sigur că băieții lui se vor căsători acolo – când va fi să fie și dacă va fi să fie –, încât rămăsese uimit când fiul său cel mai mare, Edward, apăruse cu o tânără suedeză elegantă și autoritară și îi anunțase că urmau să se căsătorească, bineînțeles, acasă la ea, nu la el.

Logodnica lui, cercetătoare într-un laborator în care erau analizate materiale pentru muzee și galerii, fusese pusă foarte bine în temă. Îl trăsese pe Anthony deoparte și îl privise fix, cu ochii ei albaștri și strălucitori.

–Nu trebuie să vă faceți griji, spusese Sigrid într-o engleză perfectă. O să fie o ceremonie umanistă. Vă veți simți ca acasă.

Nunta lui Edward și Sigrid avusese loc la casa de vară a părinților ei, pe o insuliță anonimă dintr-un arhipelag de lângă Stockholm, apoi, purtând bavete protectoare din hârtie, mâncaseră raci, munți întregi de raci, iar akvavitul cursese ca un râu fatal. Anthony își aminti cum bâjbâia de-a lungul țărmului pietros în lumina ciudată de noapte, căutând-o pe Rachel, urmărit de o blondă

platinată lacomă, cu ochelari fără ramă și cu pantofi de sport.

În dimineața de după nuntă, Sigrid apăruse proaspătă, îmbrăcată în alb și gri, cu părul fin legat în coadă; îl luase pe Ed și plecaseră împreună cu barca, fără să se mai întoarcă. Anthony și Rachel fuseseră abandonați cu familia și cu prietenii lui Sigrid, sub un cer fără nori și înconjurați de apă. În avion, în drum spre casă, își amintea Anthony, se ținuseră de mână, iar Rachel comentase, privind pe fereastră:

–Unele situații sunt mult prea străine de noi ca să putem reacționa la ele, nu-i așa?

Cu un pic de întârziere, Anthony răspunsese:

–Chiar crezi că sunt căsătoriți?

Ea îl privise și-i spusese:

–Habar n-am.

Ei bine, toate astea se întâmplaseră cu peste zece ani în urmă. Acum, acolo, pe covorul de lângă treptele altarului, stătea și Mariella, fiica în vârstă de opt ani a lui Edward și Sigrid. Stătea nemișcată, cu picioarele încălțate în balerini îndoite sub fusta roz și cu părul îndepărtat de pe față de o cunună de trandafiri. Anthony încercă să-i surprindă privirea. Singura lui nepoată. Nepoata lui cea serioasă și rezervată. Care vorbea engleză și suedeză și cânta la violoncel. Cu o mișcare abia vizibilă a capului, Mariella îi dădea de înțeles că îi simțea prezența, însă nu-l privea. În acea zi, după cum îi spusese mama ei, treaba sa era să le dea un exemplu bun celorlalte domnișoare de onoare, toate nepoatele lui Charlotte, iar viața Mariellei era dedicată în mare parte obținerii acceptului din partea mamei. Știa că bunicul său aproba orice făcea, indiferent despre ce era vorba.

–Concentrează-te, șopti brusc Rachel, de lângă el.

El își reveni brusc.

–Îmi pare rău...

–Sunt încântat să anunț, zise preotul, scoțând patrafirul și punându-l peste degetele cu verighetă ale celor doi tineri, că Luke și Charlotte sunt de-acum soț și soție!

Luke se aplecă să-și sărute soția pe obraz, iar ea îi înlănțui gâtul cu brațele. El o cuprinse în brațe la rândul său și o sărută cu pasiune, în timp ce în biserică izbucniră aplauze. Mariella se ridică în picioare și își scuturâ fusta, aruncându-i o privire mamei sale, așteptând următoarea instrucțiune.

–Pe perechi, o văzu Anthony pe Sigrid șoptindu-le fetițelor. Două câte două.

Charlotte râdea. Luke râdea. Unii dintre prietenii lui Luke, aflați în celălalt capăt al bisericii, chiuiau.

Anthony îi luă mâna lui Rachel.

–Încă o noră...

–Știu.

–Despre care nu știm aproape nimic...

–Nu încă.

–Ei bine, spuse Anthony, dacă e măcar pe jumătate la fel de bună ca Petra...

Rachel își îndepărtă mâna.

–Dacă.

Petrecerea avu loc într-un cort amplasat în grădina casei părintești a lui Charlotte. Era o zi fierbinte, însă cerul era plin de nori, iar cortul era învăluit într-o lumină verzuie stranie, care îi făcea pe toți să pară bolnavi. Peluza pe care era ridicat era ușor în pantă, așa că deplasarea, lucru îngreunat și de rogojina încrețită de cocos, era aproape imposibilă, mai ales pentru prietenele lui Charlotte care, fără excepție, purtau pantofi cu toc foarte înalt. Printr-o deschizătură de la capătul opus al cortului, se vedea priveliștea pitorească a grupului de nuntași de pe marginea unui eleșteu, aranjați de un fotograf.

„Ah, Dumnezeule, apă", se gândi Petra. Barney, care încă nu putea merge, era legat în siguranță în cărucior,

cu atenția îndreptată asupra unei mici cutii de stafide, însă Kit, la trei ani, mergea în picioare și fusese întotdeauna atras irezistibil de apă. Cu o noapte în urmă, în camera de hotel atât de lipsită de familiaritate, amândoi copiii dormiseră foarte puțin, așa că nici Petra, nici Ralph nu dormiseră, iar în cele din urmă Ralph se trezise la cinci dimineața și plecase la o plimbare atât de lungă – de mai bine de două ore –, încât Petra începuse să se teamă că plecase pentru totdeauna. Iar acum, contrar obiceiului său, se alăturase unui grup de prieteni zgomotoși de-ai lui Luke și bea șampanie și fuma, în ciuda faptului că renunțase la țigări când Petra fusese însărcinată cu Kit și, din câte știa ea, nu mai fumase deloc de-atunci.

Kit plângea. Era obosit, flămând și năzuros. Cu un scâncet lung și sacadat, se strânse în fusta Petrei, frecându-se de coapsele ei, răvășit și neascultător. Începuse ziua în cămașa de pânză albă și pantalonii albastru-închis pe care îi ceruse Charlotte, chiar dacă îl considera prea mic să fie paj, însă amândouă hainele se murdăriseră și se șifonaseră atât de rău în biserică, încât revenise la tricoul cu Spiderman pe care insista să-l poarte ori de câte ori nu se afla în mașina de spălat. Petra însăși, în hainele care i se păruseră în egală măsură originale și potrivite când le privise atârnate în fața șifonierului din dormitorul lor micuț de acasă, se simțea stânjenită și nelalocul ei, la fel precum Kit. Prietenele lui Charlotte, majoritatea având douăzeci și ceva de ani, erau îmbrăcate pentru lumea total necunoscută ei a cocktailurilor. Coborî privirea spre Kit. Era demn de milă în starea deplorabilă în care se afla. Era băiatul ei dulce, sensibil și plin de imaginație și fusese smuls din familiaritatea cu care era obișnuit, doar pentru o toană a unor adulți, și adus într-un mediu artificial și străin, într-un pat care nu era al lui și unde cârnații erau condimentați cu mult prea mult piper. Își lăsă mâna pe creștetul lui, pe care îl simți fierbinte, umed și nefericit.

– Petra, spuse Anthony.

Petra se întoarse ușurată.

–Oh, Ant...

Anthony o bătu ușor pe umăr, apoi se ghemui lângă Kit.

–Bietul băiețel!

Kit își adora bunicul, însă nu se putea înveseli așa brusc. Se bosumflă.

–Crezi că poți să mănânci o căpșună? întrebă Anthony.

Kit scutură din cap și își băgă capul între picioarele Petrei.

–Sau o bezea?

Kit se liniști brusc. Apoi își scoase fața din fusta Petrei și îl privi pe Anthony.

–Știi ce sunt?

–Nu, răspunse Kit.

–Niște chestii crocante făcute din zahăr. Delicioase. Și foarte, foarte, foarte păcătoase pentru dantură.

Kit își ascunse din nou fața. Anthony se ridică.

–Să-l iau și să-l oblig să mănânce ceva?

Petra își privi socrul, îmbrăcat în costumul de dimineață, cu adevărat splendid.

–Ești prea curat.

–Nu mi-ar strica să fiu și un pic lipicios. Ai ceva de băut?

–Nu. Și sunt îngrijorată din pricina apei.

–Ce apă?

Petra făcu un semn cu mâna liberă, cu care nu încerca să-l țină pe Kit.

–De-acolo. Bine că nu a văzut încă, slavă Cerului.

–Unde e Ralph?

–Pe undeva pe-aici, răspunse Petra.

Anthony o privi.

–Nu e prea distractiv pentru tine. E...

–Eh, spuse Petra, nunțile nu sunt destinate familiilor cu trei membri sau celor care trebuie să aibă grijă de cineva.

–A voastră a fost.

Ea îl privi din nou pe Kit. Stătea nemișcat, și ea îi simțea respirația fierbinte prin materialul fustei.

–A noastră a fost încântătoare.

–Da, a fost.

–Ziua perfectă, am mers pe jos înapoi de la biserică până în grădina voastră, toți trandafirii erau înfloriți, copiii și câinii tuturor...

Anthony îi zâmbi, apoi îi spuse lui Kit:

–Cartofi pai?

Lui Kit i se tăie respirația.

–Poate chiar Coca-Cola? continuă Anthony.

Kit bolborosi ceva.

–Poftim?

–Cu pai! strigă Kit în fusta Petrei.

–Dacă vrei.

–Îți mulțumesc, spuse Petra, îți mulțumesc din suflet.

–Stau lângă mama lui Charlotte la masă. E o mare cunoscătoare de plante și artist botanic amator, așa că stăm alături în toate ocaziile. O să mă întăresc hrănindu-l pe Kit întâi cu ce nu trebuie. Mai bine să mănânci lucruri nepotrivite decât deloc. Kit, dacă nu vii cu mine, o să-ți aleg eu culoarea de la pai și poate îți aleg galben.

–Nu! strigă Kit.

Se desprinse de mama lui, roșu la față și ciufulit.

–„Sam, Sam", îi zise Anthony, cu un accent ironic de Yorkshire, „ia-ți muscheta și luptă"[1].

Kit rânji.

–Ești un salvator de vieți, spuse Petra.

Anthony îi făcu cu ochiul.

–Știi că *ești*.

[1] Vers dintr-un cântec englezesc (n.red.)

Îi privi plecând împreună, clătinându-se pe rogojina de cocos, mână în mână. Anthony gesticula să-i explice ceva, iar Kit părea un boț de rufe murdare lângă un tovarăș atât de curat. Apoi privi căruciorul. Barney terminase stafidele și deschisese cutia ca să lingă urmele dulci din interior. Era murdar pe obrăjorii bucălați și pe vârful nasului.

–Oare ce ne-am face fără bunicul și bunica? îi spuse Petra.

Era uimitor, se gândi ametită Charlotte, să fie atât de fericită. Era mai bine decât la schiul pe apă sau la dans, decât să conducă în viteză sau decât în momentul chiar de dinainte să fii sărutată de o persoană care-ți dorești enorm să te sărute. Era uimitor să se simtă atât de frumoasă, de dorită, de plină de speranță și de încântată să-i vadă pe toți și de uimită și triumfătoare să-l aibă pe Luke de soț. Soț! Ce cuvânt! Ce cuvânt minunat, matur și strălucitor. „Soțul meu, Luke Brinkley. Alo, doamna Brinkley la telefon, doamna Luke Brinkley. Îmi pare rău, însă o să vă spun după ce discut întâi cu soțul meu, cu soțul meu, Luke Brinkley. Al meu." Își privi mâna. Verigheta cea nouă strălucea. Diamantele inelului de logodnă erau ametitoare. Diamantele proveneau de la o broșă veche care-i aparținuse bunicii lui Luke, iar inelul fusese proiectat de ei doi. Luke făcuse de fapt cea mai mare parte a modelului pentru că avea mai mult talent, dat fiind că provenea dintr-o familie de artiști. Mama lui Charlotte era și ea artistă, desigur, însă una foarte disciplinată. Masa la care își lucra desenele meticuloase cu mâțișori și fructe de pădure era foarte ordonată. Nu semăna cu atelierul lui Anthony. Nici pe departe.

Lui Charlotte îi plăcea atelierul lui Anthony. Se gândea că, în timp, va ajunge să-l placă și pe Anthony – oh, și, desigur, și pe Rachel –, însă în acel moment, când tatăl ei era mort doar de doi ani, i se părea puțin cam neloial să se gândească să iubească pe altcineva ca pe un tată. Însă atelierul lui Anthony, în casa aceea uimitoare, dezordonată

și plină de culoare, era un lucru perfect de iubit, cu toate acele instrumente de pictură, schițe și tablouri agățate oriunde și oricum, cu toate acele fotografii cu păsări și modele de păsări, sculpturi cu păsări și schelete de păsări la tot pasul sau atârnând de grinzile tavanului într-un soi de zbor. Fusese acolo o singură dată – la a doua sau a treia ei vizită la Suffolk –, când Anthony și Rachel aveau grijă de nepoțelul lor, Kit, timid și necomunicativ, iar Anthony coborâse scheletul aripii unui sitar de pe un raft prăfuit și scosese evantaiul fragil de oase pentru ca băiețelul, Kit, să vadă cât de frumos se îmbinau. Kit era vrăjit. La fel și Charlotte. Când menționase, la serviciu, că întâlnise pe cineva pe nume Anthony Brinkley, un băiat din camera știrilor ridicase capul dinspre birou și spusese:

–Anthony Brinkley? Pictorul de păsări? Tatăl meu e nebun după păsări și are toate cărțile lui.

Iar Charlotte se simțise în egală măsură emoționată și plină de respect pentru că Anthony Brinkley îi arătase acea aripă de sitar. Iar acum iată-l, socrul ei. Și Rachel era soacra ei. Era fascinant să aibă socri, cumnați și cumnate și să trăiască împreună cu Luke nu în apartamentul ei înghesuit de la un demisol din Clapham, ci în apartamentul pe care-l găsise Luke la două minute de autostrada Shoreditch. Nu era perfect? Nu era perfect că se căsătorise înainte să împlinească treizeci de ani cu cineva ca Luke și că era atât de fericită pentru toți și pentru toate, încât ar fi dorit ca acea zi să nu se sfârșească niciodată?

Își privi paharul de șampanie. Era din nou plin. Oamenii continuau să-i aducă pahare pline; era ridicol, absolut ridicol, însă și minunat. Totul era minunat. Îi surprinse privirea lui Luke aflat dincolo de un grup de oameni, iar el îi trimise un sărut.

„Curând, se gândi Charlotte, foarte curând, voi fi din nou în pat cu el."

–Nu te arăta așa disprețuitoare față de nunțile englezești, îi spuse Edward lui Sigrid.

–Nu dispreţuiesc...

–Arăţi ca un om care îndură ceva pe care e sigur că îl poate face mult mai bine, zise Edward.

–Nu cred că ne fac să ne simţim prea bine-veniţi, răspunse Sigrid. Nu-i aşa? Aici totul se învârte în jurul familiei miresei. Dacă am fi fost în Suedia, familia mirelui era făcută să se simtă ca acasă la nuntă. Aminteşte-ţi de nunta noastră.

–Oh, îmi amintesc.

–S-a făcut totul pentru ca părinţii tăi să se simtă bine-veniţi. Părinţii mei s-au agitat foarte mult pentru ei. La fel şi prietenii lor.

–Vrei să spui Monica Engstrom, care s-a dat la tatăl meu...

–Pe el nu l-a deranjat! E măgulitor să vezi o femeie care arată bine făcându-ţi avansuri.

Edward privi în jur.

–Şi ce crezi că-i lipseşte acestei nunţi? Nişte femei zburdalnice...

–Cu siguranţă că ar mai fi destins atmosfera.

Edward făcu un semn spre grupul de prieteni ai lui Luke, care devenise mai mare şi mai zgomotos, înarmaţi cu toţii cu halbe de bere şi pahare cu şampanie.

–*Ei* par destul de destinşi.

–Bădărani, spuse Sigrid.

–Unde e Mariella?

–Le organizează pe fetiţe. Se jucau de-a şcoala şi stăteau într-o sală de clasă imaginară la o lecţie despre vreme. A făcut vremea la şcoală.

Edward încă îi privea pe prietenii lui Luke.

–Luke e doar cu şase ani mai mic, însă pare să facă parte din altă generaţie.

–Aproape toţi sunt singuri. Sau cel puţin necăsătoriţi.

Edward înghiţi o gură de şampanie. Licoarea se încălzise şi era uşor acră.

–Îţi place să fii căsătorită? întrebă el pe un ton firesc.

–În cea mai mare parte, da, spuse Sigrid din nou.

–Franchețea ta. Faimoasa ta franchețe. Îmi aduc aminte că în discursul meu de la nuntă am spus că ești printre cele mai sincere persoane pe care le-am cunoscut vreodată.

–Și?

–Încă ești.

–Și? repetă Sigrid.

–Și acum îmi doresc uneori să-ți mai temperezi sinceritatea, chiar dacă sunt sigur că nu te-aș crede, dacă ai face-o.

–Cred, spuse Sigrid, că noua noastră cumnată arată uluitor, foarte tânără pentru vârsta ei. Câți ani are? Douăzeci și șase? Douăzeci și șapte?

–Cam așa. Da, arată foarte bine. Uite, și Ralph e în grupul de-acolo. Ce-o fi făcând? Urăște chestiile de genul ăsta.

–Nunțile îi fac pe oameni să se poarte ciudat.

–Vrei să spui nunțile englezești, adăugă Edward.

–Nu am spus asta.

–Însă ți-a plăcut nunta *noastră*...

–A fost o nuntă suedeză.

–Și nunta lui Ralph...

–A fost fermecătoare, răspunse Sigrid. Atât de simplă! În grădina părinților tăi, iar Petra și-a scos pantofii. Unde e Petra?

–Probabil, cu ochii pe copii.

Sigrid se ridică.

–Mă duc să o caut.

–Eu ce vrei să fac?

–Să-i cauți pe părinții tăi, răspunse Sigrid, să vezi dacă fiica ta i-a învățat pe ceilalți copii despre efectul pe care îl are El Niño. Să afli unde avem locurile la masă.

–Somon, răspunse Edward; și căpșune. Mâncare roz. Mâncare de nuntă. Se ridică și el. Tata e acolo, lângă

elesteul acela. Kit se bălăcește. Se opri. Gol de la brâu în jos.

Rachel se uita la Ralph. Arăta groaznic. Nu urât, pentru că Ralph n-ar putea să fie urât, însă supt la față și obosit și cu cearcăne în jurul ochilor, cu părul lui des și negru în smocuri, ca și când tocmai ar fi fost prost tuns. Ceea ce probabil se și întâmplase, având în vedere că dintre toți băieții ei, el era cel mai puțin înfumurat, mai puțin monden și atent la aparențe. Bineînțeles, pentru că toți fuseseră înghesuiți într-o așa-zisă cameră de familie la hotel, nu prea dormiseră cu o noapte în urmă. Petra spusese asta la micul dejun, apoi Ralph plecase să se plimbe – așa cum făcea când era băiețel –, găsise niște păduri și venise înapoi cu o înfățișare sălbatică și dezorientată după ce se târâse prin boscheți și tufișuri. Ei bine, Ralph nu fusese niciodată ușor de închis în cușcă, niciodată nu fusese un convențional – în asta consta marele lui farmec; însă toți sperau – chiar foarte mult – că nu se purta prea ciudat cu Petra, fiind mult prea inaccesibil și necooperant.

Când Ralph și Petra le spuseseră că se vor căsători, ea și Anthony fuseseră copleșiți de ușurare și fericire. Erau convinși că Petra era exact ce-i trebuia lui Ralph; Petra îi va da lui Ralph stabilitatea și motivația care lui i se păruseră atât de dificil de obținut, deși avea mare nevoie de ele. Acum, când Ralph arăta așa cum arăta azi și o lăsa pe Petra să aibă grijă de copii într-o ocazie care îi solicita în mod cert pe ambii părinți, nu doar pe unul dintre ei, Rachel se simțea îmboldită de vechile ei sentimente amestecate – de neliniște și de dorința de a proteja – pe care le avusese de când Ralph o îndepărtase când încercase pentru prima dată să-i pună capul pe umărul ei.

N-ar trebui să fie în grupul acela, își spuse Rachel. Prietenii lui Luke erau destul de diferiți de cei ai fraților săi, mai veseli, mai simpli, mai convenționali. Weekendul de burlac al lui Luke, trei zile la Edinburgh, unde făcuse

și universitatea, părea genul de lucru pe care Rachel l-ar fi tolerat doar pentru că era vorba de fiul ei. Ralph fusese plecat o noapte, din dragoste frățească, apoi se întorsese la Suffolk și spusese – sincer, dar pe scurt – că se distrau cu toții foarte bine, dar că el nu prea era făcut pentru asta. Petra povestise mai târziu că se bărbieriseră la beție în diverse locuri și că Luke fusese norocos că își salvase sprâncenele. Așa că ce făcea Ralph în mijlocul acelei mulțimi? Și nu cumva avea în mână o țigară? Rachel fusese atât de fericită când el se lăsase de fumat. Ralph fusese singurul ei copil pentru care își făcea griji când venea vorba de băutură și droguri; era singurul care ar fi putut deveni vreodată dependent, mai mult ca o provocare decât ca o amenințare.

Poate ar trebui să meargă să vorbească cu Petra, se gândi Rachel. Îi vedea pe Anthony și pe Kit lângă elești – Anthony îl ștergea pe Kit cu șervetul, înainte să îl îmbrace din nou cu pantalonii –, iar Petra găsise probabil un loc liniștit în care să-l hrănească pe Barney. Lui Barney îi plăcea să mănânce. Entuziasmul său pentru mâncare îi amuza pe Rachel și Anthony, însă Petra spunea că uneori pasiunea lui se transforma în tiranie. Rachel, care toată viața fusese o bucătăreasă desăvârșită, făcea supe și piureuri pentru congelatorul Petrei și, fără îndoială, Petra îi dădea acum din ele să mănânce lui Barney, care stătea cu gura deschisă, așteptând ca o pasăre mică și lacomă.

Se ridică și își netezi fusta de pânză verde cumpărată la reducere dintr-un magazin din Aldeburgh, și care, din întâmplare, contrasta puternic cu rochia veche din dantelă trandafirie a mamei lui Charlotte. Ce femeie ciudată, mama lui Charlotte, și bolnăvicios de ordonată. Cel puțin Charlotte nu era așa. Chiar și după standardele lui Rachel, Charlotte și Luke își lăsaseră dormitorul din Suffolk într-o stare de haos demnă de premiat.

Tocmai când era pe cale să plece să o caute pe Petra, Ralph se materializă lângă ea. Ținea în mână o sticlă de bere germană și mirosea a țigări.

–Ești bine, mamă?

Ea îl privi. Era fiul ei cel adorat, însă acum trebuia să se gândească și la Petra.

–Sunt bine, răspunse ea. Dar tu?

–Cum adică, dar eu?

–Adică dacă ești bine. E totul în regulă cu tine?

–Bineînțeles, răspunse el. Ridică sticla de bere, ca și când ar fi vrut să ciocnească cu ea. Totul e perfect. De ce n-ar fi?

capitolul 2

Când Anthony era băiețel, clădirea în care acum se afla atelierul său nu era altceva decât un hambar putrezit, folosit pentru depozitarea coaselor și a altor piese stricate de mașini semiagricole, saci vechi de pânză și colaci întregi de sfoară pentru baloturi și sârmă ruginită. Fusese un spațiu întunecat și prăfuit, cu bufnițe care-și făceau cuib pe grinzi și colonii de lilieci care se năpusteau sălbatic în amurgurile văratice. Părinții lui Anthony îl numeau Dărăpănătura; în fiecare an locul mai pierdea câte o țiglă uriașă de pe acoperișul șubred și se îngropa mai adânc și mai strâmb în pământ, astfel că ușile lui nu se mai potriveau în cadru, iar ferestrele mici de la un capăt își aruncaseră geamurile încărcate cu pânze de păianjen în patul de urzici de dedesubt.

Rachel fusese cea care se gândise să-l salveze și să-l transforme în atelier, Rachel care venise de pe dealurile galeze și care avea nenumărate păreri preconcepute legate de teritoriul plat din Suffolk și, chiar mai mult, de mutatul în casa în care crescuse logodnicul ei.

– Dumnezeule, îi spusese ea surorii ei, o să vezi. Adică e o casă încântătoare, însă au trăit acolo de la începutul timpurilor. *Totul* este sacru, totul. Anthony crede că totul e perfect.

Sora lui Rachel, căsătorită cu un profesor de la oraș, care se chinuia într-un apartament social cu ușa de la intrare crăpată pentru că cineva o lovise cu piciorul, nu prea avea chef să audă despre casele imense, chiar și dărăpănate, din Suffolk care îți erau oferite – *oferite* – indiferent de cât de neplăcut ar fi fost bagajul ancestral cu care veneau la pachet.

–Eu cred că ai un noroc chior, Rach.

–Da, așa e. Am noroc că nu trebuie să cumpărăm nimic. Însă nu e vreun noroc să moștenim o grămadă mucegăită pe care mai degrabă ești obligat să o *venerezi* decât să o renovezi.

–Prostii, spuse sora lui Rachel.

–Ce prostii?

–Bineînțeles că o poți renova. E casa ta, nu-i așa? Dă-i lui Anthony un colț al lui și stabilește clar că ai la fel de multe drepturi asupra restului casei ca și mama lui sau ca bunica sau străbunica lui.

–Cum adică, colțișorul lui?

Sora lui Rachel oftă. Încercă să nu observe că acvamarinul de pe inelul de logodnă al lui Rachel avea dimensiunea unui jeleu.

–Știi tu. Hambarul ăla. Locul în care bărbații fac dezordine și lucrează la lucruri care nu funcționează, ca să fie nevoiți apoi să le repare. Anthony parcă desena, nu-i așa?

–Chiar foarte bine, răspunse Rachel cu mândrie.

–Aici voiam să ajung, continuă sora ei. Dă-i un loc în care să deseneze. Mi-ar fi plăcut ca și Frank să deseneze. Mi-aș fi dorit ca și Frank să deseneze sau să colecționeze gândaci sau să se înscrie la un club de ciclism. Mi-ar fi plăcut ca Frank să fi făcut *orice altceva* decât să fie convins că e treaba lui să-i salveze pe toți copiii delincvenți din Dalston și Hackney.

–Am putea să facem un atelier acolo, îi spuse Rachel lui Anthony după câteva zile.

–Unde anume?

–În Dărăpănătură.

–Însă acolo mereu a fost Dărăpănătura.

–Ei bine, spuse Rachel, ridicând privirea spre răsărit, la cerul englez nesfârșit, n-o să mai fie.

Anthony păru rănit.

–Mama și tata iubeau locul acela.

Rachel continua să privească cerul.

–Mama și tatăl tău sunt acum în rai, Anthony.

–Ei nu credeau în rai. Nu credeau în supranatural. Credeau că mintea umană era lucrul suprem. Și eu cred la fel. Erau pragmatici.

–Dărăpănătura nu e pragmatică, spuse Rachel. E un spațiu irosit, în ruină. Acolo am putea face un atelier minunat. Chiar are un perete mare spre nord pentru o fereastră. Acolo ai putea să pictezi și să desenezi și să faci machete de păsări de dimensiunea unui avion. Ai acolo spațiu și ca să-ți *construiești* un avion.

Anthony le vându vecinilor o bucată din vechea și neproductiva livadă a părinților săi pentru a plăti prețul necesar să transforme Dărăpănătura în atelier. Adăugă ferestre și luminatoare și o vatră cu lemne, pe jos montă lespezi vechi, iar pe pereți, panouri de lambriu. Aduse vechile mese de bucătărie și fotoliile tocite din cămăruța impregnată cu miros de tutun în care tatăl său obișnuia să-și petreacă după-amiezile lungi lucrând la sistemele sale complicate, cu referințe încrucișate, pentru curse. Și covoare care fuseseră tocite până la pânză după o viață întreagă de stat pe podele de piatră. Își aduse acolo șevaletele și rânduri întregi de rafturi și vechi console de care să atârne ramele, cărți și păsările ornamentale sculptate în lemn pe care le făceau cândva pescarii de pe cheiul Orford Quay, când vremea era prea rea ca să iasă cu bărcile. Apoi, ca piesă de rezistență a acelui loc, montă o reproducere după *Porumbelul* lui Joseph Crawhall, o guașă pe olandă pictată în 1894 de un membru al Școlii de la Glasgow – o dusese și pe Rachel să o vadă, la Colecția Burrell.

–Este eroul meu, spuse Anthony.

Rachel privi porumbelul. Avea penajul alb acoperit cu pete cenușii, ciocul și picioarele de culoarea coralului și ochii mici, sălbatici și duri.

–E minunat, spuse ea. De ce e atât de minunat?

–Pentru că simți viața interioară a păsării, răspunse Anthony. Îi luă mâna într-a lui. În cultura chineză timpurie, pictura de păsări era foarte importantă. Nu doar pentru că păsările sunt atât de decorative, ci și pentru că sunt locuitorii sălbatici ai lumii aerului și ai libertății. Chinezii considerau că trebuie să analizezi o pasăre intens, timp de ani întregi, apoi să o pictezi din memorie, încercând să o reproduci cât mai fidel. Credeau că e una dintre cele mai rafinate expresii ale minții omului: să observe și apoi să picteze așa. Crawhall a pictat din memorie, așa cum fusese învățat când era mic. Pe mine nu m-a învățat nimeni, însă am învățat singur. Prefer ca în tablou să fie viață și adevăr decât romantism. Vreau încărcătură emoțională.

Rachel își trase ușor mâna dintr-a lui, încă privind porumbelul.

–Da, spuse ea cu respect.

Atelierul, chiar dacă era separat de casa principală de o fâșie de pietriș cu iarbă, deveni la fel de semnificativ pentru viața lor precum bucătăria lui Rachel. Toți cei trei băieți își făcuseră acolo somnul de după-amiază, într-un cărucior vechi și uriaș cu copertină care cândva fusese al lui Anthony, apoi, după alți ani, tot acolo veneau și își făceau temele, la una dintre mesele ticsite, lovind scaunele și plângându-se de fracții și de vocabularul limbii franceze, și de doamna Fanshawe care trecea prin părul tuturor elevilor din școală un pieptene de păduchi înmuiat în Dettol.

Însă fusese nevoie de ani buni până când atelierul și ceea ce producea Anthony în el să facă bani. În acei ani, Rachel gătea pentru petrecerile localnicilor și ținea mici cursuri informale de gătit, în bucătăria pe care și-o amenajase unind un labirint de mici încăperi într-un spațiu unic. Eforturile ei fuseseră suplimentate de slujba cu jumătate de normă a lui Anthony, care preda la un mare colegiu de artă, la douăzeci și patru de kilometri distanță, o slujbă pe care și-o păstrase, din obișnuință

și afecțiune, chiar și după ce lucrările sale începuseră să fie expuse și vândute la scară largă, iar el devenise membru al Academiei Regale. Acea slujbă îl ajutase să o cunoască pe Petra.

Întâi o remarcase pentru că nu spunea nimic niciodată. Stătea în fundul clasei, îmbrăcată în niște zdrențe ciudate și boeme pe care le afișau toți studenții lui Anthony și lua notițe. Odată, în timp ce se plimba prin clasă printre șirurile de bănci cu studenți, vorbind, văzuse peste umărul ei că scria cu creionul, cu litere apăsate și bine evidențiate, într-un caiet atât de artizanal că nu putea fi făcut decât de ea însăși. Părul ei era răsucit într-o bucată de muselină albastră cu buline aurii, iar mâinile ei – îi remarcă unghiile roase – erau învelite pe jumătate în mănuși tocite din dantelă neagră. Continuase să scrie și după ce el se oprise lângă ea, iar el văzuse că ea scria exact ce spunea el.

– Vreau să vă spun tuturor, cât de frumos pot, că precizia poate deveni o inhibiție teribilă. Vedeți voi, există adevăr în ceea ce observăm și mai există adevăr și în modul în care *interpretăm* ceea ce observăm. De exemplu, când pictați o pasăre, vreți să dați senzația că ați fost acolo, că răspundeți unui anumit moment din viața unei păsări vii. Înțelegeți?

Petra subliniase cuvintele „teribilă", „interpretăm" și „acolo", urmărindu-i inflexiunile vocale. Mai târziu, când îi făcuse să deseneze mai liber, trecând cărbunele peste foi imense de desen, își dădu seama că ori era foarte talentată, ori deja învățase mai mult și mai bine decât oricare din clasă. Însă nu îl privea și nu îi vorbea, iar Anthony – simțindu-se la fel ca atunci când urmărea neliniștile incipiente ale vieții sălbatice – nu o obligase să facă altfel.

– Am la colegiu o fată ciudată, îi spuse lui Rachel. Cred că are nouăsprezece sau douăzeci de ani. Nu vorbește

niciodată. Însă desenează ca un înger. De ani de zile nu am întâlnit pe cineva care să deseneze așa.

Rachel râșnea semințe de cedru pentru un pesto.

–Cum o cheamă?

–Petra și nu mai știu cum.

–Petra?

–Așa scrie pe lista clasei mele. Nu am auzit-o niciodată spunându-și numele. Nu am auzit-o spunând nimic niciodată. E complet mută.

–Cât de liniștitor!

–Și ciudat. Sunt foarte curios în privința ei.

Rachel începu să picure ulei de măsline în masa verde de frunze de busuioc și semințe.

–Invit-o la noi. Mi-e dor de vizitele prietenilor băieților. Îmi plăcea la nebunie când umpleau bucătăria, iar lor le era mereu foame.

–Nu pot s-o invit până nu vorbește, spuse Anthony.

Rachel băgă un deget în sos, să-l guste.

–Poate că s-ar potrivi cu Ralph. Nici el nu vorbește prea mult.

–El n-ar accepta niciodată vreo alegere de-a noastră...

–Probabil că nu. E drăguță?

Anthony se gândi o clipă.

–Da...

–Pari să te îndoiești.

–Nu are frumusețea lui Sigrid. Nu are... o înfățișare *ordonată*.

–Bine, spuse Rachel, turnând cu lingura pesto într-un vas de ceramică pe care îl cumpărase din Sicilia într-o vacanță în care fuseseră să admire păsări. Când vorbește, dacă îți place vocea ei, invit-o totuși. Mă descurc și cu mai mulți tineri.

–Știu.

–Îți amintești poezia aceea? „Cum e posibil să fie el iubitul meu?"

–Pam Ayres.

–Da. Ei bine, asta sunt eu. „Ce s-a întâmplat cu cizmele lui de cauciuc cu ochișori de broască."

O lună mai târziu, Petra vorbise. Anthony le explica studenților cât de important era să nu aibă niciodată gumă de șters.

–Continuați, la fel de rapid precum mișcările păsării. Creioanele moi, 4B sau chiar 6B, și ascuțitoarea sunt vitale, însă fără gumă de șters. Niciodată.

Petra ridicase privirea și întrebase pe o voce aspră, probabil pentru că nu vorbise de mult timp:

–Unghiul corpului păsării este mai important decât conturul?

Întreaga clasă se întoarse spre ea.

–Am crezut că vorbești doar în gând, spuse un băiat care stătea la două scaune distanță de ea, însă fără răutate.

Petra continuă să-l privească pe Anthony, așteptând un răspuns.

–Da, spuse Anthony.

Petra îl privi pe băiatul aflat la două scaune distanță. Apoi, din nou pe Anthony.

–Asta am crezut și eu, spuse ea, apoi își văzu de desen.

După două săptămâni, Anthony le spuse studenților:

–Ați vrea să veniți cu toții să îmi vedeți atelierul?

Era clar că toți doreau, însă habar n-aveau cum să spună asta.

–Bine, răspunse Anthony. Zâmbi. Chiar toți? Studenții dădură din cap, apoi el o privi pe Petra. Chiar și tu?

–Da, răspunse ea; apoi adăugă: Vă rog.

Veniră cu autobuzul local, arătând la fel de exotic precum o trupă de actori ambulanți care joacă în piesele lui Shakespeare. Petra purta ochelari mici, cu rame de oțel și care-i dădeau un aer intelectual, iar părul îi cădea pe spate până aproape de talie, peste un șal cu modele indiene. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni turcești roșii, strânși la gleznă.

–N-o să vă întreb cum vă cheamă, spuse Rachel, pentru că nu-mi voi aminti numele voastre. Însă eu sunt Rachel, el e Anthony, aceia sunt niște biscuiți pe care abia i-am făcut, iar acolo e un tort de ciocolată. Evident.

Mâncarea îi făcu să se simtă în largul lor. Mâncară cu atenția concentrată a copiilor mici, apoi începură să vorbească. Anthony îi conduse în atelier; toți scoaseră strigăte de uimire și începură să pălăvrăgească și să-și arate tot felul de lucruri.

–Îți place să privești păsările? o întrebă Rachel pe Petra.

Petra își scoase ochelarii. Ochii ei erau verzui, cu o dungă neagră bine definită împrejurul irisului.

–Nu chiar...

–Ar trebui, răspunse Rachel. Anthony are o părere foarte bună despre desenele tale, însă trebuie să și observi, așa cum face el.

Petra dădu din cap.

–Dar familia ta? Desenează careva dintre ei?

Petra își drese glasul.

–Nu am familie...

–Oh, făcu Rachel. Așteptă o clipă, apoi întrebă: De ce?

–Pentru că s-a împrăștiat, spuse Petra.

–S-a împrăștiat?

–Mama a murit, iar tatăl meu a plecat cu foarte mult timp în urmă. Iar acum bunica s-a dus în Canada.

–De ce?

–Probabil pentru că acolo sunt cei mai mulți dintre nepoții ei.

–Și te-a lăsat complet singură? întrebă Rachel.

–E în regulă, răspunse Petra. Nu eram prea apropiate. Am unde să locuiesc.

Rachel o privi stăruitor.

–De ce faci cursul de artă al lui Anthony?

–Asta vreau să fac, răspunse Petra. În weekenduri lucrez la un club de fotbal, iar în timpul săptămânii într-o cafenea, mai puțin în ziua de colegiu.

–Câți ani ai?

–Douăzeci, răspunse Petra. Își puse din nou ochelarii. E în regulă. Sunt bine. Sunt obișnuită să-mi port singură de grijă.

În acea noapte, Rachel îi spuse lui Anthony:

–Cred că ar trebui s-o ajutăm.

–Cum?

–O voi învăța să gătească, iar tu o vei lua să urmărească păsările la Minsmere.

–Rach...

–E un copil curajos, răspunse Rachel. Îmi amintește cumva de felul în care eram eu la vârsta ei, încăpățânată și independentă, fără să știu exact ce fac. Și nimeni nu știe.

–Rach, nu pot să salvez așa studenții. Știi că nu pot. Mai ales fete. Voi fi privit ca un pervers bătrân doar dacă mă uit la o studentă în timp ce vorbesc cu ea.

Rachel oftă.

–O voi întreba eu. Mi-a plăcut de ea. E neobișnuită.

–Cu siguranță...

–Apoi, după o vreme, o poți lua cu tine să priviți păsările.

După cum aveau să afle, Petra știa să gătească. Nu făcuse niciodată pâine sau sos alb, însă știa ce să facă din ardei și iarbă de lămâie și sos de pește. Avea mai multe moduri ingenioase de a transforma o conservă ieftină de boabe în ceva interesant și surprinzător. Și învăța foarte repede. Urmărea, cu tăcerea concentrată pe care Anthony o observase la orele sale, în timp ce Rachel îi arăta diverse feluri de a tăia cu cuțitul, apoi repeta și ea, cu o competență considerabilă. Lui Rachel îi plăcea să o aibă în bucătărie. I-ar fi plăcut s-o aibă în bucătărie mult mai des, însă Petra lucra, lucra, mereu lucra.

–E necesar, când ai salariul minim, explicase ea simplu. Trebuie.

–Ce înseamnă salariu minim? o întrebă Anthony pe Rachel.

–Sub șase lire pe oră.

–Biata copilă...

–Știu. Însă mai bine să o facă singură. Preferă să fie independentă.

–Cine e Petra asta? îl întrebă Edward pe tatăl său la telefon.

–Poftim?

–Cineva pe nume Petra. Mama vorbește mereu despre ea. E vreo menajeră nouă? E minunat să avem o menajeră pe nume Petra.

–De fapt e o studentă de-a mea, răspunse Anthony. Desenează foarte bine. Fără un sfanț și fără familie. Mama a îndrăgit-o mult.

–Și tu?

–Nu vreau să fiu considerat un ciudat...

–Tată!

–Însă cred că e extraordinară. E puțin ciudată și foarte talentată și are doar douăzeci de ani și e minunată.

–Cumva o pregătiți pentru Ralph?

–Nu s-au întâlnit...

–Nu evita răspunsul la întrebare.

–Ne-a trecut prin minte că ar putea avea lucruri în comun, răspunse Anthony. Da.

–Deci o țineți la gheață acum?

–O iau cu mine să privim păsările, răspunse Anthony, ușor aspru.

–Ah, spuse Edward afectuos, din biroul său din Londra cu vedere către alt birou. Minsmere. East Hide la Minsmere. Grădina Edenului.

–Exact, răspunse Anthony, zâmbind la telefon. Exact.

Într-una din rarele zile de weekend în care era liberă, o condusese pe Petra prin intrarea lungă din lemn

în rezervația naturală. Ca de obicei, ea era tăcută, privind în jur stejarii și pasionații de păsări tăcuți și atenți și priveliștea de peste mlaștini către domul alb de la Sizewell, care se profila ca un templu pe linia orizontului.

Anthony îi închiriase un binoclu și o dusese printre trestiile foșnitoare, dincolo de băncile de lemn dedicate memoriei pasionaților de păsări – „Iubea toate ființele vii" –, către East Hide, ca să vadă, fiind vară, păsările de baltă cu penajul lor alb și negru, mergând încoace și încolo pe picioarele lor lungi și cenușii, căutând viermi și insecte cu ciocul negru încovoiat și strălucitor.

– Păsările de baltă, spuse Anthony, apoi, în timp, și alte păsări, cum ar fi fluierarii și sitarii. Tot ce avem de făcut este să așteptăm și să privim. Să așteptăm și să privim.

Aceea a fost prima din multele vizite. În lunile care urmară petrecură ore întregi la East Hide privind cu binoclul laguna puțin adâncă de la The Scrape, cu caietele de schițe în echilibru pe pervazul lat de sub fereastra joasă care, mai puțin când era foarte frig, era deschisă ca să lase să se audă sunetele trestiilor foșnitoare, ale pescărușilor și ale mării din apropiere. Uneori, Anthony o lăsa pe Petra singură acolo și se ducea la refugiul de bâtlani, unde aștepta apariția rară a păsărilor mari și dungate printre trestii, cu țipătul lor ciudat și asurzitor. Iar când se întorcea după ea o găsea în același loc, în timp ce paginile caietului ei de schițe se umpleau cu desene rapide și energice care îi dădeau un sentiment de satisfacție.

– Mă întreb, asta am fi simțit dacă am fi avut o fiică? spuse Rachel.

– Nu.

– De ce spui nu?

– Pentru că nu ar fi fost o relație atât de prietenească. Am fi avut tot felul de probleme. Mereu sunt probleme.

– Așa că...

– Așa că n-ar trebui să clătinăm barca, răspunse Anthony.

Apoi se întorsese Ralph acasă. Ralph călătorise. Ralph fusese trimis în Singapore de banca americană care, spre surprinderea părinților săi, îl angajase. Însă nu se acomodase în Singapore. Trimisese e-mailuri în care descria escapadele sale de weekend în insule, pe dealuri, pe fâșii de coastă care nu fuseseră transformate în locuri de joacă pentru cei din Vest dornici de aventuri în perfectă siguranță. Spunea că va rămâne acolo trei ani, până va face suficienți bani cât să vină în țară ca să cumpere o casă în Suffolk și să-și înceapă propria afacere, că nu intenționa să poarte cravată și să devină un client frecvent al aeroporturilor. Nu le dădea nici un indiciu în privința vieții sale personale și evita întrebările lui Rachel cu ușurința pe care i-o dădea obișnuința.

– Se va întoarce căsătorit sau necăsătorit, spuse Rachel. Însă cu o fată din Malaysia sau Indonezia. Și cu un copil. Trebuie să aibă și un copil. Iar ea va urî Suffolk și va fi nefericită și îi va fi frig și va dori să-l părăsească și să se întoarcă acasă.

– Probabil.

– Nu-ți pasă?

– Îmi pasă chiar foarte mult, răspunse Anthony. Însă ce putem face noi? Ce-am putut face vreodată pentru Ralph?

Rachel îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte, însă el îi zărise deja lacrimile din ochi. Rachel nu plângea niciodată, nu folosise niciodată plânsul când era supărată sau frustrată – doar atunci când venea vorba de Ralph. Încă din copilăria lui, complicată și evazivă, Ralph fusese pentru Rachel o enigmă pe care ea nu putea nici să o rezolve, nici să o lase baltă, un călcâi al lui Ahile pe care îl putea îndura doar dacă el era aproape de ea, pentru ca ea să-l urmărească, implicându-se și fiind îngrijorată. Uneori, Anthony încercase să-i sugereze că poate nu era o idee atât de bună să accepte ciudățeniile constante ale lui Ralph, însă Rachel, din dorința de a-și proteja

instantaneu propria slăbiciune acută, dar și pe cea a lui Ralph, sărea în apărarea lui.

Ralph era atât de inteligent, de talentat și de neobișnuit, spunea ea, încât Anthony s-ar fi dovedit lipsit de imaginație, deprimant de convențional și limitat dacă se aștepta cumva ca fiul lor să adopte convențiile meschine. Anthony o contrazicea rar pe soția sa. Vedea cât de profund simțea Rachel nevoia de a-l apăra și, în același timp, până la un punct, i-o împărtășea și el. Când Ralph anunțase, fără vreo introducere, că urma să plece în Singapore, Anthony se simțise ușurat și vinovat în același timp, dar și cât se poate de neliniștit. Oare Ralph se va mai întoarce vreodată? Sau, ca un personaj dintr-o nuvelă de-a lui Somerset Maugham, se va transforma într-un nativ și va sfârși într-un avanpost excolonial decrepit, îmbibat de arac și citind filosofie greacă în original la lumina unei lămpi cu kerosen? Sau, așa cum sugerase Rachel, se va întoarce acasă pe neașteptate, așa cum făcea întotdeauna, cu o fată și un copil, pe care îi va lăsa pe capul părinților săi fără nici o explicație sau scuză?

Însă Ralph se întoarse singur. Demisionase de la bancă. Îl imploraseră să rămână, însă, în ciuda faptului că mulți dintre colegii săi erau dați afară, iar el era foarte invidiat pentru că era considerat suficient de valoros încât să fie păstrat, el insistase cu demisia. Îi spusese managerului departamentului său că, deși credea că era capabil să continue la același nivel cu ceea ce făcea, nu simțea că o face din inimă și voia să se implice mai mult. Managerul îl întrebase, destul de aspru, dacă nu îi conveneau banii pe care îi primea, iar Ralph răspunsese că ceea ce simțea nu avea legătură cu banii și că reușise să câștige destul pentru moment, că avea nevoie să plece din această ordine tropicală și să facă ceea ce dorea.

–Nu înțeleg, spusese managerul său. Pur și simplu nu-i înțeleg pe oamenii ca tine.

–Nu, răspunsese Ralph. Nu ați putea. Apoi își scosese cravata și o aruncase într-un coș de gunoi corporatist ce purta pe o parte sigla băncii reliefată în argintiu.

Arăta foarte bine, se gândi Rachel. Faptul că lucrase la bancă îl obligase să se tundă în mod regulat și în stil convențional, iar weekendurile cu drumeții sau scufundări îl ajutaseră să se tonifieze, plus că se bronzase. Ochii săi erau foarte limpezi, iar dinții, rezultat al unui cabinet de cosmetică stomatologică din Singapore la care mersese pentru că plătise banca, reprezentau o îmbunătățire remarcabilă față de gura aproape în ruină pe care o avusese în adolescență. Se întorsese în vechea sa cameră cu o nonșalanță totală, atârnându-și costumele pe umerașe de sârmă în fundul șifonierului și ieșind, așa cum făcuse toată viața, la ore aleatorii din zi și din noapte, în căutare de fulgi de porumb sau de cafea sau de rubrica de sport a ziarului.

–Ai vreun plan? îl întrebă Anthony.

Ralph era aplecat asupra unui Sudoku, suflând într-o cană cu supă. Ridică scurt privirea, însă nu spuse nimic.

–Nu vreau să fac pe tatăl dur, spuse Anthony. Sau să fiu unul prea convențional. Însă ai douăzeci și șapte de ani și ai avut o carieră înfloritoare, chiar dacă scurtă, iar să stai în bucătăria mamei tale îmbrăcat în puloverul pe care îl ai din anii de școală nu îmi pare un stil de viață prea satisfăcător.

Ralph își privi tatăl.

–Am cumpărat o casă.

–Poftim?

–Am cumpărat o casă.

–Când...

–Zilele trecute.

–Ralph...

–A fost simplu, spuse Ralph. Am aflat de ea, am văzut-o, mi-a plăcut și am cumpărat-o.

–Unde e...

–Pe Shingle Street.

–Oh, Ralph...

–Arată bine. E pe o terasă mică. Chiar pe prundiș.

–Însă ce o să faci pe Shingle Street? Cum îți vei câștiga existența, departe de toate?

Se lăsă tăcerea. Ralph sorbi zgomotos din supă și își privi din nou careul.

–Lasă asta în seama mea, spuse el. Te rog.

Când veni din nou Petra, Ralph era la casa lui, pe care până atunci o ținuse ascunsă de părinții săi.

–De ce?

–O zugrăvesc.

–Da? În interior sau la exterior?

–În interior.

–Ah, ce drăguț. Ce culori?

–Alb, spuse Ralph.

–Ai nevoie de ajutor? Perdele și alte lucruri? De ce nu faci o listă cu mobilă de care ai nevoie...

–Nu, mamă, spuse Ralph. Nu. Mulțumesc.

Nici Rachel, nici Anthony nu-i spuseseră Petrei că Ralph se întorsese acasă. Petra făcu o lasagna cu fructe de mare, împreună cu Rachel, apoi merse la atelier și îl urmări pe Anthony care încerca un experiment de desen cu pensula folosind acuarelă neagră. Desena vulturi care se priveau cu furie, cu aripile desfăcute și gâtul întins. Petra stătea lângă el precum asistentul unui pianist și îi urmărea mișcările pensulei. Din când în când, el mai adăuga: „Unele linii de direcție sunt utile" sau „Crezi că e mai bine pentru că seamănă mai mult a diagramă decât a desen?" Însă în cea mai mare parte a timpului stăteau în liniște totală, întreruptă doar de câte un fâșâit sau de pârâitul lemnelor din vatră.

Când Anthony spuse într-un final „Ceai?", Petra răspunsese „Oh, da", pe un ton care părea încântat, însă, în același timp, dădea de înțeles că ar fi putut rămâne cu ușurință să aștepte, ore întregi dacă era nevoie; apoi plecară

din atelier și traversară aleea de pietriș până la casă și îl găsiră pe Ralph în bucătărie, cu pete albe de vopsea pe mâini și pe haine. Anthony nu îi văzu privirea lui Rachel.

–Petra, ți-l prezint pe fiul nostru mijlociu. El e Ralph, spuse Rachel.

Petra privi ușor pe lângă Ralph.

–Salut.

–Salut, răspunse Ralph. Tăcu timp de câteva clipe, apoi adăugă: De ce ți-au pus numele de Petra?

–După orașul antic din Iordania, răspunse Anthony, puțin prea entuziasmat.

–Nu, îl contrazise Petra. Îi aruncă o privire fugară lui Ralph. După câine. Câinele din *Blue Peter*.

–Câinele...

–Nu cred că mama știa de Iordania...

Anthony deschise din nou gura.

–Taci, tată, spuse Ralph. Îi zâmbi Petrei. Nu-l băga în seamă.

–Nu contează.

–Era un câine faimos...

–Tata spune că desenezi. Desenezi păsări.

–Mda.

–Am făcut turtă dulce, spuse Rachel; ceai și turtă dulce.

–Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Ar fi trebuit să știu despre câine...

–Când eram departe, în Singapore, îi spuse Ralph Petrei, am văzut că păsările de acolo erau destul de diferite. Foarte diferite. Foarte viu colorate. Și răguşite.

–Da.

–Căni sau cești? întrebă Rachel.

Ralph trase un scaun de sub masă și făcu un semn.

–Stai jos, Petra.

Iar ea se așeză fără să scoată o vorbă.

–Căni să fie, spuse Rachel. Începe ceai mai mult și rămân mai calde.

Ralph se așează pe scaunul de lângă Petra. După cum observase Anthony, avea vopsea și în păr, și pe mâini și o pată deasupra unei sprâncene.

–Te-ai născut în Suffolk? o întrebă Ralph pe Petra.

–Da, la Ipswich.

–Mi-a fost dor de Suffolk. Când am fost departe. Crezusem că vreau să fug, însă am fost foarte ușurat când m-am întors.

Petra luă cana cu ceai.

–Eu n-am fost plecată niciodată.

–Și ai vrea?

–Ce...

–Să pleci.

Ea îl privi pentru prima dată. Rachel riscă o privire către Anthony. Desigur, Petra o să fie vrăjită de chipul lui Ralph, scos în evidență de hainele vechi și vopseaua albă, nu?

–Nu, răspunse Petra, nu, nu cred. Cred... cred că m-aș stinge.

–Te-ai stinge, spuse Anthony. Ce cuvânt bun! Te-ai stinge. Ca un câine plin de dor...

–Lasă câinii în pace, tată.

–Turtă dulce? Are curmale...

–Am cumpărat o casă, îi spuse Ralph Petrei, apoi mușcă din turta dulce.

Ea aștepta.

–E chiar la malul mării, continuă Ralph. De fapt, chiar în mare. Chiar pe coastă.

–Serios?

–E atât de posomorâtă, îți dă fiori...

–Mie... îmi plac lucrurile posomorâte, spuse Petra cu naturalețe.

–Nu avem voie să..., începu Anthony.

Taci, îi făcu Rachel semn, tăind mai multă turtă dulce. Taci.

Ralph mușcă din nou din turta dulce.

–Ți-ar plăcea să o vezi?

Ea lăsă cana jos.

–Da.

–Atunci, haide, spuse Ralph ridicându-se, încă mestecând.

–Dar se lasă întunericul, spuse Anthony. N-o să vedeți nimic!

Petra se ridică și ea. Ralph întinse un braț, ca și când se pregătea să o cuprindă și să o întoarcă.

–O să fie lumină destulă din largul mării, spuse Petra.

Ralph îi zâmbi.

–Știu

Petra se întoarse pe jumătate.

–Mulțumesc, îi spuse ea lui Rachel. Mulțumesc pentru ceai.

Rachel dădu din cap. Apoi Ralph aproape că o împinse pe Petra pe ușa de la bucătărie în culoarul cu dale de piatră. Anthony și Rachel auziră ușa de afară trântindu-se, apoi zgomotul motorului de la mașina lui Ralph și scârțâitul pietrișului.

Anthony o privi pe Rachel. Amândoi zâmbeau.

–*Ei bine*..., spuse Anthony.

Rachel ridică ambele mâini, cu palmele strânse în pumni.

–Să le ținem pumnii!

capitolul 3

În luna de miere, Luke o duse pe Charlotte la Veneția. Bărbatul de dinaintea lui Luke, din viața lui Charlotte, lucrase în City, la o firmă de comerț importantă și de mare succes; tipul își făcea vacanțele în Thailanda și Maldive, preferând totodată să se distreze prizând cocaină și îmbrăcându-se în haine de femeie. Obiceiul său de a lua cocaină fusese, de fapt, cel care o determinase pe Charlotte să se descotorosească definitiv și de el, și de droguri. Ea se considera o liber-cugetătoare în toate domeniile sociale, însă era categoric împotriva drogurilor, iar când Luke o invitase pentru prima dată la o întâlnire, ea refuzase cu o vehemență care-l uimise.

–Cum adică, nu? De ce-ai spus *nu* pe tonul ăsta?

–Pentru că, răspunse Charlotte, te-am văzut săptămâna trecută la petrecerea Juliei și nu vreau să mai am vreodată ceva de împărțit cu o persoană care ia droguri.

–A fost doar o liniuță...

–Oamenii care iau cocaină sunt plictisitori, îl întrerupse Charlotte. Foarte, foarte plictisitori. Sunt nervoși fie pentru că tocmai au prizat, fie pentru că vor să prizeze. Le curge nasul și se cred fascinanți, însă de fapt sunt îngrozitor de plictisitori. Gus era incredibil de plictisitor. Am crezut că o să rezist pentru zborurile la clasa de lux în Sri Lanka, însă nu am putut. Așa că, până nu-ți trece toana asta patetică, va trebui să-ți cauți întâlniri în altă parte.

Pe Luke, acel discurs îl aprinsese. Îl știa cât de cât pe Gus, omul de afaceri din City, și știa că acesta făcea mai mulți bani decât ar fi visat vreodată cineva din familia lui Luke, chiar și Ed, chiar și Ralph în Singapore, chiar și tatăl

lor în anii săi cei mai buni. Iar Gus nu era doar bogat, ci și arătos, atletic, avea apartament în Clerkenwell și un frate într-o trupă de rock. Însă pentru că nu o putuse păstra pe Charlotte, pentru că Charlotte nu dorea să-i tolereze sau să i se alăture într-un obicei atât de important în viața lui Gus, fata căpătă în ochii lui Luke o strălucire deosebită care trecea dincolo de aspectul ei fizic, de energia și popularitatea ei.

Începu să facă eforturi reale. Se duse la sala de forță mai des și încetă să mai ia cocaină, limitându-se la o Cola dietetică chiar și atunci când se afla într-o cameră plină de oameni agitați nebunește și iresponsabili, care-l făceau să se simtă de parcă aterizase pe altă planetă. După o vreme, renunță chiar și să meargă la petrecerile unde știa ce includea meniul; în schimb, începu să o invite pe Nora, prietena lui Charlotte, la cafea și pizza și alte mici mese amicale, pentru ca Nora să-i transmită lui Charlotte cât de mult se schimbase el. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă această îndreptare stângace funcționa; știa doar că o dorea pe Charlotte așa cum nu mai dorise pe nimeni în viață și, de câte ori o vedea la vreo petrecere, nu se mai putea gândi la altceva, nici atunci, nici după aceea. Mintea lui era pur și simplu plină de Charlotte.

Apoi, Gus încercase să o recucerească pe Charlotte, iar Luke auzi zvonuri neliniștitoare despre promisiuni de avioane private către Paris și un iaht închiriat în Caraibe, iar el își pierdu mințile și stăpânirea de sine atât de greu câștigată și alergă într-un suflet către demisolul din Clapham pe care Charlotte îl împărțea cu Nora și cu nenumărate molii și apterigote, și o găsi pe Charlotte pe canapea, în maiou și pantaloni de pijama, cu părul ei blond și tuns nespălat, mâncând pâine prăjită cu gem și urmărind *Big Brother* la televizor. El rămase în picioare, fără să poată face nici un gest, doar izbucnind în plâns, iar Charlotte se ridicase de pe canapea și se sprijinise de el, iar el îi mirosise părul și simțise o aromă ușor sintetică

de gem de căpșune, și se gândi că pur și simplu ar vrea să moară, atunci și acolo, de fericire și de ușurare.

Însă un an mai târziu, cu inelul de logodnă pus în siguranță pe degetul lui Charlotte, ideea unei luni de miere în vreun loc care să amintească, chiar și vag, de vreo stațiune tropicală, era exclusă. Fără orhidee, fără cocktailuri Singapore Sling și fără o infinitate de piscine și un room-service impecabil. Gus, bietul de el – acum puteau doar să-l compătimească – o fi el bogat și minunat și versat, însă era un filistin. Nu putea schimba asta. Știa despre consumerism, însă nu avea nici cea mai vagă idee despre artă, teatru sau literatură sau orice alt gen de muzică decât ce se dădea în acea săptămână în clubul Mahiki. Luke avea de gând să-i arate lui Charlotte ceva diferit, să-i redeschidă ochii către lumea în care trăia, dar pe care o neglijase când agitația vieții londoneze înecase toate celelalte sunete.

Anthony și Rachel îi dădură lui Luke niște bani pentru luna de miere. Luke nu câștiga suficient de bine cât să-și permită zece zile la Veneția, într-un hotel suficient de scump cât să poată fi considerat de lux. Cu ajutorul părinților săi, își putuse permite un hotel chiar în spatele clădirii Accademia, cu baie sclipitoare de marmură neagră și jaluzele electrice, cu un pat mare în culori pale, încărcat cu perne. Puteau lua micul dejun în cameră și un pahar de Prosecco pe mica terasă de pe acoperiș, printre pescărușii din lagună. Apoi se puteau plimba pe Zattere cea scăldată în soare, cu aerul său de țărm de mare sau pe podul Accademia către străduțele care-i duceau către un labirint de poduri și alei de o frumusețe romantică învechită.

Charlotte era copleșită. Nu mai fusese niciodată la Veneția. Nu mai fusese niciodată într-o galerie de artă unde tablourile de pe pereți, pictate cu sute de ani în urmă, înfățișau peisaje prin care ea încă se putea plimba și acum, mână în mână cu istoria. Nu mai mâncase niciodată crabi moi dintr-un cornet de hârtie, la piața

de pește, nu mai mersese niciodată cu *vaporetto* și nu mai intrase niciodată într-o biserică într-o după-amiază târzie fierbinte, cu umerii goi acoperiți de un șal subțire ca să păstreze decența. Și nu se mai gândise niciodată la Fecioara Maria ca la altceva decât un soi de cifru sacru pe care-l știau doar fetele catolice de la școală și nimeni altcineva. Și nici nu își imaginase vreodată că se va căsători cu un bărbat pe care nu doar că-l visa și-l iubea atât de mult, încât uneori trebuia să se sprijine de ceva când îl privea, dar care și știa cu mult mai multe lucruri decât ea.

–Nu-i așa, spuse Luke. Doar că știu alte lucruri.

–Însă sunt importante. Adică Tițian, Carpaccio și Imperiul Venețian și alte chestii. Sunt importante.

–Dogii ar fi foarte satisfăcuți să te audă vorbind astfel.

–Mă iei de sus?

–Doar puțin, răspunse Luke.

–Nu mă supăr, spuse Charlotte. Chiar nu mă supăr. Poate că într-o zi o să mă supăr, însă acum îmi place și mă face să mă simt...

Se opri.

–Cum?

–Că nu pot să fac nimic rău, răspunse Charlotte râzând.

Luke întinse mâna peste masă și o prinse de încheietură.

–Nu, nu poți.

Aveau un pact că, pentru a păstra bula extraordinară și magică în care locuiau pentru acel scurt timp, aveau voie să-și deschidă telefoanele mobile doar o dată pe zi, în caz că apărea vreo urgență. Însă nu apăruse nici o urgență. Doar mesaje în care li se ura fericire, exprimate vesel și fără rușine de prieteni, printre care și câteva de la partenerul lui, cu care împărțea un mic studio de design grafic într-un fost hambar reamenajat, nu departe de biserica St Leonard, în Shoreditch; însă nimic important și nimic care să necesite răspuns imediat; și nimic care să-i facă

să discute cu altcineva decât între ei, la cafea sau la un pahar cu vin sau la o cupă cu înghețată de ceai verde de la un magazin de specialități de lângă Campo di San Toma. Doar în ultima zi, pe drumul de întoarcere prin lagună, după câteva ore scurse lent și languros în Murano, Luke îi întinse telefonul său lui Charlotte și-i spuse:

–Ce crezi?

Pe ecran era afișat următorul mesaj scurt: „Frățioare. Lucrurile nu merg bine. Trebuie să vorbim. Mă suni? R."

–Ralph? întrebă Charlotte.

–Hm...

–E ceva ce nu poate aștepta până acasă?

–Să-l ia naiba! exclamă Luke. De ce nu poate aștepta până mă întorc?

Charlotte privi cu ochii întredeschiși linia albastră și cețoasă a Veneției care se apropia de ei prin apa strălucitoare.

–Poate a uitat că încă suntem plecați.

–Tipic pentru el.

–Nu-i cunosc prea bine, spuse ea. Pe frații tăi și pe cumnatele tale. Nu mi-am dat seama, nu mi s-a părut important.

–Nu contează.

Ea își mută privirea spre el.

–Ba acum contează. Nu mai e o chestie care te privește, ci care ne privește. Fratele tău trimite un mesaj din astă și tu începi să te arăți îngrijorat și distant, iar eu, care acum sunt soția ta, sunt de asemenea implicată...

Luke își puse telefonul în buzunarul pantalonilor. Se aplecă spre Charlotte, ținuind-o de balustrada vaporașului și își sprijini bărbia în spațiul dintre gâtul și umărul ei.

–Soția...

–Nu schimba subiectul.

–O să-l sun mai târziu. Când n-o să-mi mai vină să-l pocnesc că e atât de egoist...

–E egoist?

Luke își îndepărtă bărbia și privi peste umărul lui Charlotte la zidurile cimitirului San Michele pe lângă care alunecau.

– După standardele normale, da. Însă Ralph nu e un tip normal. E uimitor și imposibil. Mi-a fost îngrozitor de dor de el cât a fost plecat, însă în același timp, totul a fost foarte liniștit. Ești atât de minunată...

Mai târziu, când Charlotte făcea duș în baia cu marmură neagră, cu fereastra deschisă, prin care pătrundeau sunetele calde de clopot ale Veneției la lăsarea serii, Luke îl sună pe Ralph. Charlotte știa că urma să-l sune, așa că mărise la maximum presiunea dușului și cânta, ca să-i arate lui Luke că nu avea de gând să influențeze reacția pe care el ar fi avut-o ca răspuns la ceea ce avea de spus Ralph, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Când termină, se înfășură într-un prosop mare și alb, își trecu degetele prin păr ca să-i stea ca niște țepi moi și umezi – cum se pare că-i plăceau atât de mult lui Luke – și veni în dormitor. Luke stătea întins pe pat, desculț. Telefonul lui era la o oarecare depărtare de el, pe partea de pat a lui Charlotte, ca și când tocmai l-ar fi aruncat acolo.

Charlotte se așeză lângă el pe marginea patului. Se aștepta ca el să-i ciufulească părul sau să-i scoată prosopul ori să-și strecoare mâinile pe sub el. Însă el rămase nemișcat, încruntat, privind drept în față la etajera argintie pe care se afla televizorul.

– E OK?

Luke continua să privească înainte.

– Dă faliment, răspunse el scurt.

– Poftim?

– Banca nici nu-i extinde creditul, nici nu-i împrumută alți bani, chiar dacă a vrut să garanteze cu propria-i casă, așa că dă faliment...

– Dumnezeule, spuse Charlotte.

Luke îi luă mâna.

–La nuntă mi-a spus că bănuiește că lucrurile merg rău. Mi-a spus că regretă că se poartă puțin ciudat, însă nu se putea stăpâni să nu se gândească la asta.

–S-a purtat ciudat?

Luke oftă.

–S-a cherchelit și a fumat. Mama și tata au fost furioși.

–Ei... ei știu?

Luke duse mâna lui Charlotte la gură și o privi.

–Nu. Nu știu. Nimeni nu știe în afară de Ed și de mine. Nu a spus nimănui. Nu i-a spus Petrei.

Charlotte simți un fior de panică. Ar fi vrut să răspundă: „Tu mi-ai spune *mie*, nu-i așa? Mi-ai spune mereu totul, nu-i așa?", însă se temea că nu va primi un răspuns care să o liniștească, asta dacă primea vreunul. Așa că se mulțumi să comenteze:

–Deci, chiar dacă ar fi garantat cu propria casă, iar banca să zicem că ar fi acceptat, Petra n-ar fi știut nimic despre asta, nu-i așa?

Luke o privi solemn.

–Da.

–Dar e îngrozitor...

–A făcut-o ca s-o protejeze.

–Poftim?

–Nu i-a spus Petrei ca s-o protejeze. Ca să n-o îngrijoreze.

Charlotte își retrase mâna dintr-a lui Luke.

–Nu e corect...

–Petra nu are familie, răspunse Luke. Noi toți am devenit familia ei, așa că între noi e chestia asta nerostită, că trebuie s-o protejăm. Are doar douăzeci și patru de ani sau cam așa ceva.

–Cu doi ani mai mică decât mine.

–Nu începe comparație, iubire.

–Însă e *soția* lui, spuse Charlotte. Au *copii*. Iar prin perioadele rele trebuie să treacă *împreună*.

Luke oftă. Se răsuci astfel încât să-și lase capul în poala ei. Apoi se ridică să-i tragă prosopul de pe sâni. Charlotte îi opri mâna.

–Nu...

–De ce nu?

–Atmosfera nu e potrivită.

–La naiba cu Ralph!

–Nu e Ralph, răspunse Charlotte, nu e el. E vorba de Petra. E vorba de chestia asta din familia Brinkley, că o tratați pe Petra ca pe un copil.

–Într-un fel, chiar este.

–Doar pentru că voi toți o faceți să fie așa. Presupun că înainte să-l cunoască pe Ralph se descurca foarte bine de una singură.

–Da.

Charlotte își îndreptă privirea în altă parte.

–E ca și când Ralph ar fi găsit-o într-un tufiș, ca pe un pisoiaș abandonat, spuse ea.

–A fost la clasa de arte a tatei. El spunea că nu vorbea niciodată, însă era foarte talentată. Este foarte talentată. La desen, adică.

Charlotte îl privi pe Luke. Îi dădu la o parte părul des de pe frunte.

–Și Ralph s-a îndrăgostit de ea.

–Ei bine, zise Luke, spunându-i din priviri lui Charlotte cât de bine arăta din orice unghi, chiar și de jos în sus, așa cum era acum, cred că da. Adică o plăcea, chiar o plăcea, însă nu sunt sigur că mariajul era în topul priorităților lui Ralph.

–Atunci, ea i-a cerut asta?

–Ah, nu, răspunse Luke. Îi prinse mâna lui Charlotte și o mușcă ușor. Apoi i-o păstră în mâna lui. A rămas însărcinată.

–Aha, făcu Charlotte. Iar el s-a simțit obligat să o ia de nevastă.

Luke își trecu limba peste mâna ei.

–Hm, nu chiar. Și nu cred că Petra se aștepta s-o ceară de soție. Și ea e la fel de nonconformistă ca el. Probabil că ar fi ridicat din umeri și ar fi mers mai departe, ducându-și în coș copilul la cursurile de artă sau cam așa ceva. Mama și tata au fost cei care și-au dorit nunta. Și-au dorit ca ei să se căsătorească.

–Ca să fie respectabili?

–Nu chiar, răspunse Luke. Se ridică în capul oaselor și își trecu mâna prin părul ei ud. Sunt în vârstă dar sunt grozavi totuși, nu le pasă de aparențe, de respectarea convențiilor. Pur și simplu, nu doreau s-o piardă pe Petra. Cumva, o adoptaseră. Așa că nu o puteau pierde după cât investiseră și după ce se obișnuiseră cu ea. Sau cel puțin așa cred eu.

Charlotte stătea nemișcată.

–Ai rămas uimită, iubire? o întrebă Luke.

–Nu...

Îi privi chipul, cu ochii la câțiva centimetri distanță de ai ei.

–Ce s-a întâmplat?

–E puțin prostesc...

–Ce anume?

–Cum mă simt, răspunse Charlotte. Adică eu am propria mea familie, care e minunată, și pe părinții tăi care chiar au fost foarte drăguți cu mine, însă când descrii ce simt ei pentru Petra, mă simt... mă simt un pic...

Se opri.

–Cum?

–Geloasă, continuă Charlotte.

Luke privi o clipă în altă direcție.

–Ești o fetiță prostuță adorabilă.

–Și mai e și Sigi, adăugă Charlotte, aplecându-și fruntea; ea este elegantă, profesionistă, inteligentă și detașată și face parte din familie dintotdeauna. Apoi Petra, pe care toți o tratează ca pe o fiică sau o surioară și uneori mi-e greu să concurez cu așa ceva, mai ales după ce am fost

nevoită să concurez cu surori toată viața și nu am nici instruire academică, nici talent, nici nimic.

–Taci, spuse Luke tare.

Charlotte nu-și ridică privirea. Luke îi cuprinse bărbia în palmă și o trase ușor în sus până când privirea ei ajunse la același nivel cu a lui.

–Contează doar ce cred eu, spuse el. Iar tu știi ce cred eu. Și când familia mea te va cunoaște mai bine, asta vor crede cu toții, deși bănuiesc că o știu deja, pentru că e imposibil să te cunoască cineva și să nu creadă asta.

Se aplecă și o sărută pe gură, fără grabă, apoi adăugă:

–La naiba cu Ralph și cu problemele lui! Avem lucruri mult mai importante de care să ne ocupăm.

Apoi îi zâmbi și, cu o singură mișcare, abilă, îi trase prosopul în jos.

Apartamentul găsit de Luke pentru ei în Londra se afla chiar la ultimul etaj al unei clădiri înalte și elaborate din Arnold Circus, situată, după cum le spusese entuziasmată Charlotte Norei și celorlalte prietene ale ei, la o aruncătură de băț de piața de flori Columbia Road, de Brick Lane și – Dumnezeule! – de *Hoxton*. Clădirea, ca toate cele care înconjurau piața ca un cerc de corăbii mărețe, fusese proiectată ca parte a unui mare proiect filantropic din secolul al XIX-lea pentru locuințe publice, pentru a furniza condiții de trai sănătoase, cu aer și lumină, pentru oamenii care înainte nu cunoscuseră altceva decât viața mizeră din mahalale. Arnold Circus era impresionant, construit din cărămidă roșie care alterna, ici-colo, cu cărămidă de culoarea piersicii, ca un fel de haină de tricot arhitecturală. În centru, pe o movilă încadrată de câteva trepte, unde erau plantați platani imenși, se afla o estradă mică și prietenoasă sub un acoperiș ascuțit, unde Charlotte văzuse în prima ei vizită acolo doi băieți slăbănogi ciupind coardele unei chitare și cântând fals pentru un public format din mame cu copii în cărucior și bărbați

în vârstă purtând cămăși indiene fără guler și șepci cu broderie. I se păruse un loc extraordinar de viu și de exotic. Cumpărase falafel la pachet și o salată de roșii, dintr-un mic magazin de pe Calvert Avenue, ca să facă un picnic în apartamentul gol și prăfuit pentru care Luke tocmai semnase contractul de închiriere, și simțise cum viitorul se desfășoară în fața ochilor ei ca o cursă într-un parc de distracții plin de lumini strălucitoare.

Apartamentul avea două camere, cu bucătărie sub streașină și baie cu o fereastră uriașă, de unde se vedea dedesubt, la mare distanță, fâșia de clădiri scunde și vechi care adăposteau acum ateliere artizanale, printre care și studioul lui Luke și Jed. Charlotte descoperi că putea să găsească chiar fereastra studioului și își imagină cum, în întunericul iernii, privea în jos și vedea, cu o exasperare plină de dragoste, caracteristică soțiilor, că luminile încă erau aprinse la studio, ceea ce însemna că Luke încă era acolo, lucrând, când ar fi trebuit să fie acasă, în apartament, luându-și cina bogată și delicioasă pe care ea va învăța să o pregătească, devenind o bucătăreasă la fel de bună precum mama lui. Se gândea că, având în vedere toate comenzile pe care le primea acum Luke din industria muzicală și noile ramificații pe care le dezvolta în film și cu designul de lumini pentru concerte, era foarte posibil să existe o mulțime de astfel de seri când va privi către acea fereastră și va vedea luminile încă aprinse. Jură să nu se plângă. Jură să rămână la fel de încântată și entuziasmată ca el, la fel cum era acum, pentru cariera lui în ascensiune. Jură să nu-i dea niciodată motive s-o protejeze de greutăți, așa cum era tratată Petra. Habar n-avea ce afacere avea Ralph; știa doar că era o chestie cu tranzacții financiare online, consultanță în domeniul investițiilor sau cam așa ceva, și nu o interesa să pună mai multe întrebări, din moment ce situația lui Ralph și Petra, a băieților lor, a lui Anthony și Rachel o făcea să se simtă neliniștită într-un fel ciudat, chiar dacă de multe

ori Luke îi spunea că pentru el nimeni nu era la fel de important ca ea. Și-ar fi dorit să nu-i fi spus lui Luke că se simțea geloasă. Și-ar fi dorit ca pur și simplu să ocolească subiectul, cu o maturitate care să dea de înțeles că era îngrijorată într-adevăr de veștile de la Ralph, însă în nici un caz afectată personal de ele. Așa că, pentru a se căi pentru acel moment adolescentin de vulnerabilitate, după ce se întorseseră din Veneția la apartamentul lor, îi spuse lui Luke:

–Invită-l pe Ralph aici, dacă vrei să vorbești cu el. O să inaugurăm canapeaua.

Iar răsplata ei a fost că Luke o înlănțui cu brațele și îi șopti la ureche:

–Ești o păpușă.

Și iat-o scoțând cadourile de nuntă din ambalajele lor complicate de celofan și carton și trăgând o cuvertură nou-nouță din cutie, ca să pregătească pentru mai târziu canapeaua pentru Ralph. Era șapte dimineața, răsărise soarele, Luke era în baie să facă duș, iar Charlotte, într-o fustă scurtă din denim, o bluză strâmtă cu dungi și geacă militară strânsă, cu nasturi mari de alamă, era pregătită să plece la serviciu – lucra la un post de radio local de pe Marylebone High Street. În frigider avea ingrediente pentru salată și bucăți de somon pentru grătar, iar peste zi va cumpăra pâine, brânză și căpșune, iar Luke va cumpăra berea și vinul; și, mai târziu, vor aprinde lumânări și nu-i vor spune lui Ralph că era primul lor oaspete. Și poate se va dovedi chiar un musafir în stare să aprecieze efortul lor. Luke spusese că Ralph sărise în sus de bucurie că putea petrece noaptea la Londra.

–De fapt, spuse Luke, a întrebat dacă nu te deranjează. Asta e ceva nou pentru Ralph, să se gândească să nu deranjeze.

Charlotte ciocăni în ușa de la baie.

–Iubitule, am plecat!

Se lăsă un moment de liniște, când robinetele și iPod-ul lui Luke se închiseră, apoi el deschise ușa. Era gol și ud. O privi din cap până-n picioare.

–Nu te duce la muncă, îngeraș.

Ea chicoti.

–Trebuie. Sunt în schimbul de la opt, ceea ce înseamnă că trebuie să fiu acolo la șapte patruzeci și cinci. Știi doar.

–O să mă gândesc la tine toată ziua. Toată ziua...

Ea îi trimise un sărut din vârful degetelor.

–Și eu. Când ajunge Ralph?

Luke făcu un pas înainte și o cuprinse într-o îmbrățișare udă.

–Când o să ajungă. Să-ți fie dor de mine. Să-ți fie dor de mine toată ziua.

–Promit, răspunse Charlotte.

La studioul lui Luke se ajungea pe o stradă lată și asfaltată, aflată în spatele clădirilor din Arnold Circus. Era aliniat cu șirul lung de clădiri joase – foste grajduri sau garaje – construite din cărămidă, cu ferestre mari cu cercevele de metal, sparte în cazul în care în locuința din spatele lor nu locuia nimeni. Zidurile parterului erau presărate cu uși vechi și vopsite cu negru, care, atunci când se deschideau, dădeau către scări abrupte și înguste ce duceau spre paliere mici, iluminate de ferestre murdare, înalte din podea până în tavan. În cazul lui Luke, una dintre cele două uși de la un astfel de palier fusese proaspăt vopsită, cu vopsea mată cenușiu-închis, și avea pe ea o placă de oțel montată ușor lateral, pe care scria cu litere mici și negre, în font *sans serif* „Consultanți Graphtech-Design".

Ralph mai fusese o singură dată la studioul lui Luke, când acesta și Jed tocmai se mutau, cu mult înainte ca Luke să o cunoască pe Charlotte. Pentru plata inițială a chiriei și pentru computere împrumutaseră bani de la tatăl lui Jed, care era despărțit de mama acestuia și care

își petrecea cea mai mare parte din timp și își cheltuia cea mai mare parte din bani restaurând motociclete clasice. Luke, care fusese întotdeauna îndemânatic, construise panouri de desen și instalase lumină pe tavan, în timp ce Jed șlefuise podelele cu un dispozitiv care semăna cu un uscător de păr uriaș. Asta îl făcuse pe Ralph să se gândească, cu o oarecare emoție, la felul în care visase și el căsuța lui din Suffolk: un spațiu privat în care să trăiască și să lucreze fără vreo obligație față de cineva. Nu avea să fie decât el și pereții albi și lumina necruțătoare venind dinspre țărm, marea și prundișul, precum și ideea lui de a extinde comoditatea și intimitatea internet bankingului la lumea nelimitată a unui mic investitor.

Însă desigur, lucrurile nu se întâmplaseră chiar așa. Locuise în acea casă câteva luni, probabil patru sau cinci; Petra venea din când în când – fără vreo pretenție – și desena pescăruși pe plajă sau făcea niște lucruri remarcabile din conserve de boabe; împărțea patul cu el – la fel de lipsită de pretenții –, când îi spusese destul de deschis că nu-i mai venise ciclul de vreo două luni și că era posibil să fie însărcinată. El rămăsese nemișcat, apoi copleșit și aproape înlăcrimat, apoi o întrebase stângaci ce anume voia să facă el.

Ea îl privise lung.

–Nimic.

–Adică ai vrea să trăiești aici? Ai vrea să vii și să trăiești aici cu mine?

–Aș putea.

El o îmbrățișase. Se gândea că dacă aceea era dragoste, era plăcută. Își imagina un copil în sufrageria lui goală, pe Petra ținând un bebeluș în brațe, pe el ținând un alt copil și arătându-i marea pe fereastră. Însă atunci, îmboldit de ceva ce nu-și putea explica și nici aminti exact, merseseră să le spună lui Anthony și Rachel, să le *spună*, nu să-i întrebe ceva, iar de-atunci totul se schimbase, totul fusese diferit de cum își imaginaseră el și Petra.

Căsuța dispăruse. Aproape brusc. Fusese înlocuită de o mică locuință cu etaj în Aldeburgh, cu o grădiniță, însă fără vedere la mare. Ralph avea o cameră bună în care să lucreze, însă avea priveliște spre magaziile și grădinile altor oameni, și spre un spațiu de parcare – nu mai avea țărm, și mare, și cer. Rachel se asigurase că el avea tot confortul și subliniase faptul că și conexiunea la internet era mai bună decât cea de la fosta casă. Și mai avusese loc și nunta – care îi plăcuse, îi plăcuse la nebunie –, iar acum, iată-i locuind într-o căsuță dintr-un mic oraș; bebelușul, Kit, apăruse la două luni după ce se căsătoriseră. Nimic din toate astea, se gândea Ralph în timp ce stătea în fața studioului lui Luke într-o seară de vară în Shoreditch, nu era nici pe departe ceea ce avusese el în minte sau în imaginație când fusese ultima dată acolo. Iar asta se întâmplase cu mai puțin de patru ani în urmă.

Nu doar studioul se schimbase, ci și Luke și Jed. Studioul arăta foarte ordonat, monocrom și foarte modern, cu lumini sofisticate și ecrane de computer așezate pe colț, ca panourile de desen. Luke și Jed purtau același gen de haine, tricouri negre, pantaloni de camuflaj, teniși, iar Luke avea acum și verighetă, o bandă lată de aur alb, care făcea ca mâna lui stângă să pară mai mare, într-un fel ciudat. Îl îmbrățișă pe Ralph și bătu palma cu Jed, care spuse că trebuie să plece, că-i părea bine să-l vadă; „ai grijă de tine, frate!", mai zise el, după care își agăță de umăr geaca de piele neagră, ieși din studio și coborî scările fluierând.

– Nu arăți prea bine, frățioare, spuse Luke.

Ralph se cocoță pe unul dintre scaunele negre și înalte de lângă computere.

– Ce mai face Charlotte?

– Minunat

– La Veneția cum a fost?

– Ui-mi-tor!

Ralph scoase un pachet de țigări din buzunarul jachetei și i-l întinse lui Luke:

–Fumezi?

–Nu, mulțumesc, răspunse Luke, nu mai fumez. Nici droguri nu consum, doar alcool. Și nu aici.

–*Haide...*

–Poți fuma afară. Nu aici.

Ralph ridică din umeri și puse pachetul înapoi în buzunar.

–Spune-mi, începu Luke.

–Poftim? Acum? Imediat?

–Nu vreau să o plictisești pe Charlotte mai târziu. Nu vreau ca Charlotte să creadă că frații mei sunt anoști și au probleme.

–Bine, atunci, răspunse Ralph. Își băgă mâinile în buzunarele jachetei și privi prin fereastra din tavan.

–E rău, rău, rău? întrebă Luke.

–Da.

Luke nu mai spuse nimic. Se uită la ceas. Charlotte urma să ajungă acasă în zece minute.

–Mi-am închis micul cont de afaceri, spuse Ralph.

–Of...

–Uneori aveam de așteptat și până la șase luni ca să primesc comisioanele pentru ceea ce făceam. Sau chiar mai mult. Asta înseamnă că aveam nevoie de un cont fără acoperire; era important. Nu, era crucial. Iar cu patru luni în urmă, banca pur și simplu a mărit rata dobânzii. Pac. Așa, pur și simplu. De la 5% la 9,9%, îți convine sau pa. Și...

Se opri. Îl privi pe Luke.

–Ce e?

–Mai era și rata mea personală pentru descoperirea de cont. Era destul de rău și așa. Era de 9,9. Și au mărit-o, fără explicații, la 19,9% chiar dacă nu am depășit niciodată limita. Iar când am obiectat, mi-au spus că voi primi o rată mai bună doar când voi băga mai mulți bani. Așa

că am subliniat faptul că era puțin probabil să-mi intre mai mulți bani dacă nu îmi era alimentat – și *aprobat* – contul de afaceri, iar ei au zis că bine. Nu aveam bunuri care să prezinte vreun interes pentru ei, așa că asta a fost. Cu excepția faptului că investitorii mei, prietenii din Singapore care m-au ajutat să deschid afacerea, nu sunt deloc mulțumiți. Îți dai seama ce e-mailuri primesc de la ei.

–E scandalos, spuse Luke încet.

–Exact.

Luke oftă și se scărpină la ceafă. Să-i spună cât de rău îi părea nu i-ar fi fost lui Ralph de nici un ajutor. Lui Ralph nu-i plăcuse niciodată să i se plângă de milă.

–Le-ai spus părinților?

–Nu încă.

–Petrei?

–Nu. Doar lui Ed. Și ție. Cum ți-am zis și la telefon. N-aș fi făcut asta dacă nu aveam nevoie să aflați înaintea părinților.

Luke își încleștă pumnii în buzunarele pantalonilor. Îi părea foarte rău pentru Ralph, însă și-ar fi dorit să fie sus în apartament înainte ca Charlotte să se întoarcă acasă.

–Ce ai de gând să faci? întrebă el, frecând cu vârful de cauciuc al încălțărilor podeaua neagră.

capitolul 4

În fiecare dimineață din timpul săptămânii, Sigrid cumpăra cafea de la un italian care avea un stand micuț – poate cât un dulap – chiar pe trotuar, nu departe de laboratorul unde lucra ea. Italianul, un bărbat volubil din Napoli, a cărui engleză cu greu se îmbunătățise în cei treizeci de ani de când o vorbea, prefera blondele și din când în când insista să-i ofere lui Sigrid cafeaua gratis sau îi făcea cadou un biscuit pentru cafea, presărat cu migdale și fulgi de ciocolată neagră. Lui Sigrid îi plăceau toate astea. Era unul dintre bonusurile – dintre multele bonusuri – ale vieții în Londra. În Stockholm, unde crescuse, blondele adevărate – așa, ca ea – nu erau deloc raritați.

Laboratorul lui Sigrid, finanțat independent, însă afiliat oarecum Universității din Londra, era înghesuit în pivnița unei clădiri din Bloomsbury, în spatele Școlii pentru Igienă și Medicină Tropicală. În timpul semestrelor școlare și dimineața când nu era rândul ei să conducă un cârd de fetițe mici către școala generală din Highgate, Sigrid făcea ordine prin casă, apoi mergea pe jos pe Upper Street către Highbury și stația de metrou Islington și lua un tren de pe linia Victoria către Warren Street. Apoi se oprea pe la Marco și standul său de cafea și își continua plimbarea pe Gower Street până la serviciu.

Tatăl lui Sigrid era inginer, iar mama ei, doctor; Sigrid avea un frate, care devenise compozitor avangardist și scria partituri pentru filme-cult turnate în mare parte la Berlin, unde locuia și el. Sigrid își luase un masterat în Informatică la Universitatea din Uppsala, urmat – prin prietenii ei studenți englezi pe care și-i făcuse acolo – de o cercetare la facultatea de inginerie de la Universitatea

din Loughborough; așa îl cunoscuse și pe Edward, la petrecerea ocazionată de ziua de naștere a unui vechi prieten din școală. Ce weekend! Chiar și acum, după doisprezece, aproape treisprezece ani, Sigrid nu se putea gândi la acel weekend fără să zâmbească.

Și acum iat-o, la treizeci și opt de ani, soția lui Edward și mama Mariellei și proprietara unui accelerator de particule care putea analiza materialele fără să le distrugă, fiind astfel un obiect neprețuit în egală măsură pentru muzee și colecționari de artă. Cu un an în urmă, triumful ei fusese să examineze un desen în cerneală din secolul al XVI-lea pentru un colecționar privat și să stabilească faptul că atât cerneala, cât și hârtia proveneau din aceeași perioadă de timp și din aceeași regiune geografică din care provenea însuși Leonardo da Vinci. Colecționarul nu contenise cu laudele și mulțumirile. Dorise să-i ofere lui Sigrid și familiei ei o vacanță la schi la cabana lui din Gstaad. Însă Sigrid refuzase cu eleganță. În halatul ei de laborator, cu părul legat la spate și cu ochelarii la ochi nu mai era blonda în cizme până la genunchi căreia Marco îi oferea cafea gratis. Și în privința vieții ei profesionale, halatul de laborator deținea primul loc.

Când intră în clădirea de pe Gower Street, cu paharul de cafea și cu servieta în mâini, Sigrid se gândi cu atenție la halatul ei. Șeful de laborator era plecat la o conferință la Helsinki și, de câte ori lipsea el, se știa că Sigrid rămânea la comandă, fapt pe care nimeni din laborator nu părea să-l conteste, cu excepția unui băiat isteț, cu părul de culoarea ghimbirului, pe nume Philip, care tânjea după atenție din partea lui Sigrid și credea că o obținea dacă îi contesta autoritatea. Și totuși, în acea dimineață de luni, până și ideea că urma să se bată cu Philip cel dificil i se părea încântătoare; oricum, mai bine așa decât să petreacă un weekend întreg ascultându-l pe Edward vorbind la telefon cu părinții lui, cu frații lui, apoi iar cu părinții, generând un ciclu nesfârșit de stări de neliniște, de sugestii,

contrasugestii și exasperare, lucru care o făcuse într-un final să o ia pe Mariella și pe cele mai bune trei prietene ale fetiței să mănânce brioșe imense, în culori pastelate, la o patiserie americană ce părea să fie o adevărată nirvana pentru toată clasa Mariellei.

–Vă fac atât de rău, spuse Sigrid, privindu-le cum mâncau. Doar grăsimi și zahăr. Fiecare înghițitură, pure calorii.

Bella, prietena Mariellei, avea gura plină cu o prăjitură de un roșu alarmant, învelită în cremă de unt.

–Catifea roșie, spuse ea. Gustă. O să vezi că merită să te îngrași și să ai pete de la ea.

Seara, după ce Mariella era deja în pat – însoțită, ca în fiecare seară, de iPod și de șaptesprezece animale de pluș, care s-ar fi simțit cu siguranță jignite, spunea Mariella, dacă noaptea se aflau în orice altă parte decât în pat –, Sigrid pregăti obișnuita lor cină târzie de duminică, cu hering Matjes, pâine neagră și salată de castraveți murați, apoi aduse un pahar de Sauvignon Blanc din Noua Zeelandă în camera mică de lângă bucătărie, unde un ecran mare de televizor cu plasmă fusese montat pe un perete plin de rafturi de cărți. Edward o urmă. Sigrid se așeză pe canapea în fața ecranului și îndreptă telecomanda spre el. Edward se aplecă spre ea și îi luă telecomanda din mână.

–Te rog, nu, spuse Sigrid.

Edward se așeză lângă ea.

–Trebuie să-ți vorbesc.

–Ai vorbit tot weekendul.

–Da, răspunse Edward, însă nu cu tine. După cum bine știi, am vorbit cu familia mea cea nebună și am nevoie să vorbesc și cu cineva rațional.

Sigrid oftă. Lăsă paharul cu vin pe cel mai apropiat teanc de reviste și se întoarse cu fața spre el.

–Bine.

–Te rog, n-o spune așa.

–Îți cunosc familia, spuse Sigrid, și știu cum funcționați cu toții. Așa că nu pot avea speranțe prea mari, nu-i așa?

Edward întinse mâna peste Sigrid până la paharul ei cu vin, îl luă și sorbi din el.

–Nu-mi vine să cred ce caz fac din asta, spuse el.

–Chiar nu?

–Nu, răspunse Edward. Adică Ralph și-a pierdut firma, ceea ce e foarte trist, însă de fapt nu e deloc surprinzător dacă stăm să ne gândim la felul foarte arogant în care și-a tratat banca în tot acest timp, iar ei se poartă ca și când unul dintre copiii lor ar fi fost călcat de o mașină. I-am tot spus mamei că nu e decât o simplă *slujbă*, iar ea spunea că vai, nu va găsi niciodată alta în mediul acesta; și că ce se va face el cu ipoteca, întrucât ei nu-și pot permite așa ceva, iar ea și tata nu-i pot ajuta deocamdată, și Petra e înnebunită.

–Chiar e? întrebă Sigrid.

–Ce să fie?

–Petra e înnebunită?

–Ei bine, răspunse Ed ridicând din umeri, când am vorbit cu ea părea să fie aceeași Petra pe care o știm de obicei, adică evazivă și lipsită de griji până când totul va trece și altcineva se va gândi la o soluție.

–Ei bine, atunci...

Edward întinse din nou mâna după paharul lui Sigrid. Însă ea îl luă cu abilitate din calea lui.

–Ia-ți și tu unul.

Edward oftă.

–Nu e vorba de Petra. Adică, într-un fel, este, pentru că e un etern copil prin definiție; însă e vorba și de părinți, care intră în panică; și de Ralph care se simte neajutorat și are impresia că a gestionat totul atât de prost... și chiar așa a și făcut.

Sigrid sorbi din vin și îi întinse paharul lui Ed. El o privi cu recunoștință.

–Aș putea să-i sugrum fericit pe toți.

–Ai vorbit cu Luke?

–Da.

–Și?

–Încă e în luna de miere. Cel puțin, în capul lui. Spune că e oribil pentru Ralph și scandalos din partea băncii, însă Ralph trebuie să se descurce.

–Da, trebuie, răspunse Sigrid.

Ed luă din nou o gură zdravănă din vinul lui Sigrid.

–Sigi, sunt cel mai mare. Simt că trebuie să-i calmez pe părinți și să-i ajut pe frați.

Sigrid își luă din nou paharul.

–Până la un punct. Nu le poți hotărî tu viața, nu poți trăi în locul lor, nu-ți poți împiedica părinții să aibă prioritățile pe care le au.

–Vrei să spui pe Petra.

–Doar în parte, răspunse Sigrid.

Edward lăsă jos paharul cu vin și îi luă mâna lui Sigrid.

–Geografia nu ajută. Toți locuiesc atât de aproape unii de alții și sunt băgați unul în viața altuia! I-am spus mamei ceva prostesc.

–Ce anume?

–Îmi zisese că era foarte afectată de toate astea și nu dormise, așa că i-am spus să lase totul în seama mea, că o să mă gândesc eu la ceva și o voi suna mâine; și știi cât de dură este în aparență și nu plânge niciodată; dar atunci a plâns, mă rog, aproape că a plâns și a spus „oh, îți mulțumesc dragul meu", într-un fel în care nu face de obicei, iar acum sunt în pom pentru că m-a obosit toată povestea asta și nu știu cum naiba să vin cu o soluție constructivă mâine.

Sigrid tăcu, însă nu-și retrase mâna. Își plimbă privirea peste fotografiile de familie înrămate în sticlă și crom, de pe marginea rafturilor; părinții ei în barca lor, părinții ei îmbrăcați pentru un eveniment de la Grand Hotel din Stockholm, fratele ei în haină de piele și cu ochelari

întunecați, pe o stradă din Berlin, Mariella în tutu, pe bicicletă, la locul de joacă, pe plajă, Anthony și Rachel în ziua nunții lui Ed și Sigrid, frații lui și soțiile lor la nunta lor, băieții lui Ralph și Petra așezați pe o rogojină, cu niște cuburi de lemn colorate. Apoi îl privi din nou pe Edward.

–Îmi vine în minte un singur lucru pe care îl poți face.

El oftă din nou.

–Ce anume? întrebă el, deznădăjduit.

–Ei bine, Ralph este deștept. A avut succes în Singapore.

–Da...

–S-au rugat de el să rămână.

–Da...

Sigrid se trase spre marginea canapelei, gata să se ridice și să se întoarcă în bucătărie pentru cină.

–Atunci, spuse ea, de ce nu-i oferi o slujbă?

Ed îi mărturisise doar după mult timp – se gândea Sigrid, în timp ce-și scotea cizmele și își încălța saboții ergonomici de cauciuc în care lucra – că-l considera pe Ralph o persoană mult prea dificilă cu care să lucreze cineva, chiar dacă și-ar fi găsit de lucru. De fapt, atât de dificil, încât el, Edward, nu era deloc sigur că era în stare să facă asta. În acel moment, Sigrid își pierduse cumpătul. Spusese destule despre atitudinea lui Edward față de familia lui, comparând-o cu atitudinea ei față de propria familie, apoi adăugase că și ei i se părea dificil să lucreze cu fratele lui, însă dacă s-ar fi hotărât să facă asta, pur și simplu *ar fi trecut la fapte*, din rațiuni familiale, fără să se plângă încontinuu de toate cele, așa cum făceau cei din familia Brinkley, pentru că *toate cele* erau o dramă pentru ei; apoi se dusese la baie și încuiase ușa și, privindu-se în oglindă în timp ce se spăla pe dinți, își spusese că a doua zi avea să fie în laboratorul ei, cu treburi interesante

și impersonale și, chiar dacă acolo era și Philip cel enervant, măcar nu era nici urmă de familia Brinkley sau de conversații în cerc, și nimeni care să ceară sfaturi doar ca să aibă ce să ignore.

Și gata, ajunsese, își luase papucii și își legase părul la spate, era pregătită. Într-o cutie sigilată, împachetat în hârtie neacidă, pe bancheta de lângă acceleratorul și microscoapele ei, se afla un fragment de material textil medieval trimis de la o biserică importantă din Florența, pe care Sigrid o privea cu tot scepticismul interesat al ateistului din naștere. Deschise ușa laboratorului, aproape fremătând, în așteptarea unei zile lipsite de tentaculele lipicioase ale grijilor familiale, și îl văzu pe banchetă, chiar pe scaunul ei, privind printr-un microscop de-al ei, pe blondul Philip.

Mariellei îi plăceau rarele călătorii către școală cu tatăl ei. Îi plăcea că tatăl ei era înalt – mai înalt decât majoritatea celorlalți tați – și îi plăcea mașina lui neagră cu interiorul galben și cum putea să stea de vorbă cu el bucurându-se de toată atenția lui. În weekend, atenția lui fusese îndreptată în prea multe direcții, ceea ce însemna că și mama ei fusese distrasă, chiar dacă nu ar fi recunoscut asta niciodată, ceea ce de fapt diminua victoria ei în privința cofetăriei americane și a brioșelor. Da, merseseră acolo, însă Sigrid nu o făcuse din toată inima. Ca toți copiii, Mariella simțea toate nuanțele stărilor părinților ei.

–Tati, spuse ea, așezându-se pe scaunul din față, lângă tatăl ei, Ralph și Petra n-o să mai aibă bani absolut deloc, nici măcar să le ajungă pentru fulgi de porumb?

–*Unchiul* Ralph, răspunse Edward automat, și *mătușa* Petra.

–Petra mi-a spus să-i spun Petra. Și ce faci când nu mai ai bani absolut deloc, nici măcar cât să cumperi o bucățică mică de brânză, atât de mică, încât nici măcar un șoarece nu s-ar sătura din ea?

–Ei nu sunt așa, răspunse Edward. Au destui bani pentru brânză și fulgi de porumb.

Mariella întinse mâinile. Avea o mică margaretă albastră pe unghia degetului mic de la mâna stângă, pe care și-o lăsase cu îndrăzneală și în timpul școlii.

–Deci sunt bine?

–Exact.

–Ai vorbit tot weekendul, zise Mariella, iar acum spui că nu avem de ce să ne facem griji.

Cu agilitate, Edward scoase mașina de pe alee și intră în traficul de pe stradă.

–Nu e totul chiar în alb și negru. Unchiul Ralph trebuie să-și găsească altă slujbă.

–Pentru când i se termină banii?

–Da, cam așa ceva...

–Ar putea fi doctor, spuse Mariella, sau prezentator de meteo. Sau ar putea lucra la poștă să vândă timbre. Mama spune că la poștă n-au niciodată oameni de-ajuns și că sunt cozi imense.

Edward încetini mașina la primul semafor.

–E nevoie să înveți șase ani ca să fii doctor.

–Uau! făcu Mariella admirativ.

–Ca să fii prezentator de meteo ai nevoie de o diplomă în științe, iar vânzarea de timbre nu-ți aduce suficienți bani cât să ai grijă de o familie.

–Petra ar putea lucra și ea, spuse Mariella. Așa cum face și mama. Mama spune că e bine ca femeile să lucreze. Spune: uită-te la mama Bellei, care își petrece întreaga viață făcându-și unghiile.

–Nu cred că a spus așa ceva.

Mariella lăsă capul pe spate, simțind că ziua de școală îi sufla în ceafă.

–Mă rog, părea gata să spună asta.

–Poate că doar a gândit-o.

Mariella privi tăcută pe geamul mașinii.

–Sau, continuă Edward, chiar tu ai gândit asta când ai văzut-o pe mama Bellei; și tocmai ți-ai dat seama, că ai și spus-o.

Mariella își cercetă margareta de pe unghie.

–Crezi că următorul weekend ar trebui să facem mâncare, să o punem în coș și apoi să mergem cu mașina la Suffolk să le-o ducem lui Ralph și Petrei?

–E o idee foarte bună.

–O întrebăm pe mama?

–Da.

Mariella își privi tatăl.

–Dacă tu și mama rămâneți fără bani, să-mi spuneți. Da? Imediat.

–Serios? De ce? Și dacă vrem să te protejăm?

Mariella pufni.

–Dacă nu știu, nu pot face nimic în privința asta, nu? Lovi cu piciorul covorașul de cauciuc care proteja mocheta de sub picioarele ei. Asta nu e protecție.

–Poftim?

–Nu, spuse Mariella cu hotărâre, ar fi doar o prostie.

Edward o sună pe Sigrid la prânz. Îi spuse despre conversația lui cu Mariella și că spera că are o zi bună, fără provocări umane, și că el urma să discute cu directorul său despre Ralph pentru că, deși banca nu prea făcea angajări, încă erau câteva oportunități în echipa de analiști. Sigrid îi povesti despre Philip.

–Și mi-a cumpărat flori.

–Poftim? *Flori?*

–Albăstrele. Chiar foarte frumoase.

–Să-l ia naiba pe Philip.

–Eram în toane atât de rele, spuse Sigrid, încât a încercat să mă dezarmeze cu flori. Le-am pus într-o cană într-un loc micuț în care mai mănânc uneori. Sper că pricepe mesajul.

–Atât timp cât nu-ți plac...

–Ah, dar *florile* îmi plac, răspunse Sigrid. Însă nu îmi place să le primesc.

–Îmi pare tare rău pentru weekend, spuse Edward.

–E în regulă.

–Mariella vrea să facem prăjiturele și chestii de-astea pentru Ralph și ai lui.

–Cel puțin e practică, spuse Sigrid.

–Și eu încerc să fiu. Încă ceva.

–Ce e?

–Să știi că înțeleg de ce ai spus ce ai spus aseară, zise Edward, și în cea mai mare parte ai dreptate. Însă...

–Însă ce?

–E mult mai simplu să fii detașat și matur în privința propriei familii dacă aceasta e în altă țară, spuse Edward. Atâta tot.

–E o judecată?

–Nu, răspunse el. E o observație.

–Atunci ai spus-o pe un ton nepotrivit.

–Sigi...

–Mi-ar plăcea să-mi văd mai des familia, spuse Sigrid. Mi-ar plăcea să am ocazia să fiu exasperată de ei așa cum ești tu de ai tăi.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Edward spuse scurt:

–Ne vedem mai târziu.

Și închise telefonul.

Colegii lui Sigrid – trei fete, un bărbat de vârstă mijlocie, tăcut și competent, și Philip – fie mâncau diverse la prânz în separeul împodobit cu vaza cu albăstrele, fie erau plecați. Sigrid scrise un bilet pentru a împiedica orice gen de intruziune în timpul absenței ei – „Nu atingeți sub nici o formă" – și îl lăsă sub un capsator pe bancheta ei, apoi ieși din laborator să-și ia cizmele și să meargă jumătate de oră la o cafenea ca să-și pună gândurile în ordine și să se liniștească. Când o văzu trecând prin separeu, Philip ridică privirea din salata de paste pe care o mânca,

însă nu spuse nimic. Iar ea îndrăzni să spere că-l făcuse până și pe el să tacă.

Străbătu cu pași repezi Tottenham Court Road, apoi ajunse pe Charlotte Street, intră în barul unui hotel unde era sigură că va avea parte de o cafea și un sendviș și de tihna anonimatului pe care ți-l oferă un spațiu public. Hotelul era sofisticat într-un fel lipsit de agresivitate; acolo agitația se concentra mai mult în braserie, astfel că Sigrid găsi un fotoliu într-un colț, comandă un sendviș cu somon afumat, își puse ochelarii și deschise o carte ca să evite să fie deranjată – era o anumită specie de bărbați care avea impresia că toate blondele care stau singure într-un bar sau în holul unui hotel fuseseră depozitate acolo ca pachetele, special ca să fie ridicate – și se lăsă în voia gândurilor.

Nu era vorba că nu-i plăcea familia lui Edward, își spuse ea într-un târziu. Mereu îi plăcuse – de la acea primă vizită la Suffolk când Ed dorise să se laude cu ea în fața părinților lui, ca și când ar fi fost un premiu –, iar acum se obișnuise cu ei. Crescuse într-un apartament de la primul etaj într-o zonă bună din Stockholm, cu mobilă modernă amestecată cu piese gustaviene elegante, vopsite în cenușiu, moștenite de la bunica din partea tatălui, iar culoarea și întinderea casei lui Anthony și Rachel, pe coasta largă din Suffolk, fuseseră o mare surpriză pentru ea. Însă deja se obișnuise, așa cum se obișnuise și cu preparatele culinare ale lui Rachel și cu emoțiile puternice ale lui Anthony și cu pretenția ca toți cei care veneau din lumea exterioară să recunoască drept ceva firesc faptul că vor fi supuși modului de gândire al familiei Brinkley, felului de a face lucrurile al familiei Brinkley, pentru că familia Brinkley știa întotdeauna ce era cel mai bine.

I se aduse sendvișul pe o farfurie pătrată de porțelan, garnisit cu lăstari de mazăre. Îl privi. Pește afumat. Probabil că părinții ei mâncau pește afumat în fiecare zi, într-un moment sau altul. Dacă ea, Edward și Mariella ar fi locuit

în Stockholm, oare i-ar fi supus presiunii, încet dar sigur, de a mânca pește afumat în fiecare zi? Oare părinții ei, preocupați de viețile și carierele proprii, ar fi insistat ca Sigrid și familia ei să trăiască după aceleași reguli și așteptări ca ei înșiși? Oare nu cumva Edward avea dreptate? Nu cumva își idealizase părinții pentru că trăiau liniștiți în Suedia, și nu în dezordinea de-aici? Mușcă din sendviș. Oare era nedreaptă?

Își rezemă capul de spătarul scaunului, mestecând, și închise ochii. „Sunt aici în Anglia de paisprezece ani", își spuse ea. „Și locuiesc la Londra de doisprezece. Îmi place aici, îmi place Londra, îmi place Anglia, nu vreau să mă întorc la Stockholm. Însă – trase aer în piept, ca și când ar fi extras energia să-și continue gândul până la capăt – cu toate că nu sunt o străină pentru Edward, pentru Mariella, pentru cei mai mulți oameni pe care îi cunosc și cu care lucrez, pentru socrii mei încă sunt o străină. Pentru ei încă sunt Nora Noastră Suedeză. Da, sunt bine-venită aici, iar ei mă fac să mă simt ca acasă – Rachel mă invită să o ajut în bucătărie –, însă mereu mă simt un pic străină, ca și cum aș fi cea care a pus mâna pe fiul lor înainte ca el să aibă ocazia să cunoască o englezoaică, și s-a căsătorit cu el într-un loc care nu era al lor și într-un fel care nu era al lor. Și nimic nu va schimba vreodată asta, pentru că m-am născut în Suedia și oricât de bună ar fi engleza mea – și chiar este bună – tot o vorbesc cu un accent ușor cântat, așa cum fac toți suedezii, așa că de câte ori deschid gura le aduc aminte de asta.

Și mai e și Petra. Nu mă deranjează Petra, ba chiar țin la ea. Poate că nu mă atrage prea mult ca persoană, însă nu creează probleme, nu e nici geloasă, nici posesivă, nici neplăcută, ba chiar e dulce în felul ei ciudat, iar Mariella o iubește și îi place să o ajute cu băieții cei mici. Însă ea e tratată altfel decât mine. Nimeni nu spune nimic, însă se vede în *atitudinea* lor. Petra e englezoaică, Petra e artistă, Petra nu are o familie care să o ajute sau să aibă grijă

de ea, Petra e ceva ce pot avea ei și o pot face să gândească la fel ca ei. Și ceea ce nu iau ei în seamă, își spuse Sigrid brusc, cu furie, este că de câte ori o atrag pe Petra mai aproape de ei, măresc distanța dintre mine și ei și, pentru că nu am o familie în țara asta, simt distanța asta. Iar când o simt, sunt rece uneori și cu Edward, ca să-i pedepsesc prin el pe ei, apoi îmi pare rău și sunt furioasă pe mine și pe ei și sfârșesc prin a plânge în holuri de hotel fără să-mi mănânc sendvișul scump."

Deschise ochii pufnind și se ridică dreaptă, scoțând un pachet de șervețele din geantă. Își suflă puternic nasul. Asta era chiar ridicol. Era o femeie matură, om de știință, soție și mamă. Socrii ei englezi nu erau răi cu ea. Avea o casă minunată și bani destui și o fiică și un soț care o adorau. Treaba ei era să fie alături de Edward în crizele de familie, mai ales când el, ca fiu cel mai mare, simțea că toți așteaptă de la el speranța unei soluții, iar lui nu-i trecea prin minte o astfel de soluție. Treaba ei nu era să-l izoleze, să refuze să-l ajute sau să-l asculte, apoi să țipe la el când acesta îi atingea ei punctul sensibil, ceea ce el nu făcea niciodată din răutate, ci doar pentru că era bărbat și, uneori, stângaci.

Luă încă un sendviș. Acum, în tot ghiveciul mai intrase un element, și anume Charlotte. Superba Charlotte, răsfățata familiei ei, ținută în puf mai ales de mama ei, care, după moartea tatălui lui Charlotte, se dedicase exclusiv rolurilor ei de mamă și bunică. Oare cum se vor purta Rachel și Anthony cu Charlotte? Oare Luke îi va lua apărarea în fața lor dacă ea i-ar cere asta? Oare cum se va descurca Luke să echilibreze așteptările familiei Brinkley? Și cum va reacționa Charlotte față de Petra și de locul pe care îl ocupa Petra în inima familiei Brinkley? Sigrid își înghiți sendvișul. Cumva, gândul la Charlotte o făcea să se simtă mai bine, mai puțin exclusă, mai capabilă să vadă situația drept ceva care putea fi gestionat foarte bine.

Își suflă din nou nasul și își netezi părul, apoi ridică privirea să caute pe cineva căruia să-i comande o cafea.

În fața ei se afla un bărbat. Avea aproximativ vârsta ei, îmbrăcat în costum închis la culoare, ținând în mâini un pahar cu vin și o sticlă de apă. Avea un rucsac de piele neagră atârnat pe un umăr, iar cu mâna în care ținea vinul făcu un semn către fotoliul de lângă cel al lui Sigrid.

–Pot să stau cu tine? întrebă el.

Ea îi zâmbi vag.

–Nu, mulțumesc, răspunse Sigrid. Tocmai mă pregăteam să o sun pe mama în Suedia. Apoi pe cumnata mea. Presupun că asta îți răspunde la întrebare.

Mariella stătea pe scări. Se pregătea să meargă la bucătărie sub pretextul că dorea să o asculte cineva la ortografie, dar de fapt dorea să petreacă o vreme cu mama ei înainte să fie trimisă să facă baie. Dar se opri când descoperi că ambii ei părinți se aflau deja acolo, îmbrățișați.

Când Mariella era mai mică – mult mai mică –, ura să-și găsească părinții îmbrățișați fără ea și mereu își făcea loc între ei, ca să devină centrul atenției lor. Însă acum, chiar dacă era ușurată să-i vadă comportându-se într-un fel care însemna că nu divorțau, slavă Cerului, se trezi dorindu-și să termine odată și să se poarte normal, pentru că era destul de stânjenitor și o făceau să se simtă ciudat. Așa că se retrăsese pe scări cu moara de sfoară pe care cineva de la școală o învățase să o facă, dintr-un fir de lână roșie, cântând ca să acopere orice sunet potențial deranjant care s-ar fi putut distinge din bucătărie, când auzi sunând telefonul de pe masa din hol.

–Răspund eu! strigă Mariella.

Sări în picioare și coborî în hol să ridice receptorul. Ar fi trebuit să spună „Familia Brinkley" când răspundea la telefon, însă întotdeauna spunea „Alo?" pe un ton ridicat, pentru că așa făceau și părinții ei.

–Mariella?

–Da.

–Mariella, sunt Charlotte.

Mariella se gândi o clipă.

–Charlotte! Noua ta mătușă, Charlotte.

–Oh! spuse Mariella, zâmbind. *Salut.*

–Ai fost o domnișoară de onoare foarte drăguță, spuse Charlotte. Ai arătat minunat. Toată lumea a remarcat. Chiar mi-a plăcut să te am domnișoară de onoare. Ce-o să faci cu rochia?

–Mama spune că habar n-are, răspunse sincer Mariella. Nu prea poți merge să te dai pe role în mătase roz, nu-i așa?

–A spus ea asta?

–Ah, da, răspunse Mariella.

–Ah!

Mariella luă telefonul și se întoarse la locul ei de pe trepte.

–Acum toți sunt îngrijorați pentru Ralph și Petra, spuse ea pe un ton de confidentă.

–Da, răspunse nesigură Charlotte.

–Tati spune că au bani destui pentru lucrurile mărunte, cum ar fi cerealele, însă nu pentru chestii mari. O să luăm multă mâncare și mergem la ei în weekend. Vii?

–Nu, răspunse Charlotte.

–De ce nu?

–Mergem în vizită la mama, continuă Charlotte. O mai ții minte pe mama?

–Da.

–O să facă o masă mare pentru mine și Luke și pentru sora mea mai mare Fiona și soțul ei și cealaltă soră mai mare a mea, Sarah, și soțul ei și fetițele cu care ai fost domnișoară de onoare.

Mariella se așeză mai confortabil.

–Deci o să fie o petrecere?

–Da, răspunse Charlotte, familia mea adoră petrecerile. Facem petreceri de câte ori putem. Când o să vii

la următoarea noastră petrecere poți purta rochia de domnișoară de onoare, nu?

–Bine, răspunse Mariella.

–Mami e acasă?

–Hm, spuse Mariella, da, dar face ceva cu tati.

Charlotte chicoti.

–Termină repede, răspunse Mariella, sunt doar în bucătărie.

Charlotte râdea.

–Nu-i întrerupe.

–Bine, *mulțumesc*, spuse Mariella.

–Ai putea să-i transmiți mamei tale un mesaj?

–Da.

–Poți să-i spui că ne-ar plăcea să ne întâlnim, așa cum a sugerat și ea? Mi-ar plăcea foarte mult. Însă momentan n-avem nici un minut liber, abia avem timp să ne spălăm pe dinți.

Părea puțin cam prea agitată, se gândi Mariella, ca și când avea răsuflarea întretăiată.

–O să-i spun.

–Mulțumesc, răspunse Charlotte, Mulțumesc. Transmite-le dragostea mea. Nu, dragostea noastră. Paaa!

Mariella închise telefonul și îl privi o vreme. Apoi ridică fruntea și strigă spre bucătărie:

–Mamă! Charlotte e prea ocupată să se întâlnească cu tine acum, însă o va face în curând! Apoi își desfăcu firul de pe degete și urcă încet scările către dormitorul ei, fredonând un cântecel pe care îl inventaseră la școală despre unii profesori, și care trebuia să rămână un secret total.

capitolul 5

Petra învățase că atunci când Ralph era în toane proaste nu era o idee prea bună ca ea să stea în casă. Compara toanele lui cu ceața și smogul, care alunecau încet pe lângă ușile închise ale biroului său și se strecurau în toate colțurile casei, astfel că fiecare cameră era invadată și influențată; și chiar și Barney, care era personificarea veseliei, o privea cu ochi neliniștiți și buza de jos tremurând. În asemenea ocazii, descoperise că cel mai indicat lucru era să-l ia pe Barney în cărucior, împreună cu toate accesoriile de care avea nevoie pentru a-și hrăni și a-și schimba cei doi copii mici, și pur și simplu să plece în tăcere, fără să lase bilețele, fără să trântească uși. O ieșire rapidă, lipsită de dramatism, de neremarcat.

Iarna mergea, de obicei, pe High Street – pe lângă casele cu nume de mare: Casa Creveților, Casa Sirenelor, Casa Pescărușilor – pentru că lui Kit îi plăceau vitrinele magazinelor. De regulă nu cumpăra nimic, în primul rând pentru că nu avea obiceiul de a merge la cumpărături, însă îi plăcea să se uite la vitrine, în ritmul mersului lui Kit, la corla de ceramică din fereastra micii galerii de artă, care avea prețul fantastic – pentru Petra – de două sute de lire, și la dentistul care avea o firmă cu o sirenă durdulie ce flutura sfioasă o periuță de dinți, în timp ce se sprijinea nepăsătoare de un șir de dinți fixați în perete, sau la farmacia care vara vindea găleți și cazmale, până la magazinul de obiecte din chihlimbar, unde Kit tânjea după foci și elefanți minusculi ciopliți în chihlimbar de culoarea zahărului de orz. Apoi, spre încântarea lui Barney, traversau High Street și mergeau încet pe cealaltă parte, se opreau în fața magazinului de dulciuri, cu produse

învelite în folie, la vitrina prin care se vedeau borcane frumoase pe rafturi albe și mai multe dulciuri decât ai putea visa vreodată. Barney nu spunea niciodată nimic în fața magazinului de dulciuri. Pur și simplu se întindea în cărucior, cu brațele și mâinile grăsune ridicate către vitrină, ca și cum se închina în fața unui altar.

Însă vara, ca acum, plimbările lor aveau altă direcție. Ieșeau prin grădina din față – în timp ce Kit arăta mereu că era foarte trist că pe casă nu aveau nume, ci doar un număr, numărul trei – și treceau pe lângă școala primară unde se opreau ca să-l lase pe Kit să admire basorelieful unei corăbii pe mare în capătul cu fronton și gardul alcătuit din creioane colorate uriașe care împărțea locul de joacă. Apoi continuau, foarte încet, ca să aibă timp să exploreze toate locurile care trebuiau examinate pe traseu, până la poteca King's Field către grădina Petrei.

Lui Kit îi plăcea grădina. Îi plăcea felul în care ceilalți oameni din celelalte grădini arborau steaguri patriotice și îi plăcea mica magazie în care Petra își ținea uneltele, sau tufele de soc și liliac care atârnau deasupra ei și portița specială pe care intrai de pe alee. Păstra și el în magazie câteva jucării, o lopățică de plastic, o camionetă, un tractor, și le scotea cu un aer muncitoresc, în timp ce Petra îl așeza pe Barney și scotea sapa și îndrepta fasolea pe arac. După cum remarca de obicei Petra și uneori îi spunea și lui Ralph, chiar dacă îi era greu să-și dea seama cât înțelegea el din asta, băiatul era foarte fericit când era pe parcela ei și părea lipsit de grijile și neliniștile care îl afectau.

– Poate că îi place să se afle într-un spațiu mărginit, îi spuse ea lui Ralph. Îi place să știe unde sunt limitele.

Ralph râdea ușor.

– Atunci nu seamănă cu mine.

Însă nimeni, se gândea Petra în timp ce privea printre frunzele rigide și aspre în căutare de dovlecei noi, nu semăna cu Ralph. Asta îi plăcuse la el încă de când

îl văzuse prima dată, în afară de felul în care arăta; îi plăcea această diferență, faptul că venea dintr-o familie distinsă, însă n-ai fi zis asta după felul în care vorbea, se îmbrăca sau gândea. Cândva fusese bancher, în costum și cravată și – îi spusese el – cu manichiura făcută, pentru că biroul lui din Singapore îi ceruse asta, pentru că la întâlniri mâinile se văd, iar unghiile și cuticulele roase lasă impresia de lipsă de profesionalism.

Ei bine, acum totul era puțin ros la Ralph. Ar fi avut nevoie să se tundă, se bărbierea într-un fel care îl făcea să arate mai rău decât dacă n-ar fi făcut-o deloc și purta zilnic același tricou până când Petra îl culegea de pe podea și i-l punea în mașina de spălat. Pe Petra nu o deranja că Ralph era dezordonat – Dumnezeu știe că dezordinea era starea naturală și corespunzătoare cu propriul ei mod de a gândi –, însă murdar și neglijent era cu totul altceva. Și, chiar dacă Ralph ar fi fost genul de persoană căreia să-i poți spune ceva sau pe care să o poți schimba, nu era în firea Petrei să facă vreunul dintre aceste lucruri, chiar dacă, din când în când, se gândea că Ralph era bărbatul cel mai puțin înclinat către schimbare din câți cunoscuse în viața ei.

Rachel încercase de multe ori să discute cu ea despre acest aspect al traiului cu Ralph. Îi era milă de Petra – Petra știa asta – și era dornică s-o ajute, să îndulcească unele dintre exigențele impuse de traiul cu cineva care putea duce insensibilitatea la niveluri nebănuite. Însă Petra, care nu încercase niciodată nici cel mai mic sentiment de posesiune emoțională înainte să aibă copii, era conștientă că îi era datoare cu mulțumiri lui Rachel, dar nu considera că trebuia să-i dea dreptate lui Rachel și să se enerveze pentru felul în care era Ralph. Nu dorea să se bage în modul lui de viață sau în felul în care acesta câștiga banii din care trăiau. Nu dorea să-l schimbe mai mult decât și-ar fi dorit ca el să o schimbe pe ea.

Cu excepția faptului că, acum, ea chiar se schimbase. Nașterea lui Kit și Barney o schimbase. Lucruri care nu-i trecuseră niciodată prin minte înainte ca fiind îngrijorătoare acum o tulburau, mărunțișuri precum siguranța și oboseala și faptul că împărțea poveri neliniștitoare și fragile precum înclinația lui Kit spre nefericire. Nu știa dacă se simțea așa din cauza hormonilor și a maternității sau pentru că grija lui Rachel și Anthony față de ea o infectase și o făcuse să creadă că e ceva în neregulă cu anumite lucruri care altfel nu i-ar fi trecut prin cap. Pur și simplu știa, cu inima grea, atunci, în timp ce întindea un șir micuț de dovlecei pe fâșia de iarbă care mărginea grădina ei, că banii și grijile lui Ralph pentru slujba lui și îngrijorarea insistentă a familiei lui o ajungeau din urmă într-un fel cum nu i se mai întâmplase până atunci, iar stomacul i se făcea ghem, mintea i se bloca, iar ea ajungea să se uite la propriii copii de parcă singura și cea mai importantă datorie a ei era să-i protejeze de rele.

Iar Ralph nu-i vorbea. Era la fel ca întotdeauna cu copiii, plin de afecțiune și chiar interesat de ei din când în când, în felul lui, însă nu discuta nimic din problemele sale de serviciu cu ea. Petra, care nu avusese niciodată un cont în bancă înainte să-i întâlnească pe cei din familia Brinkley, știa că banca refuzase să-i dea lui Ralph ceva fără de care el nu putea funcționa, probabil un împrumut, însă nu știa de ce acest refuz însemna un dezastru sau ce grad avea acel dezastru. Când se gândi că, probabil, vor fi nevoiți să plece din căminul lor, singurul lucru de care se temea era că Barney și Kit își vor pierde dormitorul comun, atât de familiar; însă când încercă să-i spună despre temerile ei lui Ralph, acesta răspunsese doar atât, aproape fără să o privească:

–Te poți duce oricând la mama, nu? Iei băieții și locuiești cu mama și tata.

Se ridică și privi bucata de pământ. Era o zi însorită, cu un cer plin de nori mici și albi, care decorau întinderea

albastră. Kit, ghemuit lângă camionul lui, punea pietricele în remorcă, pe care le așeza cu grijă, una câte una. Barney dormea sub umbra neregulată a liliacului, cu mâinile pe burtă, ca un consilier caricatural. Era fermecător, liniștit, mulțumit și în siguranță. Petra își privi tenișii, pătați în locul pe care căzuse biscuitul cu cremă scăpat de Barney. Lucrurile erau perfecte, însă vedea cât de fragil era de fapt totul, cât de trecător, cât de vulnerabil să fie distrus de la perspectiva întoarcerii acasă la furia tăcută a lui Ralph față de el însuși pentru că-i dezamăgise pe toți. Se întrebă, tresărind puternic din pricina unui sentiment de nostalgie, unde dispăruse pacea interioară pe care o avea când era aproape lefteră și nu avea în perspectivă decât niște cursuri de desen.

Traversă grădina și se ghemui lângă Kit.

–Pentru ce sunt astea?

Kit nu o privi.

–Ca să construiesc un zid.

–Ce fel de zid?

Kit continua să adune grămadă pietricele.

–Prin care să nu intre oamenii răi.

–Ce oameni răi? Ce știi tu despre oamenii răi?

Kit ridică din umeri.

–Nu există oameni răi, spuse Petra. Se aplecă spre el. Nu există. Iar dacă ar exista, aș avea eu grijă de tine, nu i-aș lăsa să se apropie.

Kit îi aruncă o privire, apoi își văzu de pietrele lui.

–Îmi pare rău, spuse Petra, însă acum trebuie să ne întoarcem. Trebuie să mergem acasă.

Kit se ridică brusc. Dădu un șut puternic în camionul său, iar pietrele se răspândiră în jur, peste brazda de căpșuni a Petrei, printre stinghiile care îi susțineau mazărea.

–NU! țipă Kit.

Când se întoarseră acasă, o găsi pe Rachel în bucătărie. Ralph era tot acolo, cu barba nerasă și tricoul pe care-l

purta de obicei. Tocmai îi pregătise lui Rachel o cană cu ceai și ținea și el una în mână, cu aerul cuiva care face ceva doar de politețe. Pe masa de la bucătărie, care încă păstra rămășițele de la micul dejun luat de copii, se aflau lasagna într-un vas de ceramică și o cutie de plastic cu nectarine, precum și tort de ciocolată presărat cu bomboane Smarties.

–Băieți! spuse Rachel.

Își lăsă jos cana cu ceai și ocoli imediat masa, sărutându-l pe Kit și luându-l pe Barney din cărucior. Îl ținu pe Barney astfel încât băiețelul să vadă tortul.

–Ia uite, spuse ea, uite! Uite ce ți-a adus bunica!

Barney se aplecă peste umărul ei către masă.

–Unde e bunicul? întrebă Kit.

–Pictează, răspunse Rachel, unde credeai că este? Bunicul pictează tot timpul, nu-i așa?

–Frumos din partea ta, spuse Petra. Mâncarea, adică...

–Nu duceam lipsă de mâncare, spuse Ralph.

–Ei bine, continuă Rachel, legănându-l pe Barney, după acest weekend cu siguranță nu veți duce. Mariella gătește pentru voi. M-a sunat să-mi spună. Face un maraton de gătit și aduce totul aici duminică.

–Vine Mariella? întrebă Kit.

Ralph se duse și-l luă pe Barney din brațele mamei sale.

–Mamă, nu suntem refugiați...

Barney se întoarse ca să nu scape tortul din priviri.

–Nu, sigur că nu. Însă mâncarea este întotdeauna bine-venită, nu-i așa, Barney?

–Cine vine? întrebă Ralph. Vin toți?

–Ei bine, răspunse Rachel, accentuând cuvintele cu un aer periculos, Ed, Sigi și Mariella. Fără Luke și Charlotte.

–De ce fără ei? întrebă Ralph sarcastic. De ce nu vin toți să aducă haine și pături de care nu mai au nevoie sau jucării nedorite?

–Nu fi rău! spuse Rachel. Nu vin pentru că mama lui Charlotte dă o petrecere...

–Și ce dacă?

–Luke trebuie să fie acolo, spuse Rachel.

Kit se ridică în vârful picioarelor, ținându-se de marginea mesei, apoi, tăcut, își împinse încet tot degetul în ciocolată.

–Kit!

Nu făcu nimic, pur și simplu se opri, cu degetul înfipt în prăjitură. Rachel îl luă și îl trase de-acolo. Petra țipă scurt, pe jumătate scâncet, și ieși în grabă din încăpere. Rachel îl privi pe Ralph peste creștetul lui Kit.

–E prea mult pentru ea.

–Bineînțeles că este, spuse Ralph furios, din moment ce toți vă purtați ca și când ar fi sfârșitul lumii.

Rachel nu răspunse. Cunoscând foarte bine bucătăria – lucru care-l făcu pe Ralph să mârâie printre dinți și pe Barney să privească chipul furios al tatălui său, la câțiva centimetri distanță de al lui –, ea deschise un sertar și, cu o neliniște gravă, scoase un cuțit lung și îi spuse lui Kit:

–Hai să tăiem cum trebuie, vrei? Hai să tăiem și atunci și tu și Barney primiți câte o bucată.

–O bucată *uriașă*, spuse Kit.

–Și cuvintele magice?

–Și mai uriașă, spuse Kit.

–Ce zici de „te rog"?

–Te rog, spuse Kit.

Barney se întinse din brațele tatălui său.

–E în regulă, Barneykins, spuse Rachel, e tort destul și pentru tine.

Ralph trase un scaun și se așeză, ținându-l pe Barney cu un braț.

–N-ar trebui să mergi să vezi dacă Petra se simte bine? întrebă Rachel.

–Nu.

–Ralph...

–E bine. E singură. Când are nevoie să fie singură, e singură.

Rachel așează două felii de tort pe două farfurii. Barney era roșu de poftă.

–Ești sigur?

–Da, mamă! strigă Ralph.

Kit sări în sus și îi aruncă tatălui său o privire fugară, speriată. Rachel îl ridică și îl așeză pe alt scaun, punându-i prăjitura în față.

–Nu striga, îi spuse ea lui Ralph.

–Nu mă face să strig.

–Haide, Barney, haide. Nu-l lăsa să înghită pe nemestecate! Nu te grăbi, Kit, dragul meu, mănâncă încet. De fapt, am venit cu un scop.

Ralph rupse o bucată din prăjitura lui Barney și o mâncă.

–Eram sigur.

–E vorba de Petra, spuse Rachel.

–Așa.

–De când n-a mai desenat?

Barney împinse ușor farfuria din fața lui Ralph și se repezi posesiv către ea.

–Nu știu, spuse Ralph, de secole, de luni întregi, cred că de dinainte să se nască Barney.

–Așa ne gândeam și noi. Cu toată atmosfera asta tensionată, ne gândeam că are nevoie să deseneze. Să-și dedice o zi păsărilor.

–Nu e tensionată, spuse Ralph.

Rachel îl ignoră. Aduse o cârpă de la chiuvetă și începu să șteargă fețele mânjite de ciocolată ale nepoților.

–Ne-am gândit să-i luăm pe băieți o zi, două, săptămâna viitoare, ca să poți petrece un timp singur cu Petra sau pentru ca Petra să meargă să deseneze.

–Bine, răspunse Ralph. Minunat! Excelent! O puteți face miercuri.

Barney se întinse, luă cârpa din mâna lui Rachel și o lăsă să cadă pe podea. Apoi își băgă toată fața în ciocolată.

–Barney!

–Miercuri atunci? spuse Ralph, trăgându-l înapoi pe Barney, fără să-l șteargă însă pe față.

–De ce miercuri?

–Pentru că miercuri am un interviu, spuse Ralph.

–Dragul meu, spuse Rachel, este minunat! Ce vești uluitoare!

–Mamă, e un interviu, nu un post. Un interviu.

Rachel înconjură masa și își lăsă mâinile pe umerii lui.

–Unde e? Unde e interviul?

Ralph privi peste masă la Kit. Acesta culesese câteva bomboane Smarties de pe bucata lui de tort și le aranja pe marginea farfuriei. Ridică privirea spre tatăl său, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu mai striga.

–La Londra, răspunse Ralph.

Când Petra vizitase pentru prima dată casa lui Rachel și Anthony, ca studentă într-un grup de studenți, i se păruse un loc minunat. De-afară părea destul de formală, cu cărămizile sale vechi și ferestrele albe bine definite, însă în interior era confortabil, cald și plin de culoare, cu podele strâmbe și trepte abrupte, cu grinzi și petice ciudate de lambriu. Fusese copleșită de atelierul lui Anthony, de bucătăria lui Rachel, de autoritatea naturală pe care amândoi o exercitau în domeniile lor particulare. Însă atunci, desigur, în vizitele care urmaseră și înainte ca Ralph să se întoarcă acasă, fusese singură cu Rachel și cu Anthony, singurul copil, iar ea se bucurase de privilegiul de a fi singura persoană tânără dintr-un loc care luase ființă mai ales pentru ocrotirea și dezvoltarea unei familii. Însă acum, cu propria ei familie, cu frații lui Ralph și familiile lor, cu atâtea pretenții diverse asupra casei și ocupanților săi principali, vizitele acolo nu mai aveau luxul trecutului

și nu-i mai dădeau senzația de importanță individuală. Uneori, când mergea acolo, uita până și să vorbească, să ceară dreptul de a i se vorbi. Și tot uneori, în drum spre casă, Ralph o întreba:

–Ești supărată?

Așa fusese și azi. Se simțea ca și când casa ar fi vuit de lume. Mariella, cu o șuviță din părul ei lung împletită atent cu fire colorate, cu brățări cu mărgele la încheieturile mâinilor, lăsase un coș imens pe podeaua salonului și începuse să interpreteze un adevărat spectacol de binefacere, scoțând din el biscuiți și gogoși și prăjituri, în exclamațiile și aplauzele tuturor. Cu excepția Petrei. Petra ținea mult la Mariella și era emoționată de faptul că această sesiune de gătit fusese ideea ei și, în parte, realizarea ei; însă în compania aceea de un entuziasm zgomotos, își dădu seama că pur și simplu nu putea vorbi, pentru că simțea că ea nu se potrivește în nici un fel cu acea atmosferă. Era prea mult. Iar Ralph părea gata să se revolte.

Însă masa de prânz fusese și mai rea. Rachel gătise minunat, ca de obicei, și mult, tot ca de obicei, iar Kit mâncase trei cartofi copți cu sos și îl ceruse și pe al patrulea, iar Rachel era încântată. Dar după ce absența lui Luke fusese menționată, apoi menționată încă o dată, apoi analizată și discutată, iar mama lui Charlotte fusese degradată la statutul de motiv inevitabil pentru care el nu era acolo, conversația se mută la subiectul Ralph și viitorul interviu, care se părea că era la banca la care lucra Edward – deci, prin ajutorul lui Edward –, și toți erau foarte încântați de el pentru că pusese asta la cale și erau siguri că Ralph se va achita cu brio și că, la urma urmei, era atât de deștept!

–Și dacă obții slujba? spuse Anthony.

–Cum adică, dacă obțin slujba?

–Păi, spuse Anthony, e în capitală, nu-i așa? Nu poți face zilnic naveta de pe coasta Suffolk până în capitală.

–Ba bineînțeles că pot.

–Nu, nu poți, spuse Rachel, o să obosești prea tare. Nici n-o să mai apuci să-ți vezi copiii.

Apoi Ralph spusese calm, fără să-și privească părinții sau pe Petra:

–Va trebui să ne mutăm, nu? Apoi, când începuse să se contureze un murmur de răspuns în jurul mesei, ridică mâinile în aer și țipă: Gata cu presupunerile! Gata cu discuțiile! Opriți-vă! Iar Petra avusese senzația că, dacă s-ar fi apropiat treptat cu scaunul până la perete, ar fi intrat în el și ar fi fugit în aerul și în libertatea care o așteptau de cealaltă parte, și nimeni – cu excepția lui Kit – n-ar observa că ea nu mai era.

–Ești supărată? întrebă Ralph, în drum spre casă.

–Nu.

–Atunci, ce este?

–Sunt uimită, răspunse Petra.

–De ce anume? Că m-au chemat la interviu?

Petra privi peste umăr. Amândoi băieții dormeau în scăunelele lor de mașină. Barney avea gura deschisă.

–Nu. Sigur că nu.

–Atunci, ce este?

–Ai spus, continuă Petra, că este posibil să plecăm din Suffolk.

–Nu, răspunse Ralph, n-am spus asta. Pur și simplu am spus că dacă n-o să reușesc să fac naveta e posibil să ne mutăm.

–Nu pot s-o fac.

–Nu-ți cer să pleci din Suffolk. Poate doar să ne mutăm mai aproape de Ipswich.

–Nu.

–Ai locuit în Ipswich. Știi orașul.

–Asta a fost înainte, spuse Petra.

–Înainte de ce?

–Înainte de tine. Și de băieți. Și de mare și de tot.

Ralph nu spuse nimic câțiva kilometri. Apoi adăugă:

–Nu s-a întâmplat nimic. De ce vorbim despre lucruri despre care nu e cazul să vorbim?

Petra privi pe geamul mașinii.

–Mereu apar tot felul de astfel de lucruri. Mi-a plăcut pe Shingle Street. Mă obișnuisem și la Aldeburgh. Nu vreau să mă obișnuiesc în altă parte.

Ralph intră cu mașina pe aleea casei.

–E posibil să fie nevoie, spuse el.

Petra tăcu.

–E posibil să fie nevoie, repetă Ralph mai tare, apăsând puternic pe frână.

–Nu, răspunse Petra.

Mai târziu, după ce băieții erau îmbăiați, iar Barney se afla în pătuțul lui, sub caruselul lui cu dinozauri, Petra spuse că iese.

–Unde te duci? întrebă Ralph, care îi citea lui Kit.

–Până la grădină.

Kit începu să se foiască sub pilotă.

–Vreau și eu să vin...

Ralph îl cuprinse în brațe.

–Nu.

–Ba da, vreau să vin...

–Nu, spuse Petra. Se aplecă și îi mângâie părul lui Kit. Vin repede. Mă duc singură. Mă duc să culeg căpșune.

Kit începu să plângă.

–Când mă întorc, trec și te sărut. O să văd dacă încă ești treaz când mă întorc... să vedem dacă poți sta treaz atâta timp.

–Rămâi cu mine, spuse Ralph.

–Vorbești cu mine?

–Nu, spuse Ralph, vorbesc cu Kit.

Petra ieși din casă și se îndreptă spre potecă. Era o seară liniștită și plăcută, cu o lumină portocalie împrăștiată de soarele care apunea și o briză rece care venea dinspre mare. Trecu pe lângă școală, apoi traversă și o apucă pe drumul

către grădini, amintindu-și că uitase să ia cu ea un vas în care să pună căpșunele coapte, întrebându-se dacă ar putea să le pună pe o frunză de dovleac sau să improvizeze un coș din poalele hanoracului. Nu purtase niciodată hanorac înainte să aibă copii, nu se gândise niciodată că poate exista ceva atât de practic, de confortabil, și de ușor de spălat. Nu avusese nevoie.

Puțin mai jos pe alee se afla un zid scund și lat, care mărginea grădina unei case la care visa Petra. De obicei, când se întorcea de la grădina ei, oprea căruciorul și îl urca pe Kit pe zid, apoi priveau împreună în tăcere, iar Petra avea senzația – cum i se întâmpla multe ori – că băiețelul înțelegea ce se întâmpla cu ea, pentru că și el avea aceeași structură ca ea. Sub zid se afla o porțiune înverzită, care ducea la un eleșteu mare, mărginit de tufișuri cu frunze verzi sau roșietice, apoi pământul se ridica abrupt și spectaculos într-o colină mică pe care se afla casa. Nu era o casă frumoasă, era pur și simplu o casă mare și prietenoasă, care străjuia grădina și terenul din fața ei; avea o poziție încântătoare, parcă supraveghind copacii încântători de dedesubt, apoi mlaștinile și trestiile și, dincolo de toate astea, marea, care strălucea în depărtare. Casa îi dădea Petrei un sentiment mai profund decât liniștea, senzația de potrivire, de cămin, de corabie ancorată în siguranță într-un port. Îi oferea un sentiment cu totul opus de cel pe care îl avusese în acea zi în casa lui Rachel și Anthony. Chiar și simplul fapt că o vedea o făcea să se simtă mai bine; și nici măcar nu era casa ei. Și nu avea să fie niciodată.

Ridică privirea către cer. Câteva gâște zburau în depărtare, gâgâind, iar rândunelele tăiau aerul blând. O să vadă ea ce se va întâmpla de miercuri încolo, își spuse, măcar acum Ralph știa ce putea ea și ce nu, ce voia ea și ce nu, și că nu era atât de proastă încât să nu vadă când ajutorul se transforma în sufocare. Trase adânc aer în piept de câteva ori, cu mâinile sprijinite de marginea de sus a zidului.

Nu aparținea nimănui, nici măcar lui Kit și Barney, așa cum nici altcineva nu-i aparținea ei. Cu toată încărcătura pe care o puneau asupra ei bunătatea așteptărilor și povara binevoitoare a obligației, încă își aparținea sieși.

În grădină, camionul lui Kit zăcea acolo unde îl lovise cu piciorul, pe o parte, cu pietricele căzute din el. Petra se așeză în genunchi și le adună, apoi le puse frumos una peste alta, pentru că Kit va avea nevoie de ele data viitoare când va veni, cu intensitatea distinctă a copilăriei. Apoi șterse camionul de praf cu o frunză de ștevie și începu să culeagă căpșune, una câte una, cu grijă, așezându-le în șiruri în camionetă, cu capătul verde orientat în aceeași direcție, așa cum știa că i-ar fi plăcut lui Kit. Iar după ce le culese pe cele coapte, scoase briceagul din buzunar și tăie un mănunchi consistent de garofițe, roșu-închis și albe cu dungi, apoi le așeză peste fructe. Se ridică și privi camioneta. Era priveliștea cea mai satisfăcătoare și mai consolatoare a zilei.

capitolul 6

Ca de obicei, Charlotte ajunse acasă înaintea lui Luke. Turele ei la postul de radio erau lungi, însă fixe, iar când se terminau, se terminau și gata, și intra altcineva și continua lucrurile pe care le făcea Charlotte, respectiv să întâmpine musafirii și să-i conducă, să servească cești cu cafea și pahare cu apă și să cheme taxiuri pentru oaspeții mai importanți, care să-i ducă în locurile unde aveau următoarea întâlnire. Îi plăcea că mulți dintre oaspeții care veneau de obicei, mai ales cei de sex masculin, o solicitau pe ea sau se prefăceau supărați când nu era tura ei, ci a Ailsei, care era atrăgătoare, însă scundă și cu o înclinație spre o garderobă mai clasică decât cea a lui Charlotte. Evident, erau și situații în care invitații mergeau prea departe și o solicitau pe Charlotte într-un fel sexist foarte direct, cum ar fi bine-cunoscutul actor care spusese tare:

–Unde e Domnișoara cea Bine Dotată și Minunată?

Însă de cele mai multe ori, era flatant să fie solicitată.

–Da, *ești* foarte bine dotată, desigur, spuse producătoarea emisiunii de după-amiază, fără să o privească pe Charlotte, ci pliantul din mână. Și e mare păcat că, fiind vorba de el, nu poți să-i întorci complimentul și să scoți în evidență cât de penibil e.

–Ah, n-aș face asta!

–Știu, spuse producătoarea, ridicând privirea. Știu că n-ai face-o. De-asta ne-am obișnuit cu tine. Dacă nu erai atât de bună și sinceră, am fi fost obligați să te detestăm.

Acum, în propria ei baie din apartament, Charlotte își descheie cămașa și își privi bustul. Avea sâni mari încă de la treisprezece ani, însă cumva se măriseră și mai mult acum? Și parcă erau, se gândi ea, desfăcându-și sutienul

și apăsându-i ușor, puțin mai dureroși, așa cum sunt de obicei înainte de ciclu. Cum erau înainte de ultimul ei ciclu. De fapt, nu-i mai venise ciclul de vreo două luni, de dinainte de nuntă, când își făcuse calculele să vadă dacă era la ciclu în ziua nunții sau – și mai rău – în luna de miere. Însă nu-i mai venise ciclul – se opri și numără datele pe degete – de aproape opt săptămâni. În mintea ei, nu dăduse prea mare importanță acestui fapt, pentru că ciclul îi venea tot timpul neregulat de când nu mai lua anticoncepționale, iar doctorul o avertizase că era posibil să se întâmple și asta. Se privi în oglindă cu un soi de înfiorare, apoi își puse instinctiv mâna pe abdomen.

Luke fusese cel care-i spusese să nu mai ia anticoncepționale. Ea le înghițea, aproape fără să se gândească, de când era în clasa a douăsprezecea, la școală; dar Luke îi spusese foarte serios, într-o seară, în timp ce o privea la masa la care luau cina – curry thailandez cu legume – că se gândea, acum că viitorul ei era alături de el, că trebuia să-i ofere corpului ei toate șansele naturale și să nu-l mai îndoape cu substanțe chimice, indiferent de cât de sofisticate și testate ar fi fost ele. Îi spusese că-și va asuma cu bucurie responsabilitatea contraceptivă, ba chiar i-ar plăcea asta, așa că ar fi bine, când ajung acasă, să arunce la toaletă restul rezervei pentru acea lună și să-i ofere frumosului ei trup șansa să-și îndeplinească minunata misiune.

Charlotte rămăsese fermecată de acel discurs. Era minunat să-l vadă pe Luke atât de matur, atât de stăpân pe el, considerând că trupul ei avea nevoie de respect și grijă. Când ea aruncase pastilele – Luke își amintise de efectul pilulelor contraceptive asupra potenței bărbaților prin intermediul apei contaminate –, se simțise incredibil de femeie și de fertilă și de puternică, iar asta le adusese amândurora satisfacție, într-atât încât Charlotte trăsese concluzia că dacă ești suficient de fericit chiar nu ai nevoie de somn. Și că nici nu mai e nevoie să te gândești prea mult la utilizarea eficientă și precisă a contraceptivelor

dacă soțul ți-a spus, în felul său ademenitor de hotărât, să lași totul în seama lui.

Iar ea exact asta făcuse. Iar acum stătea în baie, cu cămașa descheiată și sutienul desfăcut, minunându-se. Atât: minunându-se. Poate că sânii ei nu păreau *mult* mai mari, însă cu siguranță nu păreau nici mai mici. Și erau dureroși, un pic mai dureroși. Charlotte își trecu limba peste buze și își ținu respirația. Apoi își aminti, cu o ușurare bruscă și plină de bucurie, că, chiar dacă *era* însărcinată, nu avea vreo importanță acum, cu toate că doriseră să-și mai lase vreo doi ani de libertate înainte să se gândească la un copil. De data asta, se gândi Charlotte, n-o să mai alerge ca nebuna la farmacie să-și cumpere testul de sarcină, n-o să mai aibă nici consfătuiri pline de neliniște într-o baie comună, nici repetiții tăcute la trei dimineața ale felului în care să-și anunțe mama dacă testul ieșea pozitiv. De data asta, dacă – *dacă* – chiar era însărcinată, atunci va fi un motiv de sărbătoare.

Își puse din nou sutienul și încheie doar doi nasturi – pe cei necesari – de la cămașa băgată într-o fustă care-l făcea pe Ray, recepționerul de culoare de la ea de la serviciu, pe care toată lumea îl iubea, să spună că nu știa de ce nu înceta cu prefăcătoria și nu venea la serviciu în chiloți. Apoi traversă camera de zi până în bucătărie, luându-și geanta, pe care o lăsase pe blat, în care avea ingredientele pentru cină – pui și sos salsa picant. Urma să marineze puiul în ulei și suc de lămâie, așa cum făcea mama ei, apoi să spele frunzele de salată și să măsoare cușcușul pe care îl alesese drept garnitură pentru pui și doar după ce va fi terminat, iar masa va fi fost pusă, îl va suna pe Luke la studio și-l va întreba – fără să-i spună nimic de bănuielile ei – când credea că va ajunge la cină.

Luke avea un software de grafică nou, care îi permitea nu doar să vadă obiectele tridimensional, ci și să proiecteze tridimensional, astfel că acea după-amiază fusese foarte

încărcată. Avea o comandă nouă, să proiecteze sigla și materialele publicitare pentru un mic lanț de săli de sport din Essex și din estul Londrei, iar acel software îi permitea, chiar și într-un stadiu atât de timpuriu, să vină cu idei uimitoare, pe care era sigur că echipa de marketing de la sala de sport le va aproba. Așa că, atunci când îi sună telefonul și era sigur că nu poate fi decât Charlotte, răspunse și spuse:

– Vino până aici, iubito, am ceva să-ți arăt.

De-abia apoi o auzi pe Rachel spunând:

– Luke, dragule!

– O, *mamă*, zise el, pe cu totul alt ton.

– Nu cred că pe mine voiai să mă auzi, spuse Rachel.

Luke fixă telefonul între umăr și ureche.

– Am o jucărie nouă și voiam să i-o arăt lui Charlotte.

– O jucărie de serviciu?

– Oh, mamă, spuse Luke, râzând. Firește.

– Nu te țin, replică Rachel, însă nu ai mai sunat din weekend și, pentru că nu te-am mai văzut, mă întrebam cum merg lucrurile.

Luke rămase cu privirea pe ecran și cu degetele pe mouse și tastatură.

– Minunat, mulțumesc.

– Ai... ai avut un weekend plăcut?

– Perfect, răspunse Luke. Un prânz de cinci stele, am jucat tenis – noi am câștigat – cu noii mei cumnați și cu sora lui Char, Sarah, care are un revers spectaculos. A fost minunat.

– Aha, bine, spuse Rachel, fără entuziasm.

– A fost o zi atât de încântătoare, continuă Luke voios, încât am rămas la cină. Mama lui Char – adică Marnie, mereu uit să-i spun așa – ne-a dat o mulțime de fructe și legume. Mâncăm zmeură de două ori pe zi.

– Am aici o recoltă minunată, spuse Rachel. Puteai culege cât dorești și nu s-ar fi simțit.

– Sunteți toți bine? întrebă Luke.

–La cine de referi mai exact?

–Păi, spuse Luke, tu și tata, Ed și Sigi și Mariella, Ralph și Petra și – ah, ce fac Ralph și Petra?

–Ralph are un interviu.

–Uau! Fantastic! Bravo lui! Unde?

–Nu ai vorbit nici cu frații tăi? întrebă Rachel.

Luke mută ușor telefonul.

–Nu. Nu am vorbit cu nimeni. Mamă, am fost prea ocupat cu lucrul și căsătoria. Pur și simplu, prea ocupat.

–Ralph se duce la un interviu pe care i l-a aranjat Ed. Ed a fost minunat. Iar Mariella le-a pregătit băieților un coș plin cu prăjituri. Am petrecut o zi minunată împreună.

–Perfect, spuse Luke.

–Ne-a fost dor de tine.

Luke închise ochii o secundă. Luă telefonul de lângă gât și îl duse la cealaltă ureche:

–Ce ușurare cu Ralph!

–E doar un interviu.

–Însă e un început.

–De ce nu-l suni? Să-i urezi noroc.

–Mamă, decid singur pe cine să sun, spuse Luke.

–Ralph e fratele tău.

–Știu.

–Și a dat de necaz.

–Știu și asta.

–L-ai fi susținut dacă veneai și tu în weekend.

Luke închise ochii din nou. Și-o aminti pe Marnie care îi întinsese coșul cu zmeură duminică seara, îl sărutase pe obraz, îl bătuse ușor pe umăr și îi spusese cât de bine îi păruse să i-o dea pe Charlotte cuiva ca el. Se gândi să-i spună mamei lui că, acum, în viața lui mai era o familie, alături de propria lui familie și, cu toate că prioritățile lui nu se vor schimba vreodată, erau priorități, nu doar pietre de pe plajă. Se gândi însă imediat ce întorsătură ar fi putut lua conversația lor după aceea, așa că se mulțumi să spună:

–Mamă, termină. Apoi, adăugă: O să venim curând la Suffolk, promit. Char moare de nerăbdare să-ți arate pozele de la nuntă.

–Minunat, răspunse Rachel sec.

–Le poți vedea pe toate pe site acum, dacă...

–Prefer să mi le arăți tu, dragul meu.

–Așa voi face, mamă. Și-i voi suna pe Ed și pe Ralph, însă acum trebuie să închid ca să dau de Charlotte.

–Transmite-i dragostea mea.

–Sigur. Salutări tatei.

–La revedere, dragul meu, spuse Rachel.

Luke apăsă pe buton și încheie conversația. Telefonul sună din nou.

–Era ocupat, spuse Charlotte pe un ton de reproș.

–Era mama.

–Ați vorbit un *secol*...

Luke oftă.

–Oh, știi tu. Se plângea de weekendul trecut.

–Ce e cu weekendul trecut?

–Nu am fost la Suffolk.

–Bineînțeles că nu, răspunse Charlotte, am fost acasă. Am petrecut o zi minunată acasă.

–Da, am petrecut o zi frumoasă. Iubito, mi-e dor de tine.

Charlotte chicoti ușor.

–Atunci, vino aici.

–Nu, vino tu până aici.

–De ce?

–Am ceva să-ți arăt.

–O să-mi placă?

–Da, răspunse Luke. O să fii impresionată.

–Și tu.

–Eu sunt deja impresionat.

–Nu, spuse Charlotte, râzând. Nu. Nu pentru chestia aia, oricare ar fi ea, ci pentru mine. Pentru ceva ce urmează să-ți spun.

–Spune-mi acum.

–Nu.

–Haide.

–Nu, spuse Charlotte. E ceva ce trebuie să-ți spun față-n față.

–Atunci, vino aici!

–Bine...

Luke îi transmise un sărut prin telefon.

–Abia aștept să te văd, spuse el. *Grăbește-te.*

Luke era treaz. Foarte treaz. Era două patruzeci dimineața, iar Charlotte dormea frumos și profund lângă el, cu capul blond aproape pe umărul lui gol. Ceea ce-i spusese în seara aceea la studio fusese spectaculos, chiar mai spectaculos, într-un fel, decât momentul în care acceptase să se căsătorească cu el, pentru că fusese o asemenea surpriză și responsabilitate și bucurie. Luke își lăsă o mână pe coapsa lui Charlotte. Se simțea inundat de cel mai primar și mai copleșitor simț al potenței pure.

Nu prea dăduse atenție când auzise că Sigi era însărcinată. El era în America de Sud când Ed și Sigi se căsătoriseră și, cu toate că existaseră o mulțime de discuții despre nuntă și oferte de bilete de avion, Ed îl sunase pe Luke când acesta era la Lacul Titicaca și-i spusese:

–Uite, nu ne supărăm dacă nu poți veni la nuntă; sincer, doar părinții noștri fac caz din asta, așa că rămâi în Bolivia și ne întâlnim cu toții după ce te întorci.

Așa că Luke rămăsese acolo și ajunsese pe coasta chiliană și apoi în Argentina, unde stătuse la un prieten de la școală, ai cărui părinți aveau o moșie la țară lângă Rosario, iar în fiecare dimineață călărea pe câmpuri de pătrunjel sălbatic. Și când, în sfârșit, se întorsese acasă, șase luni mai târziu, descoperi că nici Ralph nu revenise din Singapore pentru nuntă și că Ed și Sigi locuiau într-un apartament din Canonbury în condiții care lui i se păreau

de o stabilitate impresionant de matură, ca și când ar fi fost căsătoriți de ani întregi.

Sigrid avea o slujbă nouă, într-un laborator legat de un departament de medicină legală al poliției; făcuse câțiva ani acest lucru, când anunțase, în felul ei calm și lipsit de dramatism, că era însărcinată. Pe atunci, Luke era prins în viața de student la universitate, astfel că văzuse acea sarcină drept doar o altă veste bună de adăugat la celelalte preocupări vesele din cea vreme. Bineînțeles, la Petra impactul fusese mai mare, pentru că ea nu era convențională ca Sigrid, nici Ralph nu fusese așa vreodată, iar responsabilitatea pentru viitorul lor și al copilului părea să fi făcut ca acel copil să nu le mai aparțină, ci să devină un proiect al familiei Brinkley, care îi absorbise pe toți, indiferent de câte ori îi spusese Luke lui Ralph:

– Nu ești obligat să faci asta. Nu *trebuie* să te însori dacă nu vrei. O să fii un tată bun chiar și necăsătorit.

Însă Ralph era ca un somnambul. Ralph, care mereu fusese capricios, încăpățânat și recalcitrant, părea aproape paralizat la gândul unui copil, însă paralizat într-un sens fericit, dorindu-și să facă tot ce putea pentru acest copil care, după cum îi spunea el fermecat, pe un ton nefiresc, lui Luke, era o parte din *el*. Iar când Luke vorbise cu părinții lor, descoperise că aceștia nu doriseră acea căsătorie ca să fie acceptați din punct de vedere social, ci pentru că se gândeau că Petra era singura persoană care putea înțelege unicitatea lui Ralph și era pregătită să i-o susțină, și pentru că – deși nu recunoscuseră niciodată deschis – investiseră prea mult în acest copil – care atenua lovitura care însemnase plecarea de-acasă a copiilor lor – ca să o lase pe Petra să plece.

Luke se întoarse să privească fața adormită a lui Charlotte, genele dese și lungi care îi atingeau obrajii. Fusese atât de multă agitație în jurul lui Ralph și al Petrei și al nunții lor, încât sosirea bietului Kit aproape că fusese o întâmplare secundară, ca scena finală dintr-o dramă

stânjenitoare. Luke venise cu mașina la Ipswich, la spital, să-i vadă pe Petra și pe Kit. Petra stătea în pat, arătând de paisprezece ani, cu părul legat cu o fâșie de brocart și cu mănușile ei de dantelă neagră fără degete, iar Kit era împachetat ca o larvă albă și solidă, într-un leagăn Perspex, cu chipul roșu și o explozie de păr negru. Luke își amintea cum se aplecase asupra lui, gândind: „Ce drăcușor simpatic! Deja seamănă cu Ralph", în loc să gândească: „Ah, e o viață nouă, e un om în carne și oase pe care l-au conceput Petra și Ralph, e *viitorul*".

Căci asta gândea acum. Mâna lui era caldă pe piciorul cald al lui Charlotte. Chiar la câțiva centimetri deasupra locului în care se afla palma lui, ceva se mișca – probabil – deocamdată ca o colecție mică de celule, care urmau să se dezvolte într-un copil, cu urechi și degete la mâini și la picioare și, mai presus de orice, cu o gândire proprie. Ochii lui Luke se umplură de lacrimi care străluceau și i se rostogoleau pe obraji înspre urechi.

–Oh, fă să fie adevărat, spuse Luke încet în dormitorul întunecat, fă să fie adevărat. Fă să avem un copil.

Rachel îl sună la trei zile după ce doctorul confirmase că Charlotte era, într-adevăr, însărcinată. Aproximativ nouă săptămâni de sarcină deja. Doctorul o privise pe Charlotte pe deasupra ochelarilor de citit și spusese că vârsta lui Charlotte era excelentă pentru a avea primul copil. O spusese ca și când Charlotte făcuse ceva foarte inteligent; apoi zâmbise larg și adăugase, privindu-i pe amândoi, că o să fie un copil minunat. În cele din urmă, se ridicase și le strânsese călduros mâna, apoi ei ieșiseră în stradă strălucind de mulțumire de sine și de emoție, să sărbătorească la o cafea, singura metodă de stimulare care mai era permisă din acel moment în sistemul lui Charlotte.

În timp ce își beau cafelele – fără cafeină în cazul lui Charlotte –, discutaseră despre sfatul dat de doctor,

și anume să le spună familiilor lor abia după ce trec trei luni de sarcină.

–În timp ce o suni pe mama ta, spuse Luke, eu îi sun pe părinții mei.

Charlotte dusese o linguriță de spumă la gură și răspunse:

–Nu, după.

–Cum adică după?

–Adică, spusese Charlotte, eu le spun întâi mamei și surorilor mele, iar după ce termin poți să-ți suni și tu familia.

Luke își lăsase jos ceașca de cafea.

–De ce nu în același timp?

–Pentru că, răspunsese Charlotte, ca și când ceea ce zicea ea era perfect firesc, mama mamei e întotdeauna prima care află. Familia mamei e prima.

–*Poftim?* se mirase Luke.

–Mama mamei, spusese Charlotte, e bunica principală. Așa merg lucrurile. Surorile mele întâi i-au spus mamei, apoi soacrelor.

Luke se aplecase spre ea.

–Însă acest băiețel e și parte din mine și pe jumătate e și al meu. E nepotul părinților mei la fel de mult pe cât e al mamei tale.

Charlotte îl privise, cu ochii limpezi și încrezători.

–Nu, nu e.

–Însă se va numi Brinkley.

–Nu fi atât de demodat, spusese Charlotte. Nu e vorba de nume. E vorba pur și simplu de... ordinea firească.

–Ei bine, e prima oară când aud așa ceva.

–Tu nu ai surori, replicase Charlotte, iar părinții tăi au fost foarte norocoși pentru că familia lui Sigrid trăiește în Stockholm, iar Petra nu are deloc familie.

Luke rămăsese o clipă pe gânduri.

–Ești *sigură?* întrebase el.

–Oh, da.

–Nu mi se pare drept.

–Natura nu e dreaptă, răspunsese Charlotte aspru.

–Ai putea... ai putea să încalci această ordine firească sau ce-o fi ea și să ne sunăm părinții în același timp? Pentru mine?

Charlotte luase o înghițitură de cafea.

–Nu, răspunsese ea hotărât, fără să adauge: „Îmi pare rău".

Pe Luke îl neliniștise foarte mult acest dialog. Era nebun după Charlotte și se gândea că familia ei era minunată și diferită de a lui într-un sens revigorant, cu felul lor vesel și nonconformist de a vedea viața, iar imaginea lui despre arta soacrei sale se rezuma la o masă ordonată în salon, fără mizerie sau mirosuri. Însă, în același timp, erau ceilalți comparativ cu propria lui familie, iar familia lui era foarte înrădăcinată în el, la fel ca propriul ADN, indiferent cât de exasperanți și de pretențioși și dezordonați erau, iar când se gândi cum s-ar simți părinții lui dacă ar ști vreodată că acea ordine absurdă i-a pus pe locul al doilea, pur și simplu i se frânse inima.

Luke știa fără urmă de îndoială – toată viața știuse – că părinții lui erau de partea sa, așa cum erau și de partea lui Edward sau a lui Ralph. La școală, iar mai târziu la universitate, avusese prieteni care nu fuseseră iubiți și sprijiniți fără rezerve, ca el și frații lui; iar când se gândea la copilărie își amintea de o perioadă de siguranță absolută, chiar dacă, inevitabil, așa cum era și firesc, nu fusese și una de fericire desăvârșită. De asemenea, se mai gândea că părinții lui erau bunici foarte buni, chiar minunați, pentru Kit și Barney; și la fel de minunați și pentru Mariella, în măsura în care le permiteau distanța și modul de viață diferit. Gândindu-se la nedreptatea implicită a atitudinii lui Charlotte, Luke simțea cum se înfierbântă și, cu toate că-i era imposibil să-și imagineze că se putea înfuria pe Charlotte, îl enerva prostia unei clase sociale sau a unui

obicei care permisese ca un asemenea lucru să devină o tradiție aparent perfect acceptată.

La sfârșitul unei zile lungi, în care disecase toate aceste gânduri în minte, sună Rachel.

–Mă întrebam, spuse ea, dacă ne putem aștepta la o vizită din partea voastră la Suffolk.

–Ah, sigur.

–Stăm la masă în bucătărie și ne uităm în calendar, continuă Rachel, și se pare că următoarele trei weekenduri sunt libere, alegeți unul – sau chiar pe toate. Ce zici?

–Pot să te sun un pic mai târziu? spuse Luke prudent, cu ochii pe Jed, care era absorbit de ecranul său în cealaltă parte a studioului.

–De ce nu poți vorbi acum?

–Lucrez și trebuie să mă sfătuiesc și cu Charlotte.

La capătul celălalt al liniei se lăsă un moment de tăcere, în care Luke își auzi tatăl spunând: „Las-o baltă, Rach", apoi mama îi zise lui Luke:

–Vreau doar să notez ceva aici.

Jed ridică fruntea și-i aruncă lui Luke o privire fugară.

–Bine, răspunse Luke, notează weekendul de peste două săptămâni. Te sun mai târziu.

Lăsă telefonul jos.

–Ar fi trebuit să rămâi burlac, prietene, spuse Jed, cu ochii din nou pe ecran.

–Ah, nu, n-ar fi trebuit. Nici un om întreg la mine n-ar fi scăpat-o pe Charlotte.

–Adevărat. Însă mai e și tot bagajul care vine cu însurătoarea. Mămicile și tăticii și competiția.

–Nu e nici o competiție, spuse Luke. N-o să las să se întâmple asta.

Jed zâmbi spre ecran.

–Noroc, prietene.

Mai târziu, în apartament, în timp ce turna apă plată pentru Charlotte și Cola dietetică pentru el, Luke îi spuse

că acceptase să meargă în vizită la Suffolk peste două săptămâni, în weekend. Charlotte stătea pe canapea cu picioarele pe masă, părând la fel de relaxată precum o pisică africană întinsă leneș pe o creangă de copac. Luă apa în care Luke adăugase cuburi de gheață și o felie de lămâie verde.

–E mai frumos să vină ei aici.

Luke se așeză lângă ea și întinse un braț pe canapea pe după umerii ei.

–Ești drăguță. Însă vor să mergem acolo ca să ne hrănească și să admire cu voce tare pozele.

Charlotte luă o înghițitură de apă.

–Însă eu nu vreau asta, dragul meu, spuse ea dulce.

Luke îi mângâie obrazul cu podul palmei.

–Am crezut că-ți place să mergi la Suffolk.

–Îmi place. Chiar îmi place. Mai ales atelierul tatălui tău.

–Păi atunci...

Charlotte își întoarse ușor fața către el.

–Vreau ca prima dată când ne văd căsătoriți să fie aici.

–De ce?

–Vreau să fie aici ca să am eu controlul.

–Cum adică?

–Vreau să vadă că pot s-o fac. Că pot să-ți ofer un cămin. Vreau ca mama ta să vadă că știu să gătesc.

Luke își retrase mâna.

–S-ar putea să fie cam greu, spuse el precaut.

–De ce?

–Pentru că noi nu am fost acolo weekendul trecut și suntem căsătoriți de cinci săptămâni; și a mai fost și toată povestea cu Ralph. Și cred că mama vrea să te primească acolo ca pe nora ei deplină și să te răsfețe puțin. Cred că, în felul ei, vrea să se agite pentru tine.

–N-a prea făcut asta până acum, spuse Charlotte încet, privind în față.

–Nu, însă acum ești *căsătorită* cu mine. O să vezi că o să fie diferit. Draga mea, e firesc să-i dai o șansă, mai ales că am fost în vizită la ai tăi. Trebuie să fim corecți.

Charlotte se îndepărtă ușor de el.

–Mama mea nu pretinde nimic, spuse ea.

Luke izbucni într-un hohot de râs ironic.

–Haide, draga mea! Poate că nu cere direct, așa cum face mama, însă tot timpul face aluzii...

–Taci din gură! se răsti Charlotte.

Se lăsă o tăcere bruscă și alarmantă. Luke îi luă mâna lui Charlotte, cea în care nu avea paharul cu apă. Ea și-o trase înapoi. El mai așteptă câteva clipe, apoi spuse încet:

–Îmi pare rău.

Charlotte nu răspunse.

–Îmi pare rău, spuse Luke, chiar îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta.

–Așa e, spuse Charlotte accentuând cuvintele.

–Nu trebuie să ne certăm pentru asta. Nu trebuie. Nu trebuie să lăsăm competiția asta între familii să intervină între noi.

–Nu, nu trebuie, spuse Charlotte, pe un ton voit neprietenos. Și de aceea, nu mă voi duce la Suffolk înainte ca părinții tăi să vină la Londra să vadă unde și cum trăim și să sărbătorească faptul că suntem căsătoriți și avem propria viață.

–Tata urăște Londra, spuse Luke nefericit.

–Ei bine, va trebui să se obișnuiască. Nu-l vizitează niciodată pe Ed?

–Nu prea des, răspunse Luke. De obicei, Ed și Sigi merg la Suffolk.

Charlotte se întoarse ușor spre el, ca să-l poată privi în față.

–Cu noi o să fie altfel, zise ea.

–Sper...

–Noi o să facem lucrurile în felul nostru. O să ne facem singuri viața *noastră*.

–Și asta se aplică și pentru familia ta? întrebă Luke cu precauție.

Charlotte trase aer în piept. Se aplecă și lăsă paharul pe masă, apoi se întoarse din nou spre Luke.

–Nu cred că pricepi. Familia mea nu mi-ar cere niciodată să mă port într-un fel pe care eu nu-l consider potrivit pentru mine. Pur și simplu n-ar face-o.

–Ah!

–Pentru că toate eram fete, continuă Charlotte, tata spunea mereu că suntem ale lui și ale mamei doar până o să fim ale altcuiva.

–Cumva faci vreo aluzie? La părinții mei?

–Spun doar că acum, că suntem căsătoriți, răspunse Charlotte, nu le mai aparținem părinților ca înainte. Și vreau să subliniez asta chemându-i pe părinții tăi aici și gătind pentru ei un prânz minunat și arătându-le fotografii și, dacă e duminică, ducându-i la piața de flori.

Luke se rezemă din nou pe canapea.

–Nu știu de ce asta nu mă face să mă simt mai bine.

–Iar pe mine nu mă face să mă simt mai bine faptul că tu nu vrei să le arăți părinților tăi casa noastră și cum trăim.

–Nu am vrut să spun asta.

Charlotte se ridică de pe canapea.

–Exact asta se întâmplă.

Luke ridică privirea către ea. Arăta uimitor, văzută din poziția lui de pe canapea, înaltă și puternică și un pic înfricoșătoare. Se dezobișnuise să se mai sperie de Charlotte încă din zilele de demult ale certurilor din pricina cocainei și era îngrozit la gândul că acea situație ar putea reveni. Simți un acces de panică.

–De ce nu mergem un weekend la Suffolk ca să-i mulțumim, spuse el, fără să vrea să pară prea împăciuitor, însă

conștient că asta se întâmpla, apoi facem lucrurile în felul nostru.

–Nu, spuse Charlotte și își încrucișă brațele.

–Dar am fost la mama ta.

–Ți-am *spus* de ce! aproape că strigă Charlotte. Ți-am *spus* că familia fetei are alt statut! N-o să mergem acolo mai des decât mergem altundeva, însă nu mă duc la Suffolk înainte ca părinții tăi să ne viziteze la casa noastră, și acesta e *ultimul* meu cuvânt.

–Ultimul tău cuvânt.

–Da, spuse Charlotte.

Își desfăcu brațele și își puse mâinile pe față, iar Luke își dădu seama că plângea. Sări în picioare și o luă în brațe.

–Nu plânge, îngeraș, nu plânge. Te rog, nu plânge.

Charlotte bolborosi ceva de neînțeles.

–Ce e? Spune-mi ce e.

–Crede că sunt cu capul în nori.

–Cine? Cine ar putea să creadă așa ceva?

–Mama ta, răspunse Charlotte. Își lipi fața udă de lacrimi de umărul lui.

–Nu, n-ar putea să creadă una ca asta.

–Nu mă obliga să merg acolo, spuse Charlotte.

Luke oftă și o sărută pe creștet.

–Va trebui, cândva.

–Știu. Însă nu acum.

–Bine.

–Te rog, sună-i. Sună-i și invită-i aici. Spune-le că ar însemna mult pentru noi.

–Bine.

Charlotte își desprinse capul de umărul lui Luke și îl privi, aruncându-i un zâmbet nesigur.

–Dacă-i inviți peste trei săptămâni, spuse ea, o să am deja ecografia de douăsprezece săptămâni și le putem spune despre copil.

–Nu le pot cere să aștepte trei săptămâni.

–De ce nu? întrebă Charlotte după o clipă de tăcere.

–Deja vor fi trecut două luni de la nuntă!

–Da, răspunse Charlotte, apoi aşteptă din nou.

Braţele lui Luke slăbiră îmbrăţişarea. El privi o vreme dincolo de ea, apoi îşi fixă din nou ochii pe chipul ei. Încercă să zâmbească.

–Bine, răspunse el.

capitolul 7

În atelierul său, Anthony desena cu un creion 4B. Cu câteva zile în urmă, trecuse pe lângă o casă din Woodbridge; în fața ei, pe un petic de iarbă, văzuse câțiva cocoși ciugulind; oprise mașina și bătuse la ușă să ceară voie să urmărească o vreme găinile. În casă locuia un cuplu de vârstnici care îngrijeau de un mic nepot; aceștia îi spuseseră că da, da, sigur – pe un ton grăbit, de parcă nu puteau fi deranjați din activitatea lor, ca să vadă ce vor alții și ce treburi au. Așa că Anthony sărise peste un gard tocit din sârmă ghimpată și se ghemuise aproape de cocoși, cu un caiet de schițe pregătit; iar păsările continuaseră să cânte și să ciugulească iarbă, ca și când el n-ar fi fost altceva decât un copac.

Anthony încă ținea ore de artă. Acum preda doar o zi pe săptămână, pentru că nu putea să renunțe și să accepte ideea că perioada de profesorat din viața lui se sfârșise. Și, de multe ori, găsea că păsările domestice erau modele perfecte pentru a fi folosite de studenții noi când învățau să deseneze aceste vietăți, deoarece conturul lor era foarte clar, iar mișcările lor erau mult mai simplu de urmărit decât ale unei păsări care se mișca într-o diversitate de moduri extraordinare, cum ar fi sitarul. În același timp, cocoșii erau veseli și plini de personalitate, se apropiau de oameni, așa cum făcuseră și cu Anthony în acea zi, când doi sau trei cocoși veniseră direct la el și-i cercetaseră șireturile de la pantofi, prinzându-le în cioc și dându-le în cele din urmă drumul, cu un mic cucurigu de exasperare. Iar acum se afla din nou în atelierul său, lucrând la o serie de schițe pe care le va lua cu el la prima oră din noul an academic, după vară, și le va da din mână în mână

studenților – dintre care sigur unii vor fi destul de neliniștiți –, ca să spargă gheața.

Oricum, cocoșii îl linișteau. Nu erau romantici și sălbatici, nu aveau spiritul liber ca iubitele lui păsări de apă, însă erau blânzi și familiari, iar Anthony avea nevoie de confort în acea după-amiază deosebită, după conversația nefericită de la ora prânzului cu Rachel. Chiar fusese doar ora prânzului, nu un prânz propriu-zis, deoarece, cu toate că Rachel făcuse una dintre minunatele ei salate presărate cu semințe și flori de călțunași, după cearta lor, Anthony nu prea mai avusese chef să mănânce, iar refuzul mâncării pregătite de ea fusese, evident, ultima picătură.

Miezul problemei fusese faptul că Anthony îi luase apărarea lui Charlotte. Rachel se umpluse de nervi la ideea că un weekend în Suffolk era refuzat în favoarea unui drum obositor și inutil cu mașina la Londra, ca să ia un prânz gătit de o amatoare, într-un apartament ca o închisoare, pentru ca apoi să fie obligați să admire zona insalubră și la modă unde Luke și Charlotte aleseseră inexplicabil să locuiască. Iar Anthony îi spusese blând:

–Cred că ar trebui să mergem.

–Poftim?

–Cred că ar trebui să acceptăm cu entuziasm și să mergem cu inima deschisă.

–Ești atât de pervers...

–Nu, răspunse Anthony.

Privi salata pe care o avea în față, decorativă și plină de culoare în vasul de ceramică, și se gândi brusc că i se părea imposibil de mâncat.

–Pur și simplu, vor să ne arate apartamentul...

–Am văzut apartamentul, îl întrerupse aspru Rachel. L-am văzut când l-a găsit Luke...

–... în care locuiesc acum ca tineri căsătoriți. E primul lor cămin și vor să se laude cu el.

Rachel nu răspunse. Scoase din sertar două vase africane de lemn pentru salată și le trânti în fața lui Anthony.

–Vor să-i vedem căsătoriți, spuse Anthony. Vor să-i luăm în serios ca pe un cuplu de tineri căsătoriți.

–Adică vrei să spui că ea vrea.

–Posibil. Iar în ceea ce te privește, e mai mult decât posibil.

–Adică? întrebă Rachel pe un ton beligerant.

–Adică, replică Anthony, deja fără să-i mai pese, tu crezi că Charlotte nici nu-și dă seama ce noroc are.

Rachel trase aer în piept. Apoi se așeză la masă în fața lui Anthony și spuse, privind mai degrabă salata decât pe el:

–Ești un bătrân *prost*. Doar pentru că e frumușică...

Atunci Anthony își împinse scaunul și se ridică.

–Și să nu crezi că m-am deranjat să pregătesc prânzul doar de *distracție*, adăugă Rachel.

Anthony așteptă vreo două secunde să vadă dacă îi venea vreun răspuns în minte, însă nu-i veni nici unul, așa că ieși din bucătărie și din casă, și traversă curtea cu pietriș până în atelierul său ca să-și caute alinarea într-un creion 4B și în ideea de a desena găini. Rachel nu-l urmă. Iar el nu se aștepta, oricum, ca ea să o facă.

Dar se aștepta ca ea să rămână în bucătărie și să se simtă îngrozitor. Rachel nu se pricepea – nu se pricepuse niciodată – să-și controleze impulsurile primitive și să transforme energia naturală a acestora în ceva mai măsurat și mai constructiv. Când băieții erau mici, ca mamă fusese ca o tigroaică, nu neapărat prea protectoare, însă de un partizanat sălbatic dacă se confruntau cu cea mai mică urmă de nedreptate sau lipsă de loialitate. Asta o făcea o mamă de încredere, desigur, însă în același timp, o îndepărta de o eventuală prietenie cu alte mame. După cum îi spunea de multe ori lui Anthony, nu-și dorea prietene doar de dragul prieteniei, nu era interesată de nimeni care nu înțelegea că pentru ea băieții ei erau cei mai importanți, iar acesta era un lucru foarte firesc. Era uimită, mirată, fericită să aibă fii, chiar trei, în condițiile

în care ea însăși venea dintr-o familie mică, având doar o soră mult mai mare decât ea. Încă de la nașterea lui Edward, fusese clar că Rachel se simțea ca și când faptul că era mamă de băieți îi conferea un statut aparte și visceral. Iar ea iubea acel statut și se străduia să fie demnă de el, prin a nu insista asupra unei feminități exagerate sau a vreunui capriciu, prin a fi foarte binevoitoare cu toți prietenii lor, prin a continua să-i sprijine în toată perioada de schimbări și încercări din adolescență. Însă fetele – fetele băieților – erau altă poveste. Fetele le cereau credință băieților, așa cum și ea așteptase același lucru – și îl primise – de la Anthony. Din motive complet diferite, Sigrid și Petra reușiseră cumva să evite orice discuție privitoare la cine aparține cui, însă cu Charlotte nu avea să fie la fel de simplu. Anthony oftă și adăugă un ochi mic și sticlos la găina ghemuită pe cuib pe care o desena. Charlotte era obișnuită cu propriul stil în privința familiei, iar Luke era acum în capul listei familiei ei. Rachel avea să afle că celei mai noi dintre nurorile ei nu-i era nici pe departe teamă să o înfrunte.

Ușa de-afară se deschise. Era o zi caldă, iar Anthony ar fi lăsat-o, ca de obicei, întredeschisă, însă cearta cu Rachel îl făcuse să o închidă din instinct.

–Tocmai am vorbit cu Petra, spuse Rachel din prag.

Anthony nu se întoarse.

–Și?

–O să-i aducă pe băieți mâine la nouă și jumătate. Lui Barney nu trebuie să-i dăm pâine, se pare. Ieri a mâncat jumătate de chiflă și spunea că stomacul lui era umflat ca al unei gravide.

–Îi place mult să mănânce.

Rachel veni și privi în tăcere desenul lui Anthony.

–Sunt minunate.

–Sunt un subiect bun.

–Da, răspunse Rachel. Mă întreb de ce oare n-am crescut niciodată găini.

–Poate din cauza vulpilor?

–Da, poate...

Anthony desenă o găină fugind, cu picioarele aruncate în lateral.

–E perfect, spuse Rachel urmărindu-l.

–Pot fi foarte amuzante.

–Acum... sunt îngrijorată pentru Ralph...

–Știu, răspunse Anthony.

–Și crezi că mă descarc pe Charlotte.

–Aha!

–Nu este prea strălucită...

–Nu ai de unde să știi asta.

Rachel oftă.

–Știu doar că l-a îmbrobodit pe Luke ca să nu mai gândească rațional.

Anthony continuă să deseneze.

–Ei bine, spuse Rachel, atingându-i brațul, rapid și ușor. Mâine vin cei mici, are loc interviul lui Ralph și e și ziua liberă a Petrei. Slavă Cerului că o avem pe Petra!

Anthony desenă câteva pene pe gâtul găinii.

–Da, răspunse el. Slavă Cerului!

Petra nu se mai gândise să meargă la Minsmere de dinainte de nașterea lui Kit. Ralph sau socrii ei ar fi avut grijă de băieți dacă ar fi vrut să se ducă, însă, cumva, o altă parte a creierului ei o domina, după ce devenise mamă; iar când se gândea la desen îl vizualiza drept un lucru care-i aparținuse celeilalte Petra, Petra care lucrase în barul clubului de fotbal ca să-și plătească chiria și preparatele culinare originale și orele de desen. Nu fusese învățată să considere arta drept vocație, drept centrul existenței cuiva. Ba chiar, înainte de Anthony, nu întâlnise pe nimeni care să considere că arta era altceva decât un privilegiu acordat doar câtorva aleși. Așa că, atunci când în viața ei arta fusese înlocuită de copii și de gospodărie și de adaptarea la cererile arbitrare ale traiului cu Ralph, acceptase

schimbarea așa cum acceptase existența ei de pe o zi pe alta în perioada de studenție în Ipswich.

Însă acum, dintr-odată, mai ales din cauza acelui interviu al lui Ralph, care i se părea atât de plin de lucruri în egală măsură înspăimântătoare și minunate, avea o zi pentru ea, o zi pe care să o petreacă, după cum i se spusese foarte clar, desenând. Băieții fuseseră lăsați – spre mulțumirea ei, Kit nu țipase și nu se agitase – la bunicii lor, iar ea se îndrepta spre nord, în mașina de mâna a doua primită de la Anthony și Rachel când împlinise douăzeci și unu de ani; Anthony o învățase să conducă. Ea era un șofer bun, mai bun decât Ralph, însă îi era greu să se concentreze când era singură în mașină, fără pălăvrăgeala de pe bancheta din spate, fără Kit care să întrebe cum zboară păsările sau să-i ceară să-l împiedice pe Barney să-l mai atingă. Își dădea seama că ar trebui să se simtă minunat că avea o zi liberă, dar se simțea pierdută și parcă dezbrăcată, ca și când ar fi început ziua nepregătită și lipsită de apărare.

Caietele ei de schițe se aflau într-o geantă de doc pe bancheta din spate. Anthony îi strecurase vreo două creioane în buzunar, iar Rachel îi pregătise un pachet de picnic, într-o geantă de pânză cu sloganuri ecologice, apoi își făcuseră cu mâna, fiecare dintre ei cu câte un copilaș în brațe, cu un entuziasm care o făcuse să se simtă vinovată. Era foarte tentată să nu se ducă la Minsmere, ci pur și simplu să hoinărească pe o potecă nemarcată și să găsească un spațiu suficient de mare unde să parcheze mașina și pur și simplu să meargă să se întindă pe un câmp și să privească cerul, să lase grijile legate de Ralph și Kit, de bani și așteptări să-i iasă din minte, să zboare în aer, unde să se dizolve din proprie voință.

Însă trebuia să meargă la Minsmere. Băieții fuseseră preluați în ideea nerostită, însă fermă, că Petra urma să deseneze toată ziua, cu o pasiune care să o energizeze și să o revitalizeze. Nu avea altă opțiune decât să conducă spre

intrarea lungă și împădurită de la Minsmere și să lase mașina în parcarea în pantă de deasupra Centrului pentru Vizitatori, să închirieze un binoclu cu două lire și jumătate, apoi să se ducă în mlaștini, printre trestii, către East Hide, unde poate – doar poate – va găsi consolare și se va distra urmărind păsările care-și făceau cu greu drum până aici.

Rezervația era plină. Era vară și vacanța școlară era în toi, așa că toți copiii se târau de-a lungul potecilor nisipoase către mare. Petra se gândi că, dacă ar fi fost în locul lor și ar fi fost obișnuită cu agitația neobosită a jocurilor pe computer, o zi în natură la rezervația de păsări, unde țipatul și alergatul erau interzise, cu toți acei adulți care erau neatenți într-un fel ciudat și se mișcau încet, ar fi fost ametitoare. Chiar frustrantă. „De fapt", se gândi ea, oprindu-se lângă intrarea izolată ingenios de la East Hide, „nu cred că sunt în stare să fac asta azi. Nu sunt sigură că pot să intru acolo și să găsesc un loc pe bancă, să mă așez în liniște cu binoclul și să urmăresc, și să aștept, și să urmăresc până când mâna mea se duce la creion aproape fără să-mi dau seama și să mă trezesc că desenez ca și când nu m-aș fi oprit niciodată din asta. Poate că voi putea s-o fac mai târziu. Poate că ar fi mai bine să mă plimb un pic și să scap de neliniștea asta. Poate că o să merg până la mare și o să mă opresc la dune, să privesc cerul și să-mi limpezesc gândurile."

Pe malul mării era liniște. Petra traversă poteca moale și plină de nisip care mergea paralel cu țărmul și se urcă pe pantele alunecoase ale dunelor pitice, până când văzu apa, tremurătoare și de un albastru cenușiu sub cerul brăzdat de nori. Erau puțini oameni împrăștiați pe faleză, cu binoclul ridicat spre cer; într-o parte, un tânăr cu hanorac înfășura metri întregi de plasă care fusese întinsă de-a lungul unei porțiuni de plajă. Petra se așeză să-l privească. El se mișca încet și sigur, fără grabă, aplecându-se să așeze țăruși la o grămadă, îndreptându-se de spate ca să tragă

plasa spre el. Era liniștitor să-l privească – silueta îndesată a unui tip priceput, pe fundalul alcătuit din mare și cer, cu capul și umerii profilați pe fondul strălucitor al apei, acum aproape invizibilă din cauza nisipului și a smocurilor de iarbă înaltă. Petra își aminti că, atunci când Anthony o adusese prima dată la Minsmere, într-o primăvară, văzuse orhidee violete și steaguri galbene și o mică egretă, elegantă și exotică precum o gravură japoneză, la vânătoare de broaște în apa mică.

Se întinse pe nisip. Era cald la suprafață, însă rece dacă își băga degetele mai adânc în el. Cerul de deasupra era brăzdat cu nori palizi, iar în depărtare se auzeau sunetele constante, neschimbate și insistente ale mării, ale vântului și ale pescărușilor, cu toate că aerul era nemișcat acolo jos, pe dune. Petra își mișcă umerii ca să stea mai confortabil în nisip și trase aer în piept, inspirând și expirând regulat. Apoi se relaxă în adânciturile pe care le făcuse în nisip, închise ochii și adormi.

Steve Hadley termină de înfășurat plasele și le făcu teanc, urmând să vină să le ia mai târziu, după ce toți clienții plecau și rezervația era pustie. Acele plase îngrădiseră câteva porțiuni de plajă la începutul verii, pentru a-i opri pe vizitatori să calce din greșeală pe micile cuiburi ale chirelor-de-mare. Era trist când se întâmpla un asemenea lucru, pentru că chirele depuneau, de obicei, doar două ouă. Iar chirele erau atât de micuțe... nu mai mari de douăzeci de centimetri, cu ciocul lor galben cu vârful negru și capul negru și lucios iarna. Steve le iubea. Însă iubea aproape toate păsările, altfel de ce ar fi fost acolo, lucrând printre ele, indiferent de anotimp, în loc să li se alăture tatălui și fratelui său la firma prosperă de optometrie a familiei, în Birmingham?

Se opri o clipă să scoată o gumă de mestecat din buzunar. Cercetase toată plaja să vadă dacă adunase toate plasele, dacă toate ouăle sănătoase fuseseră clocite, iar acum

se întorcea la bază să bea o cafea și să mănânce ceva, înainte să meargă să verifice balustrada de la unul dintre turnurile de observație ale podului suspendat. Ieri, câțiva copii – mari și greoi – îl făcuseră să se balanseze și, chiar dacă se opriseră când fuseseră atenționați, fuseseră văzuți din nou acolo mai târziu, doar ca să arate că nu le pasă, presupunea Steve. Era interesant pe podul suspendat, însă nu se compara cu mlaștina și țărmul. Steve nu era niciodată mai fericit ca atunci când se afla la o aruncătură de băț de mare.

În drumul său pe dune spre potecă, Steve trecuse pe lângă o fată adormită pe nisip. Dormea profund, după cum arăta, cu mâinile complet relaxate. Purta echipamentul obișnuit al celor care urmăreau păsările – tricou și vestă de lână și teniși –, iar la gât avea un binoclu; lângă ea se afla o geantă de pânză din care ieșea colțul unui caiet de schițe, însă ceva îl atrăgea la ea, ceva mai mult decât mica rândunică pe care o avea tatuată pe gât sau panglicile colorate legate la încheietură. Nu era neapărat înfățișarea ei, își spuse el, cât atitudinea ei. Părea să se simtă foarte bine întinsă acolo pe nisip, ca acasă, perfect relaxată. Arăta ca și când ar fi venit la Minsmere cu gândul hotărât de a dormi acolo, pe dune, deasupra mării.

Se gândi că ar fi trebuit să o trezească. Nu făcea nici un rău, cu siguranță nu deranja păsările, însă aceea era o rezervație naturală, nu un loc de relaxare, iar vizitatorii veneau acolo ca să urmărească păsările, nu să moțăie. Se aplecă, cu gândul de a-i pune blând mâna pe umăr s-o trezească, însă nu putu s-o facă. La urma urmei, n-ar fi dormit dacă nu ar fi avut nevoie de asta. Părea că acela era somnul cel mai bun și mai odihnitor de care avusese parte în ultima vreme. Oricum, cineva va veni sigur printre dune și o va trezi, așa că nu era nevoie ca el să facă atunci pe angajatul model și s-o trezească fără motiv. Steve se ridică din nou. Probabil că le va spune celorlalți că încercase s-o facă.

–Am găsit-o pe Frumoasa-Adormită azi, pe plajă, va spune el.

Doar că fata nu era chiar o frumusețe. Avea un chip drăguț, însă nu era o frumusețe.

–Somn ușor, murmură el, apoi își continuă drumul printre dune, spre potecă.

Mai târziu, Petra aduse o ceașcă de ceai de la cafeneaua Centrului pentru Vizitatori și se așeză la una dintre mesele de picnic de-afară, de pe iarbă. Desfăcu pachetele învelite în folie pe care i le dăduse Rachel și găsi sendvișuri cu maioneză și ou, castraveți, clătite și caise uscate. Le întinse pe masă și le privi. Delicioase. Foarte frumos din partea ei. Răsplata pentru o dimineață lungă de desen. Atâta doar că nu desenase absolut nimic, nici măcar nu scosese din buzunar creioanele primite de la Anthony. Nu făcuse altceva decât să doarmă în nisipul cald, până când fusese trezită de doi copii care trecuseră pe lângă ea și, din greșeală, o împroșcaseră cu nisip pe față. Fusese un somn minunat. Nu mai dormise așa de ani întregi, încă de când stătea cu Ralph în casa lui goală de pe Shingle Street și dormeau cu fereastra deschisă spre mare, ascultând zgomotul făcut de aceasta, de vânt și de pescărușii, exact ca aici.

Căscă. Dormise vreo două ore și ceva în plină zi. Se simțea mult mai ușoară și cu mintea mai limpede după acel somn, aproape fericită. Și cu siguranță simțea – încă era lumină afară – că putea să deseneze după ce mănâncă, suficient cât să le arate lui Rachel și Anthony că își îndeplinise partea din acest târg nerostit și își meritase ziua liberă. Își scoase telefonul din buzunar și se uită la el. Nu avea semnal. Fu copleșită de un sentiment vag de ușurare. Nu-i putea verifica nici pe copii, nici pe Ralph. Cu alte cuvinte, nu-și putea duce la îndeplinire toate responsabilitățile față de alte persoane care îi colorau viața și uneori i-o transformau într-o povară, până într-atât încât

i se părea că totul era foarte greu de îndurat. De exemplu, dacă Ralph era în toane proaste, știa că nu era nici vina, nici problema ei, însă nu putea să nu se simtă legată de acest fapt și, prin urmare, implicată cumva, până când simțea că toată energia din corp i se scurge și intră în pământ. Însă astăzi, în timp ce stătea în soarele acoperit de câte un nor la masa de picnic din lemn încălzită, cu sendvișurile delicioase făcute de Rachel, era într-o mică vacanță departe de toate astea, un moment de respiro la care semnalul companiei de telefonie mobilă conspirase cu amabilitate.

Își termină sendvișurile și ceaiul și împachetă resturile în folie. Mai târziu, Barney va fi încântat să vadă caisele uscate și de-a dreptul entuziasmat să vadă clătitele. Kit se va smiorcăi în fața supei așa cum făcea la aproape toate mesele, evitând orice preparat care era nou, strălucitor sau avea o formă naturală. Însă nu era nevoie să se gândească încă la asta. Nu trebuia să se gândească la nimic altceva decât la câteva ore domoale și liniștite în East Hide, cu binoclul la ochi și caietul de schițe pe raftul de sub fereastra de unde Anthony îi arătase pentru prima dată, desenând rapid și în liniște totală, cum schițarea unei păsări începea cu un triunghi.

Se așeză la capătul băncii, ca să poată vedea bine la stânga și în față. Acolo mai erau un bărbat complet absorbit, cu un aparat foto pe un trepied, și alți câțiva oameni cu caiete de schițe, însă, în afară de ei, ceilalți vizitatori intrau și ieșeau, având aerul plin de respect al celor care vizitează biserici și catedrale. Oricum, Petra uită curând de tot acel du-te-vino, nu-i remarcă nici măcar pe cei care se așezau pe banca de lângă ea. Avu nevoie să stea doar de o jumătate de oră, observând păsările, respirând din ce în ce mai lent; apoi luă creionul și se trezi desenând.

Desena un fluierar, minunându-se de picioarele lui portocalii și strălucitoare, când auzi o voce în spatele ei:

–Îmi pare rău să te întrerup, draga mea, însă e cinci fără cinci.

Petra ridică privirea, uimită. Un bărbat vârstnic, cu o insignă în formă de pasăre pe vesta cu buzunare și ochelari cu lentile groase, stătea lângă ea cu un carnet în mână.

–Te-am urmărit, spuse el. Și soția mea, de asemenea. Venim aici în fiecare săptămână când e vreme bună, ne place. Și suntem foarte impresionați.

Făcu un semn către caietul de schițe al Petrei.

–Ah...

–Însă e posibil să fi uitat că se închide la cinci? I-am spus lui Beryl, oare sunt un bătrân exagerat dacă vin să te atenționez, iar ea mi-a răspuns că e mai bine să o fac eu decât cineva din personalul de aici; pentru că așa aveam ocazia să-ți spun și cât de bune ni se par desenele tale.

Petra privi schița. Fluierarul ei era în zbor, etalându-și marginile albe ale aripilor.

–Mulțumesc...

–Cu plăcere, draga mea. Nimic nu se compară cu păsările, chiar nimic. Am găsit o alinare atât de mare în ele de când a murit fiica noastră...

Petra îl privi lung.

–Ah, îmi pare foarte rău.

–Cred că are legătură cu aripile. Păsările și îngerii. Beryl spune că nu e bine să fac atâtea conexiuni, însă pe mine mă ajută.

Petra începu să-și strângă instrumentele de desen, aruncându-le pe toate în geanta de pânză. Nu-l putea privi.

–Da, răspunse ea, sunt sigură că ajută. Își puse geanta pe un umăr. Vă mulțumesc că mi-ați spus. Cât e ceasul? Mulțumesc...

Apoi trecu pe lângă el, ieși pe ușă pe culoarul care ducea spre alee și dispăru.

În parcare nu-și mai găsea cheile de la mașină. Răsturnă tot conținutul genții, își întoarse buzunarele pe dos și goli

geanta de picnic, însă nici urmă de chei. Sări în sus și în jos să vadă dacă nu cumva uitase de ele și-i zăngăneau în vreun alt buzunar, însă nu se auzi nimic, nici măcar în buzunarele mari ale pantalonilor ei de armată. Se uită la ceas. Era cinci și un sfert. Rachel și Anthony o așteptau pe la cinci și jumătate și nu avea semnal la telefon să-i anunțe că va întârzia. Lovi mașina cu pumnul, inutil, lipsită de putere.

Probabil că își pierduse cheile la dune. Îi alunecaseră în timp ce dormea pe nisip, iar clinchetul lor fusese înghițit de sunetul pescărușilor și al mării. Trebuia să se întoarcă, să alerge pe lângă eleșteu și de-a lungul Zidului Nordic, până în punctul în care cărarea o lua spre sud, paralel cu marea, și va găsi locul în care – pe atunci fără nici o grijă, fără nici o preocupare – se întinsese și privise întinderea pustie a cerului.

Lăsă geanta de pânză lângă mașină, apoi se răzgândi și o împinse dedesubt, împreună cu cea de picnic. Acum, parcarea era aproape goală, lângă intrarea de la Centrul pentru Vizitatori rămăseseră doar mașinile celor câțiva angajați. Petra începu să alerge, gândindu-se că ar putea verifica la Centru dacă cineva adusese acolo cheile ei, însă Centrul era închis, iar în spatele ușilor masive de sticlă erau închise toate bunurile, iar serviciile erau suspendate până în ziua următoare; nu se zărea nici urmă de viață nici în interior, nici la cafenea, unde mesele și scaunele fuseseră rearanjate cu o înclinație profesionistă pentru simetrie.

Petra continuă să alerge, smulsă din seninătatea după-amiezii și chinuindu-se să găsească o rezolvare la problema mașinii încuiate și a telefonului de neutilizat, precum și pentru problema celor doi băieței care trebuiau luați într-o jumătate de oră. Când ajunse la dune, găsi locul în care dormise și căzu în genunchi, scotocind în nisip cu degetele, sperând și sperând să zărească o lucire de metal.

Apoi auzi pe cineva. Nu era un strigăt, ci mai mult un sunet prin care cineva încerca să-i atragă atenția cât mai discret cu putință. Ridică privirea. La marginea plajei era parcată o motocicletă cu ataș, iar atașul era plin cu rotocoale de plasă. Tânărul pe care Petra îl văzuse mai devreme îi făcea cu mâna.

Petra sări în picioare. O luă la fugă spre el, împiedicându-se în nisip, în timp ce el se îndrepta la rândul său spre ea, iar când fu la câțiva metri distanță, îl auzi spunând:

–Le am, le am...

Îi întinse cheile. Ea zâmbea, cu răsuflarea tăiată.

–Ah, îți mulțumesc, îți mulțumesc, oftă ea. Nici nu-ți imaginezi, am crezut că le-am pierdut, nu pot să dau telefon, nu știam ce să fac...

–Le-am văzut când am venit cu motocicleta, spuse el. Zăceau în nisip. Vocea lui era ușoară, cu accent de Midlands. Le-am luat, m-am gândit că erau ale tale. Urma să le predau mâine. Îi zâmbi. Te-am văzut dormind mai devreme.

Petra dădu din cap și strânse puternic cheile.

–Nu știu cum să-ți mulțumesc, spuse ea.

–Nu trebuie.

–Mi-ai salvat viața, continuă Petra.

–Mi-a părut bine să fiu de folos, spuse el, ridicând din umeri. Chiar a fost un noroc chior.

–Da, mare noroc.

–Părea că dormi foarte bine.

Ea dădu aprobator din cap.

–Am dormit minunat.

–Somnul în aer liber e cel mai bun. Lângă mare.

Petra privi dincolo de el, către apă.

–Iubesc marea, spuse ea.

–Și eu. Și păsările de mare.

Se lăsă o clipă de tăcere.

–Cum pot să-ți mulțumesc? întrebă ea.

–Nu e nevoie.

–Mi-ar plăcea.

–Atunci, spuse el, băgând mâinile în buzunare, ai putea să faci o donație.

–Da, răspunse Petra, da, o să fac asta. Cine să spun că m-a ajutat?

El coborî privirea.

–Nu e cazul.

–Ba da.

El ridică din umeri și o privi. Își recăpătase ritmul normal al respirației, iar părul îi ieșise de sub eșarfă și-i căzuse pe față.

–Eu sunt Steve, spuse el.

–Iar eu sunt Petra, răspunse ea, dând din cap.

–Un nume neobișnuit.

–Locuiesc în Aldeburgh, spuse ea, și am doi băieței. Ridică cheile. Pe care pot să-i iau acum. Datorită ție. Făcu vreo doi pași înapoi, către poteca din spatele dunelor.

–*Tu* unde locuiești, Steve?

El privi cerul o clipă. Apoi, o privi rapid pe Petra.

–Pe Shingle Street, răspunse el.

capitolul 8

După părerea lui Edward, Ralph se descurcase bine la interviu. Ceea ce era o ușurare. De fapt, era chiar o ușurare imensă din moment ce Edward fusese cel care aranjase interviul și avusese mari neliniști în privința felului în care se va descurca Ralph; în același timp însă, se simțea vinovat pentru lipsa de loialitate pe care o dovedise gândindu-se că fratele său ar fi putut să-l dezamăgească. Adevărul era că Ralph nu era un om pe care să-l consideri ortodox sau măcar, în astfel de ocazii, politicos. Era posibil să apară nebărbierit, cu hainele necălcate și în teniși, să se poarte ca și când ar fi venit la audiția pentru o trupă indie, nu la un interviu pentru echipa de analiză pentru Asia de Sud-Est, care avea o relație specială de afaceri în SUA; o bancă ai cărei proprietari erau elvețieni, și care reușise să se mențină neatinsă în mijlocul tuturor acelor tulburări provocate de ceea ce colegii lui Edward vorbitori de limba franceză numeau *la crise*.

Însă Ralph venise la costum și cravată, iar claritatea și viteza lui de gândire îl făcuseră pe Aidan Bennett, persoana principală care îi lua interviul, să nu observe faptul că părul îi trecea peste guler și că, într-un mod ciudat, manșetele cămășii păreau să nu aibă nasturi. De asemenea, după cum îi spusese Aidan lui Edward, Ralph fusese foarte sincer în privința trecutului său, explicând că investise aproape toți banii făcuți în Singapore în afacerea lui pe internet și îi pierduse, în parte din cauza crizei economice și a comportamentului băncii, iar în parte deoarece, credea el, abilitățile sale erau mai degrabă intelectuale și catalitice decât manageriale. Recunoscuse că-i plăceau problemele, îi plăcea să găsească soluții

pentru situațiile dificile și să descopere motivele care le generaseră. Problemele, problemele care solicitau mintea, i se potriveau.

–Mi-a plăcut de el, îi spuse Aidan lui Edward.

Edward dădu din cap, încercând să pară că ar fi știut asta tot timpul.

–O să se potrivească foarte bine în echipă, spuse Aidan. Avem ce face cu genul acesta de minte Sudoku. Îl privi pe Edward. Desigur, va avea un program prelungit. Și nu prea e posibil să faci naveta zilnic de pe Coasta de Est decât dacă ești obsedat de călătorii.

–Nu mă aștept ca asta să fie o problemă, minți Edward.

–Nu seamănă deloc cu tine.

–Nu...

–Din nici un punct de vedere.

–Ce vrei să spui cu asta? întrebă Edward, ușor iritat.

–Doar că nu e cum mă așteptam eu.

–E un compliment? La adresa mea?

Aidan îl cercetă cu privirea câteva clipe. Apoi își puse mâna pe umărul lui Edward.

–Nu chiar, răspunse el.

Edward îl găsi pe Ralph la barul de lângă bancă, împreună cu doi membri juniori ai echipei de analiză. Beau Peroni din sticlă, iar Ralph părea în largul lui, ca și când ar fi lucrat cu ei de ani buni.

–Cum a mers?

Ralph îndreptă sticla spre fratele său.

–Bine. Sunt bun.

–Ade l-a plăcut, spuse unul dintre juniori. Nu s-a mai obosit să facă pe galantul. Așa e Ade. O să fie galant doar când o să te trimită la frizer.

Edward dădu din cap.

–Nu cred că ar trebui să te consideri angajat încă, îi spuse el lui Ralph.

–Nici nu fac asta, frățioare.

–Mai poate dura câteva zile. Mai sunt și alții de intervievat.

–Știu. Vrei ceva de băut?

–Voiam să plec acasă, răspunse Edward. Vii la noi în seara asta? Cred că Sigi te așteaptă.

Ralph lăsă sticla jos.

–Îmi pare rău.

–Trebuie să te întorci?

–Altă dată, spuse Ralph.

–Măcar vino la cină, continuă Edward.

Unul dintre ceilalți bărbați îi făcu semn barmanului să mai aducă un rând.

–Cred că o să stau în banca mea o vreme, spuse Ralph. Însă îți mulțumesc.

Edward ezită. Ar fi dorit să-i ceară lui Ralph să-i povestească mai în detaliu cum fusese la interviu. Și ar mai fi dorit să-l întrebe dacă nu voia să-și vadă cumnata și nepoata, însă se simțea prea expus, mai ales în fața a doi bărbați care erau în echipa lui Aidan Bennett și pe poziția de juniori. Îl privi intens pe Ralph.

–Ești sigur?

Ralph zâmbi. Părea că trecuse printr-o criză gravă și fusese răsplătit prin asigurarea unui viitor neașteptat de bun.

–Foarte sigur. Mulțumesc, frățioare.

Edward făcu un pas înapoi. Mulțumirile erau pentru interviu sau pentru invitația la cină ori pentru nici una? Oare nu cumva Ralph îi dădea de înțeles să-l lase în pace? Simți cum se naște în el o mică scânteie de furie în fața lipsei de recunoștință a fratelui său.

–Te las cu noii tăi prieteni, spuse el, privindu-l enervat.

–În secunda în care am ajuns pe trotuar, aș fi vrut să-l fi obligat, să-l fi convins cumva să vină cu mine, îi spuse Edward lui Sigrid o oră mai târziu.

Sigrid punea masa. În timpul săptămânii, Sigrid insista ca Edward să ajungă acasă înainte de șapte

și jumătate, pentru ca Mariella să ia cina cu ei, iar ei să o întrebe ce făcuse în ziua respectivă. Nu că ea ar fi fost dispusă să le spună prea multe. Pentru Mariella, școala încă era o datorie cotidiană, la fel ca spălatul pe dinți sau hrănitul peștișorilor din acvariu, nicidecum ceva care să însemne viață adevărată, cum era cea care te aștepta după orele de curs. Iar în vacanțe, ca acum, Mariella își petrecea ziua cu prietena ei, Indira, a cărei mamă lucra și ea cu normă întreagă, și atunci de Indira avea grijă o studentă care voia să câștige un ban în timpul vacanței. Împreună cu Indira, Mariella inventase jocuri elaborate și neimportante, care cu siguranță nu meritau supuse examinării parentale din timpul cinei. Tot ce dorea ea să știe în fiecare seară era dacă mama ei urma să-și ia liber a doua zi – și din când în când o făcea – ca să i se dedice ei toată ziua, de când se trezea și până mergea iar la culcare, cu telefonul mobil setat pe modul silențios. Dacă i se promitea o astfel de zi rară, Mariella era extraordinar de veselă la cină și inventa aventuri și conversații minunate pe care le avusese cu Indira, în ciuda prezenței opresive a Tanyei, care nu-și dorea altceva decât să fie înapoi în Leeds alături de prietenul ei și nu să aibă o slujbă plictisitoare de dădacă pentru două fetițe conspirative care insistau că părinții nu le obligau niciodată să mănânce la masă. Însă dacă Sigrid urma să meargă la serviciu a doua zi, ca de obicei, Mariella pur și simplu o privea stăruitor pe tot parcursul cinei, să vadă dacă nu cumva se va răzgândi.

–Nici nu mă prea așteptam să vină, spuse Sigrid, așezând lumânările, care constituiau parte integrantă a pregătirii mesei pentru cină.

–Știi, eu am sperat totuși. După ce am obținut interviul pentru el. Mariella studiază la violoncel?

–Arpegii, răspunse Sigrid scurt.

–Ralph...

–... e nepoliticos, completă Sigrid.

Edward ridică din umeri.

–Poate pur și simplu se bucură că nu e nevoie să fie acasă și să bea ceaiul, să facă baie și să se culce. Un moment liber.

Sigrid așează șervete de bumbac curate în dreptul fiecărui loc, dintre cele trei, de la masă.

–A fost crescut la fel ca tine. Însă nu seamănă cu tine.

–Nu respectă convențiile.

–Nu e cu picioarele pe pământ, adăugă Sigrid. Aș spune că e puțin autist.

Edward deschise ușa frigiderului și scoase o sticlă de vin pe jumătate goală. O ridică întrebător.

–Te rog, răspunse Sigrid.

–Dacă sună mama, spuse Edward deschizând un dulap să ia pahare, îi voi spune pur și simplu că va trebui să-l întrebe pe el cum a fost azi.

–Sau să nu răspunzi la telefon.

Edward se întoarse s-o privească.

–Ah, n-aș putea să fac asta.

Sigrid oftă.

–Ai făcut destule pentru el. I-ai obținut un interviu pentru o slujbă perfectă și pare să se fi descurcat foarte bine, însă nu ți-a mulțumit și nu a vrut să discute cu tine despre asta, preferând să bea cu doi străini.

–Ești supărată?

–Pe el, da, răspunse Sigrid. Pe familia ta, uneori. Mai mult pe mama ta decât pe tatăl tău.

–Din cauza...?

–Poate.

–Sigi, spuse Edward, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Și nu le-am spus. Sau, cel puțin, nu e așa cum trebuie. Nu-i poți învinui că nu știu ceva ce nu li s-a spus vreodată.

Arpegiile din sufragerie încetară brusc.

–A studiat cincisprezece minute, spuse Sigrid. După cum i-am cerut.

Ușa bucătăriei se deschise.

–Gata, spuse Mariella triumfătoare.
–Iar acum, câteva game?
–În nici un caz.
–Cinci minute...
–Ah, nu, te rog, ah, te rog, nu, oh nu, nu...
–Cinci minute, spuse Sigrid, vin să te ascult.
–Și o să stai cu mine până la final?
–Da.
–În fiecare secundă până mă opresc?
–Da, spuse Sigrid.
Mariella își privi tatăl.
–Dacă se întoarce aici, îi spuse ea cu asprime, s-o trimiți *imediat* înapoi la mine.

Edward își luă vinul și se îndreptă spre ușile de sticlă din spatele bucătăriei, care duceau spre o terasă aflată deasupra micii grădini pavate, unde Mariella avea o poartă de plasă prinsă cu șuruburi de zidul ce trecea prin spatele grădinii. Când era foarte mică, discutaseră posibilitatea de a se muta mai departe, într-o casă mai mare dintr-o suburbie, unde să aibă un loc de joacă pentru Mariella, poate și un copac pentru leagăn și chiar și tufișuri în mijlocul cărora să ridice un cort. Însă Edward își dăduse seama curând că un asemenea proiect nu avea să fie niciodată altceva decât un subiect de discuție, că Sigrid, într-un fel, încerca să-i facă pe plac, să fie normală, încercând să-l convingă – și totodată și pe ea însăși – că ea nu-și petrecuse primul an din viața Mariellei luptând cu depresia cea mai adâncă și mai înspăimântătoare, ci că de fapt acceptase cu ușurință toate schimbările, așa cum și-ar fi dorit să se întâmple.

Deschise ușile de sticlă spre terasă. Acolo se aflau două scaune de lemn pictate, însă Edward rămase în prag, rezemându-și umărul de cadrul ușii, cu o mână băgată în buzunarul pantalonilor, analizând neliniștit propria lui schimbare. Sorbi din băutură. Fusese un an îngrozitor.

De fapt, mai bine de un an, dacă lua în considerare perioada de final a unei sarcini dificile și domolirea lentă și nefericită a hormonilor lui Sigrid și insistența ei, insistența ei absolută, ca Rachel și Anthony să nu știe ce se întâmplase, să nu știe ce naștere grea și înfiorător de prelungită fusese cea a Mariellei, sfârșită cu o cezariană de urgență pentru că monitorul arătase – arătase de prea mult timp, din punctul de vedere al lui Edward – că bebelușul era tot mai afectat.

–Niciodată, spusese Sigrid.

Stătea întinsă pe o parte pe patul de spital, cu fața întoarsă de la el.

–Nu...

–Poate că sunt lașă, însă nu mai pot face asta din nou. *Nu pot.*

Obstetricianul îi spusese lui Edward că o primă sarcină complicată afecta doar foarte rar nașterile ulterioare. Însă, simțea Edward, acela nu era momentul să spună așa ceva. Sigrid plângea. Părea că nu dorea să încerce s-o hrănească pe Mariella. Plângea și plângea și îi spunea lui Edward că era o mamă rea, știa asta, era clar rea, iar o mamă rea era cel mai rău tip de răutate care exista, iar ea nu putea face nimic în privința asta, nimic, și îl ruga să nu-i dea copilul, să nu i-l dea, pentru că ar face-o să se simtă și mai rău, ar face-o să-și dea seama cât de rea, rea, rea era.

Mama lui Sigrid, care era medic, venise de la Stockholm. Edward fusese recunoscător, foarte recunoscător, să o vadă. Fusese foarte bună cu Edward și fermă și hotărâtă cu cei din spital, și le luase pe Sigrid și Mariella cu avionul și le dusese pe amândouă la Stockholm, unde rămăseseră timp de trei luni. Edward se ducea și el, aproape în fiecare weekend, să-și țină în brațe fiica, să o hrănească și să o schimbe și să o audă pe Sigrid spunându-i că nu trebuia să se apropie de ea, că era o mamă rea.

–Niciodată, repetase ea în neștire.

Și în tot timpul acelor luni pline de neliniște, Edward fusese nevoit să o apere pe Sigrid și să nu le spună părinților lui ce se întâmpla, dar și să-și ferească părinții să afle că erau excluși de la ceea ce se întâmpla.

–Mama ei e de vină, comentase Rachel. O femeie rece. Și la nuntă a fost rece, îți aduci aminte?

–E greu să ai un bebeluș de altă naționalitate, mai ales un întâi născut.

–Ne are pe noi, spusese Rachel. Îl privise pe Edward. Te are pe tine.

–Nașterea e cu totul altceva.

Rachel se uitase la Anthony.

–Tu ce crezi?

–Sper să se întoarcă acasă curând, spusese Anthony. Aici vom putea avea grijă de ea. Ne-ar plăcea să avem grijă de ea aici. Ne-ar plăcea să avem bebelușul aici.

–Cred că e geloasă, adăugase Rachel. Cred că nu-i place că Sigi s-a măritat cu un englez și are o familie engleză. Nu că Sigi ar părea că-și dorește prea mult o familie engleză. Pare să se încăpățâneze să fie suedeză când e cu noi.

–Este suedeză, spusese Edward.

Se gândise cu recunoștință și, în același timp, cu regret, la calmul și ordinea apartamentului din Stockholm, la ferestrele înalte și podelele și mobila deschise la culoare, și la felul liniștit și hotărât în care mama lui Sigrid îi vorbea fiicei sale. Toate erau atât de diferite de casa în care crescuse el, atât de diferite de ospitalitatea naturală și plină de entuziasm a părinților lui față de toți prietenii lui, atât de diferite de culoarea și haosul și conversațiile pline de încăpățânare, duse cu voce tare. Își dorea ca Sigrid să fie acasă și totuși se temea că trebuia să plece din Stockholm. Își privise mama, care turna în castroane de ceramică supa de inspirație spaniolă, și își dorise atunci să-i spună că Sigrid era foarte bolnavă și se opusese ca cei din Anglia să afle asta.

–Crede că nu știm, îi spusese mai târziu Rachel lui Anthony.

–Păi nu știm.

–Eu știu, continuase Rachel. Ni se interzice să mergem la spital, Sigrid e dusă la Stockholm, Edward arată ca o fantomă și e clar că își dorește să ne spună lucrurile de care nu are voie să pomenească. Ce naiba ar putea fi altceva decât că Sigrid a trecut printr-o perioadă foarte grea și că acum are depresie postnatală?

–Poate s-a întâmplat ceva cu copilul, șoptise Anthony șovăind.

Rachel clătinase din cap.

–Nu. E vorba de Sigrid. N-a mers cum se aștepta ea și nu vrea ca noi să știm.

Anthony se ridicase, venise la Rachel și își lăsase mâinile pe umerii ei.

–Rach...

–Ce e?

–Rachel, dacă Sigrid și Edward au dat de înțeles foarte clar că nu doresc ca noi să știm, atunci nu știm. Înțelegi? Nu știm absolut nimic.

Rachel rămăsese nemișcată.

–Nu știm, repetase Anthony.

–Bine, spusese Rachel ezitând. Chiar dacă e clar că Edward vrea să știm?

–Nu vrea, răspunsese Anthony.

–Nimic, spusese Edward o săptămână mai târziu, când mama sa îl înfruntase.

–Nu e nimic rușinos, insistase Rachel, sunt multe femei care trec prin asta după ce nasc. E foarte firesc. E vorba de hormoni. Nici n-ar trebui numită depresie.

Edward își întorsese privirea de la ea. Era măcinat de o nevoie violentă de a o proteja pe Sigrid și de furie față de el însuși pentru că își lăsase neliniștea să se vadă, dar și față de mama lui că nu-și ținea gura.

–Nu s-a întâmplat nimic, spusese el. Pur și simplu, a dorit ca mama ei să fie lângă ea după ce s-a născut Mariella, iar acum vrea să mai stea o vreme cu ea. E ceea ce a spus tata, și anume că ai primul copil de altă naționalitate. Atâta tot.

Rachel îi zâmbise.

–Nu te cred, spusese ea, iar Edward își pierduse orice control în fața vicleniei ei și a refuzului de a și-o ascunde.

–Mai bine ți-ai vedea de treaba ta! îi strigase el.

Poate că totul ar fi fost perfect, se gândi Edward acum, în timp ce își bea vinul și își zornăia monedele din buzunar, dacă lucrurile s-ar fi oprit acolo, dacă Rachel s-ar fi mulțumit cu victoria ei clară, chiar dacă nerecunoscută de el. Însă nu fusese capabilă să se stăpânească, nu înainte de a-i da de înțeles lui Sigrid, după ce se întorsese cu copilul din Suedia, că părinții lui Sigrid nu erau singurii bunici și, mai mult, pentru că era prima dintre nepoți în ambele familii, Mariella avea o importanță și o semnificație aparte. Apoi își oferise ajutorul și sprijinul să aibă grijă de copil, iar Sigrid, arzând de furie, îi spusese lui Edward că dacă mama lui nu părăsea imediat apartamentul, de preferință pentru totdeauna, ea va pleca direct la Stockholm, cu Mariella cu tot. Apoi, după ce Rachel, în sfârșit, plecase, Sigrid îl acuzase pe Edward de lipsă de loialitate, că îi spusese mamei lui lucruri pe care îi promisese că nu le va spune nimănui niciodată și că era mai legat de familia lui decât de soția și de propriul copil.

Așa că nu-i mărturisise. Nu-i mărturisise atunci că fusese atât de speriat de suferința ei, atât de disperat să nu i-o amplifice sau să nu cumva să provoace o alta, încât, când Mariella avea zece săptămâni, își făcuse programare pentru vasectomie la Marie Stopes International și plătise trei sute de lire, având convingerea că făcea un lucru corect, pentru un motiv corect, într-un fel corect.

Procedura durase zece minute.

– Apetitul sexual nu va fi afectat, îi spusese un doctor care avea aproape vârsta lui. Veți produce aproximativ aceeași cantitate de lichid, însă fără spermă. Vă testăm după șase luni.

Nu-i spusese lui Sigrid nici după șase luni. De fapt, nici nu fusese nevoie, pentru că ea se urca în pat în pijamale neatrăgătoare și dăduse foarte clar de înțeles că nu dorea să fie atinsă. Îndurase totul până când Mariella avea aproape un an și până când sesiunile la duș de unul singur atinseseră o culme a inutilității dezgustătoare, apoi îi spusese, pe un ton repezit, că sperma lui era vidă și că simțea că înnebunește.

Ea plânsese. Însă plânsese atât de mult după nașterea Mariellei, încât, la început, Edward se gândise, obosit și distrat, că și atunci fusese la fel. Însă ea îi zâmbea – sau cel puțin încerca să zâmbească – și îi spusese o groază de lucruri în suedeză, apoi adăugase în engleză că era minunat și aprecia enorm ceea ce făcuse el, însă în acel moment libidoul ei nu era mai mare decât al unui linoleum. Putea să facă ce dorea, îi spusese Sigrid râzând și suspinând, însă trebuia să se obișnuiască cu ea așa, doar zăcând acolo ca un pește pe un tocător, un pește cu o cicatrice pe stomac.

El își termină vinul. Dumnezeule, fusese nevoie de foarte mult timp. Ani de zile. Ani de răbdare și de frustrare, știind că dacă ar căuta sex în altă parte n-ar face altceva decât să se liniștească pe moment și, la fel ca atunci când își pierdea complet cumpătul, ar fi urmat doar remușcare și regret și dezamăgire de sine. Încercase să nu și-o amintească pe acea Sigrid pe care o întâlnise la petrecerea aceea nebună de la Universitatea din Loughborough, pe Sigrid care îl făcea să spună, uimit și fericit: „Oare e firesc? E normal să fac atât de mult sex?" Încercase să se concentreze asupra dragostei, asupra dragostei lui pentru ea, să o adore pe Mariella, să nu fie

un bărbat înnebunit, așa cum se spunea despre cei cu dorință sexuală persistentă.

Iar acum, iată-i aici pe toți. Mariella avea opt ani și exersa la violoncel. Sigrid era a doua într-un laborator important și foarte respectat. El avea o slujbă bine plătită, se bucura de considerație profesională, iar căsătoria lor, chiar dacă nu era ceea ce promisese inițial să fie, devenise ceva fără de care el nu se putea imagina. Poate că era obișnuință. Sau pur și simplu era căsătorie. Poate că șocurile seismice ale acesteia îi lăsaseră o oarecare cicatrice emoțională, însă el continua să funcționeze dincolo de zgârieturi și cucuie, cu optimismul loial, specific rasei umane.

Edward se întoarse în bucătărie. Sigrid era lângă chiuvetă și spăla salata, iar Mariella se rezemase de spatele ei, ca și când ar fi vrut să se asigure că nu pleacă nicăieri. El se simți brusc nesigur, iar dacă ar fi spus ceva, probabil că vocea lui ar fi fost răgușită și înecată, așa că rămase acolo în picioare, cu paharul de vin gol în mână, gândindu-se că, dacă într-adevăr aveai nevoie doar de dragoste, atunci aceea era o rețetă foarte pretențioasă și complicată pentru supraviețuirea oamenilor.

Mai târziu, Mariella îl chemă să-i spună noapte bună. Trecea printr-o fază în care își dorea foarte mult un câine și-și cumpărase din banii de buzunar un fluier pentru câini, pe care și-l legase de un șiret strălucitor și îl prinsese de unul dintre stâlpii de la capul patului ei suedez vopsit în alb; iar când se pregăti pentru sărutul de noapte bună, suflă în el cu hotărâre.

Stătea în pat în capul oaselor, cu părul pieptănat și îmbrăcată în pijama cu buline. Patul ei era plin de animale de pluș, iar veioza care se învârtea arunca forme de stele pe pereți și tavan.

– Tati, spuse Mariella.

Edward se așeză pe pat.

– Au, făcu ea, trăgându-și picioarele.

–Nu vrei să te întinzi?

Mariella alunecă ușor pe pat, ca să nu deranjeze animalele.

–Tati...

–Da?

–Câinele acesta...

–Draga mea, ți-am explicat deja. De multe ori. Nu ar fi drept față de câine să fim plecați cu toții toată ziua. Câinii urăsc să stea singuri.

–Bine atunci, spuse Mariella, bătând din palme. Să ne gândim la ceva care ar putea să vă facă să stați acasă. E nevoie de un bebeluș.

–Draga mea...

–Uite, spuse Mariella, știu ce trebuie să faceți. Eu mă duc și dorm la Indira, iar tu și mami puteți să-l faceți. Chiar îmi doresc mult un bebeluș.

Edward își lăsă mâna pe cuvertură, pe abdomenul ei.

–Draga mea, nu e chiar atât de simplu.

–Mereu spui asta.

–Pentru că e adevărat, răspunse Edward.

–Mama spune că nu mai are ouă de bebeluși.

–Așa este.

–Și dacă nu îmi place să fiu singurul copil?

–Atunci, spuse Edward privind-o în ochi, ar fi, într-adevăr, foarte trist.

Mariella oftă. Ridică mâinile și apoi și le uni în dreptul feței.

–Chiar *trebuie* să le spui părinților totul?

–Când ești copil, e o idee foarte bună să le spui cele mai multe lucruri. Ca să te ajute.

–Însă voi nu mă ajutați, spuse Mariella. Voi doar spuneți nu, nu, asta nu merge, aia nu merge. Nu faceți nimic care să mă ajute.

Edward se aplecă spre ea. Își lăsă o mână lângă capul ei, pe pernă.

–Ești o pacoste, Mariella Brinkley.

Ea îi zâmbi.

–Când o să fiu mare...

–Așa...

–O să am copii și câini și poate și o maimuță.

–Și crezi că o să vreau să stau cu tine?

Mariella ridică bărbia, să primească un sărut.

–Va trebui. Ca să ai grijă de tot, cât timp eu voi fi la serviciu.

Edward tocmai apleca să o sărute, dar se opri și zise:

–La *serviciu? O să lucrezi?*

Mariella închise ochii o clipă, ca și când el ar fi fost mult prea greu de suportat.

–Bineînțeles că da, răspunse ea.

Sigrid stătea în picioare în bucătărie, cu telefonul în mână.

–Mariella se gândește că va avea o carieră, iar noi va trebui să avem grijă de maimuța ei în timp ce ea lucrează, spuse Edward.

–Aș fi fericită să fac asta, spuse Sigrid. Așeză telefonul din nou în încărcătorul său. Era Charlotte.

–Unde era?

–La telefon. Cât ai fost tu la Mariella.

–Ah!

–Ne-a invitat la prânz, spuse Sigrid. Când vin părinții tăi, peste două săptămâni.

–Dumnezeule! Nu e ceea ce obișnuiam noi...

–Părea foarte entuziasmată.

–De ce? Că venim cu toții la prânz?

–Ei bine, spuse Sigrid, nu știu. Nu știu de ce. Nu cred că era vorba de Ralph.

–De ce Ralph?

Sigrid începu să strângă farfuriile de pe masă.

–Ralph a fost acolo.

–Cu Charlotte și Luke?

– Da. Îl privi. Cred că era puțin beat.

Edward își duse pumnii la frunte.

–Dă-mi putere.

–Charlotte spunea că o să-l culce pe canapea. I se părea amuzant.

–Aș vrea să mi se pară și mie.

Telefonul sună din nou. Edward se îndreptă spre el, însă Sigrid i-o luă înainte, punându-i mâna pe braț să-l oprească.

–Da? spuse ea în receptor, apoi, pe un ton atent neutru: Ah, Rachel!

Edward întinse mâna automat, să ia receptorul. Sigrid îi zâmbi și se întoarse cu spatele.

–Mă tem că nu știu, îi spuse Sigrid soacrei ei. Nu, Edward e la o întâlnire de afaceri, iar Mariella e în pat.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi Sigrid spuse:

–Edward a încercat din greu să-i obțină lui Ralph acest interviu. Nu a fost ușor, pe vremurile astea.

Edward veni lângă Sigrid și își trecu brațele pe după talia ei. Spre ușurarea lui, după câteva clipe, ea se relaxă în îmbrățișarea lui. Auzea tonul ascuțit al mamei sale prin telefon, ca și când ar fi ascultat-o de după un zid sau de sub cuverturi.

–Nici măcar nu i-a mulțumit lui Edward, spuse Sigrid. Nu cred că-și dă seama ce favoare i s-a făcut.

Edward își lăsă fața între umărul și gâtul lui Sigrid.

–Mă tem că nu te pot ajuta, continuă Sigrid. Îmi pare rău că nici Petra nu a aflat nimic. Sunt sigură că o să apară. Poate că sărbătorește. Da, da, sigur. O să-i transmit Mariellei. Dacă era trează ți-ar fi transmis și ea sărutări. Da, mulțumesc. Salutări și lui Anthony.

Închise telefonul.

–M-ai salvat, spuse Edward lipit de gâtul ei.

–A fost o salvare foarte mică.

–De ce nu i-ai sugerat să-l sune pe Luke?

Sigrid se răsuci în brațele lui.

–Pentru că nu am simțit nevoia, răspunse ea.

capitolul 9

Rachel spusese că va conduce ea spre Londra. Anthony fusese de acord, așa cum ea era sigură că se va întâmpla, ca să poată sta tăcut lângă ea, ascultând distrat Classic FM și privind afară pe fereastră norii și peisajul pe lângă care treceau – chiar și pe cel din nord-estul Londrei –, iar ea să poată să conducă și să se gândească.

Avea nevoie să se gândească. Încercase de zile întregi să se gândească, fie singură, fie să-i spună lui Anthony, însă Anthony nu dorise să ia parte la gândurile ei și o evitase, fie pentru că nici el nu știa ce să creadă, bănuia ea, fie pentru că nu era de acord cu ea și nu voia să se certe în privința asta. Oricum, lui Anthony nu-i plăcuse niciodată să facă analize. În toată viața lor de cuplu, de câte ori apăruse o problemă legată de vreo relație, Anthony avusese expresia chinuită a unui câine obligat să meargă pe picioarele din spate, o expresie uimită, ușor oprimată, apoi se retrăsese în atelier. Dacă Rachel îl urmărea, din nevoia de a diseca și a scoate de la el o explicație, spunea cel mult:

–Nu putem să așteptăm să vedem ce se întâmplă? Nu putem, pur și simplu, să așteptăm?

Rachel știa că nu se pricepea să aștepte. Toată viața, încă de când era copil, știa că reversul monedei pentru energia sa minunată era lipsa ei de răbdare. Efectul problemelor era acela că ea se aprindea precum o rachetă, se agita în sinea ei, își storcea mintea să găsească o soluție care, invariabil, să implice și propria ei participare plină de avânt. Mintea și trupul lui Rachel se hrăneau din activitate, din răspunsurile practice și imediate la dileme ce păreau de nedezlegat, iar când nu avea ocazia de a oferi rezolvări instantanee, se simțea devastată de propria

ei neputință. Acela era momentul în care, după aproape patruzeci de ani de experiență dezamăgitoare, îi cerea ajutorul lui Anthony, iar el, ca de obicei, îi dădea foarte clar de înțeles că nu i-l poate oferi.

Întotdeauna cel mai rău era când problema îl implica pe Ralph. Prin comparație, corectitudinea lui Edward și tinerețea și optimismul lui Luke îi provocau neliniști mult mai mici lui Rachel decât Ralph. Însă natura lui Ralph era să provoace neliniște și să fie complet ignorant în ceea ce privește capacitatea lui de a fi în permanență o mică pacoste pentru ea, ca un fel de durere de dinți emoțională, pe care în cea mai mare parte a timpului o putea îndura, însă având tendința de a izbucni brusc și de a provoca agonie. Provocase un acces de agonie când banca îi respinsese împrumutul și, cu toate că agonia trecuse odată cu interviul pentru slujbă, se aprinsese din nou când Ralph dispăruse după ce i se oferise slujba și nimeni nu se gândise să-i spună lui Rachel că dormea beat pe canapeaua lui Luke și că habar nu avea cum să-și organizeze o viață de lucru care îi solicita prezența timp de cel puțin douăsprezece ore pe zi într-un birou care se afla la o distanță de aproape trei ore de soția și copiii săi.

Rachel încercase să discute cu Petra. Petra fusese încă de la început cel puțin detașată în privința interviului pentru slujbă. Stătea în bucătărie și făcea ceai pentru Rachel cu un calm înnebunitor, în timp ce Barney se târa liniștit pe podea, ducând la gură tot felul de resturi pe care le înghițea.

–Nu-mi pasă de bani, spusese Petra. Nu mi-a păsat niciodată de bani. Sunt obișnuită să nu am bani.

Rachel trăsese adânc aer în piept și își luase privirea de la Barney aflat pe podea.

–Asta a fost atunci, îi răspunsese ea Petrei. Erai studentă și nu trebuia să te gândești decât la tine. Acum ai copii. Ai un cămin. Ai responsabilități. Nu mai ești liberă să trăiești cu gândul că nu-ți pasă de bani.

Petra nu-i răspunsese. Îi pusese lui Rachel ceaiul în față, apoi se aplecase să scoată un capac din plastic din gura lui Barney, însă fără grabă. Întreaga ei postură, toate mișcările ei îi indicau lui Rachel că nu avea de gând să continue acea conversație, așa cum făcuse și când discutaseră despre eventualitatea de a se muta mai aproape, ca să-i permită lui Ralph să facă naveta mai ușor.

–Nu pot să plec de lângă mare, spusese Petra. Cândva, când nu locuiam lângă ea, aș fi putut, însă acum nu mai pot. Cel mai frumos loc în care am stat vreodată a fost Shingle Street. A fost cel mai frumos loc și pentru Ralph. Pe Shingle Street am fost fericiți cu adevărat. Aproape că aveam marea în sufragerie.

Rachel simțise cum întreg corpul i se strânge de încordare. Avea atâtea de spus, atâtea de scos în evidență despre caracterul practic, despre bun-simț, responsabilitate și maturitate, și nu putea să rostească nici măcar o silabă. Își băuse ceaiul și se dusese să-l sărute de rămas-bun pe Kit, care se holba fascinat la televizor. Apoi se întorsese acasă într-o stare de agitație avansată și îl găsise pe Anthony, iar acesta nu voia să se certe cu ea sub nici o formă.

–Vorbim despre fiul tău! strigase Rachel. Despre fiul tău și nora ta care nu acceptă, de fapt refuză să facă față lucrurilor practice și consecințelor vieții pe care o vor duce!

Anthony era în atelier și desena o cărtiță moartă pe care o prinsese cu succes în timp ce traversa lanțul său de munți miniaturali de pe pajiște. Zăcea pe o bucată de hârtie gălbuie, foarte naturală, cu labele din față pe jumătate îndoite, ca și când încă ar fi săpat.

–E viața lor, spusese Anthony, continuând să deseneze.

–Însă au *copii*, nu pot ignora acest lucru, iar dacă nu se mută, Ralph nu va veni acasă noaptea, iar...

–Oprește-te, o îndemnase Anthony.

–Nu pot să cred că nu-ți pasă...

Anthony estompase conturul desenului cu degetul.

–Îmi pasă. Îmi pasă la fel de mult ca și ție. Însă faptul că îmi pasă nu îmi dă vreun drept să mă bag.

–Cum îndrăznești...

–Nu voi continua discuția, încheiase Anthony. Nici acum, nici mâine și cu siguranță nici în mașină în drum spre Londra când voi fi blocat lângă tine.

Și iată-i împreună acolo, în mașină, cu radioul pornit ca să neutralizeze atmosfera, iar Rachel era la volan, conducând într-un stil pe care știa că Anthony îl va observa, dar se va abține să-l critice. Rachel se hotărâse să nu vorbească, știind, după toți acei zeci de ani de când se cunoșteau, că teama nu făcea altceva decât să o facă să pară furioasă, iar dacă adăuga furia provocată de neliniștea ei legată de Ralph și a Petrei la disprețul pe care îl simțea pentru faptul că era obligată să ia prânzul duminica în Shoreditch și nu la propria ei masă de familie, mare și primitoare, știa că nu putea scoate pe gură ceva de care să fie mândră nici pe departe. Așa că goni cu mașina, iar lângă ea Anthony încerca să ignore tăcerea ei violentă și propria sa neliniște lăuntrică în fața furtunilor care-i amenințau viața de familie, cercetând norii și întrebându-se cum i-ar fi pictat Constable sau Turner sau Whistler.

Luke făcuse o masă suficient de mare cât să încapă șapte persoane la prânz, suprapunând pe mica lor masă o placă rămasă de când își mobilaseră biroul. Charlotte și-ar fi dorit ca la masă să fie unsprezece persoane, nu șapte, însă, după a doua noapte petrecută de Ralph mirosind a băutură pe canapeaua lor, Luke obosise să încerce să-i convingă pe Ralph și Petra să răspundă pozitiv la invitația lor, și spuseseră că trebuie să-și vadă de plan fără ei.

–Însă vreau să-i văd pe copii, spuse Charlotte.

–Nu, nu vrei. Barney o să distrugă podeaua, iar Kit o să plângă și o să facă mofturi la mâncare.

–Nu mă deranjează.

–Pe mine, da, spuse Luke.

Se lăsă o pauză scurtă, apoi Charlotte spuse:

–Ești îngrijorat de venirea mamei tale.

–Nu, nu sunt.

–Lukey...

–Niciodată nu mi-am invitat părinții la masă, spuse Luke. Niciodată în viața mea.

–Ei bine...

–Mereu mergeam noi acasă. Mergeam acasă să mâncăm. Așa făceam. Întotdeauna.

–De asta merită să facem un efort.

–Dar *fac* eforturi!

Charlotte așteptă câteva secunde, apoi spuse:

–Nu te răzbuna pe mine, iubitule.

Luke o privi. Pufni exasperat și își întinse mâinile.

–Nu e vorba de tine...

–Atunci?

–E vorba de... tot ce s-a întâmplat în ultima vreme. Ralph și vizitele noastre la Suffolk, și faptul că nu le-am spus părinților mei despre copil.

–Le vom spune azi. Vor afla azi.

–Tu i-ai spus mamei tale weekendul trecut, spuse Luke trist.

–M-am văzut cu ea, zise Charlotte. Am vrut să-i spun în față și am vizitat-o.

–Două weekenduri în care ți-ai văzut mama.

–Îmi ții socoteală?

–Nu, răspunse Luke, însă mama mea o va face.

Charlotte desfășură o față de masă albă dublă și o întinse pe masă.

–Ai cumpărat Coca-Cola sau ceva pentru Mariella?

–Schimbi subiectul?

Charlotte se aplecă să netezească fața de masă. Era îmbrăcată într-o bluză de voal gri peste pantaloni scurți din dantelă. Picioarele ei erau uimitoare. Luke își imagină brusc acele picioare privite de tatăl său și de fratele lui mai mare.

–Tu așa ai de gând să te îmbraci?

Charlotte se ridică. Își strânsese părul în vârful capului și își pusese cercei mari cu perle.

–Bineînțeles. E nou.

Luke oftă.

–E minunat. Arăți minunat. Însă...

Charlotte începu să chicotească. Înconjură masa și își trecu brațele pe după gâtul lui Luke.

–Vreau să le distrag atenția de la cât de dezgustător va fi prânzul. Crezi că va funcționa?

–Dacă nu sunt copii la masă, atunci nu voi avea absolut nimic de făcut, spuse Mariella.

–Ia-ți cu tine un joc, zise Sigrid. Sau o carte.

Era la ea în baie și se machia, iar Mariella stătea jos, îmbrăcată, în cada goală, pe un scaun pe care și-l adusese special în acest scop.

–Dacă ne-am fi dus la Suffolk, aș fi avut o groază de făcut, spuse Mariella. Mereu am o groază de făcut la Suffolk.

–Ei bine, mătușa Charlotte...

–Mi-a spus să o strig Charlotte.

–Charlotte vrea să-i vedem noul apartament și să gătească pentru noi.

–O să fie ciudat, spuse Mariella.

–Nu neapărat.

Mariella o privi pieziș pe mama ei.

–Mama Indirei își pictează linii pe ochi, ca niște aripioare. Aripioare jucăușe.

–Mama Indirei e foarte spectaculoasă.

–Are un milion de brățări, continuă Mariella. Până sus pe brațe. Ne lasă să ne jucăm cu bijuteriile ei, ne lasă să ne punem inelele ei pentru degetele de la picioare și pentru glezne și să cotrobăim prin sariurile ei. Niciodată nu spune „ah, ce dezordine ați făcut, vă rog să strângeți"

sau „nu săriți în patul meu" sau „atenție să nu murdăriți covorul de ojă". Niciodată nu face asta...

–Atunci de ce nu petreci mai mult timp acolo în loc să mă deranjezi pe mine?

Mariella își lăsă capul într-o parte.

–Îmi place să te deranjez.

–Am observat, răspunse Sigrid.

Se apropie de oglindă, cu cleștele de întors gene.

–De ce nu putem avea un bebeluș? o întrebă Mariella.

Sigrid duse cleștele de gene la un ochi și strânse.

–Mă tem că nu mă pricep prea bine la asta, spuse ea.

–Ba da, răspunse Mariella. M-ai avut pe mine.

Sigrid deschise cleștele de gene pentru celălalt ochi.

–Așa e. Însă nu a fost ușor. Unele femei fac ușor copii și se pricep foarte bine la asta. Trupul lor se pricepe foarte bine la asta. Vezi tu, suntem construiți un pic diferit.

–Însă doctorii te vor ajuta, spuse Mariella. Doctorii de bebeluși. Asta e meseria lor.

–Chiar și așa.

–Și care parte din tine n-a mers?

Sigrid lăsă cleștele de gene și luă rimelul.

–Capul, draga mea.

–Nu ai bebeluși în cap.

–Însă, spuse Sigrid, ai gânduri și sentimente. Mai ales când crește un copil în tine. Nu ești doar un corp, ci ai și minte. La urma urmei, și tu ai gânduri tot timpul, nu-i așa? Și nu uita că unii oameni au sentimente și gânduri dificile, pe care tu poate nu le ai și trebuie să-i înțelegi.

Mariella se ridică și ieși din cadă.

–Așa ca bunica? întrebă ea dezinvolt.

Sigrid tocmai își dădea cu rimel și se opri, întorcându-se:

–Poftim?

Mariella se aplecă să ridice scaunul.

–Păi bunica a avut trei copii, deci probabil că ea a crezut că e ușor.

–Da, cred că da.

Mariella lăsă scaunul pe podeaua băii. Apoi se cățără pe el, părând mai înaltă decât mama ei. Privi în jos către Sigrid, zâmbind în fața propriei superiorități.

–Așa că, spuse ea, uneori bunica uită să-i înțeleagă pe cei ca tine. Nu-i așa?

–Ei bine, vrem să vă dăm o veste, spuse Charlotte.

Era un pic îmbujorată. Prânzul avusese succes și, cu toate că Rachel comentase în privința lui, mâncase tot din farfurie și chiar spusese „oh, hasmațuchi!", pe un ton de surpriză plăcută când văzuse ornamentele de pe salata de cartofi. Mariella fusese adorabilă și amuzantă și îi distrase cu poveștile improbabile despre prietenele ei, iar Anthony desenase caricaturi cu ei toți sub formă de păsări – Charlotte era un struț foarte simpatic, cu gene false și ciorapi-plasă – și toți exclamaseră când văzuseră apartamentul și pozele de la nuntă; Charlotte îl privise pe Luke și simțise că acesta îi dădea dreptate să insiste în privința invitației la prânz, pentru a le demonstra părinților săi că întrunirile de familie pot fi la fel de plăcute și în altă parte decât la baza familiară de la Suffolk. Așa că lovi ușor cu lingura în paharul de apă și spuse pe un ton ușor grăbit:

–Ei bine, vrem să vă dăm o veste.

Rachel, care stătea lângă Luke, întinse mâna să-i atingă fruntea.

–Oh, dragul meu. Ai dat lovitura la serviciu.

Luke o privea lung pe Charlotte. Părea sufocat, ca și când ținea în el ceva de care abia aștepta să scape.

Charlotte, la rândul ei, o privi pe Rachel.

–Nu, spuse ea hotărât.

Rachel se întoarse către Charlotte.

–Nu...

–Nu ce? întrebă Charlotte pe un ton aspru.

–Te rog, îi spuse Anthony lui Rachel din partea opusă a mesei.

–Nu un copil, spuse Rachel cu nepăsare.

–Rachel! strigă Anthony.

Charlotte se ridică. Își pierduse cumpătul într-o clipă.

–Da, țipă ea. Un copil! O să avem un copil! Ce e rău în a avea un copil?

–Sunteți căsătoriți de zece minute, spuse Rachel fără să clipească. Nu puteai să aștepți?

Se instală haosul. Luke se ridică și răsturnă scaunul, în graba lui de a înconjura masa până la Charlotte, însă Sigrid fu mai rapidă decât el și o îmbrățișă pe Charlotte. Edward și Anthony se întoarseră către Rachel.

–Cum ai *putut?*

–Ce aveți în *cap?* V-ați pierdut *mințile?*

–Și care e treaba ta...

–Dumnezeule, sunteți o pacoste...

Mariella privea. Stătea pe scaunul ei de la masă din fața bunicii sale și privea. Îi văzu pe mama ei și pe unchiul Luke îmbrățișând-o pe Charlotte și, chiar dacă nu vedea decât părul și picioarele lui Charlotte, știa că acolo erau lacrimi, în toate acele îmbrățișări, și că plângea pentru că bunica spusese ceva ce n-ar fi trebuit să spună, iar acum bunica stătea acolo, cu privirea în poală, în timp ce tatăl și bunicul ei se răsteau la ea în șoaptă, furioși. Mariella se întrebă dacă bunica ar vrea să-și ceară scuze, apoi dacă mama ei o liniștea pe Charlotte din cauza acelor chestii cu copiii din cap, apoi își aminti că Charlotte pornise totul când spusese că ea și Luke vor avea un bebeluș și un val de plăcere o luase pe Mariella pe sus și o înălțase deasupra tuturor, așa cum fusese în baia mamei ei cu câteva ore în urmă.

Bătu din palme.

–Opriți-vă! strigă Mariella.

Nimeni nu păru s-o observe.

–Tăceți, tăceți! strigă Mariella. Privi către tatăl ei. Se oprise, nu se mai răstea la bunica și stătea cu capul

în mâini. Mariella trase adânc aer în piept, apoi țipă: O să fie un *copil!*

Anthony spuse că va conduce el spre casă. Luase cheile mașinii din geanta lui Rachel, apoi îi deschise ușa, iar ea se sui fără să scoată vreo vorbă și își trase centura de siguranță; nu se uită la el când se așeză pe scaunul șoferului și potrivi oglinzile. Întrebă dacă avea nevoie să fie direcționat către A12, iar el îi mulțumise, însă îi spusese că existau indicatoare, apoi porni radioul destul de tare și călătoriseră într-o tăcere deprimantă până la Suffolk.

Drumul dură două ore și jumătate. În cea mai mare parte, Rachel stătuse rezemată de spătarul scaunului, cu ochii închiși și fața întoarsă de la Anthony. Nu-și dădea seama cum ar putea începe o conversație, iar Anthony arăta ca și când acesta era ultimul lucru pe care și-l dorea. Foarte rar îl văzuse atât de furios. Nu era un bărbat care să se lase pradă mâniei, cu atât mai puțin față de ea. De fapt, cu anii, ajunsese să creadă că, în ceea ce-l privea pe Anthony, ea putea face orice, că el nu doar că prețuia, ci și depindea de vitalitatea și siguranța ei particulară, de felul partizan în care-i apăra pe bărbații din viața ei, de abilitatea ei de a acționa. Prin mintea ei se derulau diverse momente ale vieții lor de cuplu, în care Anthony căutase la ea alinare și înțelegere, momente precum nunta lui Edward sau dispariția lui Ralph în Singapore sau anul de peregrinări al lui Luke. Iar ea încercă să se consoleze spunându-și că Anthony avusese nevoie de ea atunci, se bazase pe ea pentru rațiunea ei, sinceritatea ei, capacitatea ei de a nu se lăsa copleșită de imaginație. Încercă să se convingă de faptul că ceea ce spusese azi nu era decât ceea ce gândeau toți de fapt, dar nu puteau rosti cu voce tare, însă nu reuși. Încercă să se convingă de faptul că reacția lui Anthony era exagerată și nedreaptă, amplificată de atracția lui bărbătească pentru aspectul fizic al lui Charlotte,

însă nu reuși. Își spuse că, indiferent ce făcuse și indiferent care fusese reacția lui Anthony, nu avea de gând să plângă în fața lui; și reușise. Așa că, kilometri întregi, pe tot drumul lung către estul Angliei, în lumina obosită a soarelui din acea după-amiază târzie de duminică, Rachel rămase cu fața întoarsă, cu ochii închiși și gândurile colcăind în spatele lor precum o grămadă de viermi.

Pe aleea din fața casei, Anthony o așteptă să coboare din mașină ca să poată parca în micul hambar ce servea drept garaj.

–De fapt, spuse Rachel, iau mașina.

–O iei?

–Da.

–Unde?

–La Aldeburgh, răspunse Rachel.

–Și crezi că acolo vei fi ascultată și ți se va da dreptate? întrebă Anthony, privind în față prin parbriz.

–Nu e vorba de asta.

–Nu?

–Am nevoie să vorbesc cu cineva, spuse Rachel, cu o ușoară disperare. Am nevoie să vorbesc. Și nu pot vorbi cu tine.

Anthony deschise ușa șoferului și ieși.

–Nu. Cu siguranță, nu poți face asta.

Rachel se strecură fără eleganță pe după schimbătorul de viteze și se așeză pe scaunul șoferului. Încă era cald de la trupul lui Anthony, iar căldura o făcu brusc să-și dorească să plângă, mai mult decât oricare dintre gândurile pe care le avusese în drum spre casă. Când porni contactul și se aplecă în față, își dădu seama că scaunul era mult mai în spate, iar oglinzile erau poziționate în unghi greșit, așa că trebui să se oprească la câțiva metri de locul în care se oprise mai devreme Anthony și să regleze totul, cu el stând în picioare acolo și privind-o, cu o expresie de nepătruns, însă deloc încurajatoare. O luă încet înainte

pe pietriș și ieși pe poartă în stradă. Iar când casa și silueta tăcută și nemișcată a lui Anthony dispărură din raza ei vizuală, dădu frâu liber lacrimilor.

Anthony crescuse alături de câini. Tatăl său avusese un prepelicar, din familia copoilor care nici nu oboseau alergând, nici nu adormeau repede, iar Anthony presupusese că toate gospodăriile, toate familiile aveau câini, așa cum aveau frigidere și mașini și televizoare. Însă Rachel, când era copil, fusese mușcată foarte rău de un câine, un labrador bătrân și pe jumătate orb care crezuse că Rachel îi împiedica accesul la vasul cu mâncare. Iar ea rămăsese cu teamă față de câini. Îi tolerase lui Anthony ultimul copoi până-ntr-acolo încât stătuse lângă el în timpul ultimelor nopți lungi ale vieții lui, pe o cuvertură veche în bucătărie, însă după aceea spusese că ar fi bucuroasă să nu mai aibă câini o perioadă, care se prelungise odată cu venirea lui Edward, apoi se prelungise din nou odată cu venirea lui Ralph și așa mai departe, până când traiul fără câine devenise ceva ce chiar și Anthony ajunsese să accepte. De fapt, acum nici nu se prea mai gândea la câini și doar în ocazii ca aceasta, când se plimba pe chei, de-a lungul râului, paralel cu marea, considera că un câine ar fi fost un tovarăș plăcut și simplu, care l-ar fi distras de la propriile gânduri, și că unui câine i-ar fi putut spune cu voce tare și fără teamă tot felul de lucruri pe care dorea să le exprime, însă care doar ar înrăutăți lucrurile dacă ar fi rostite în fața altei ființe umane.

Poteca se prelungea de-a lungul unui dig, între uscat la stânga și râul Orde la dreapta. Era un drum pe care Anthony îl știa de-o viață, pornind de pe cheiul cu întinderile sale tăcute de apă, fâșii joase de teren și grupuri de mici bărci ancorate, care se legănau în briza blândă. De pe chei, poteca trecea pe lângă barăcile de lemn unde se vindea pește proaspăt în timpul săptămânii și o ceainărie mică și curată cu terasă, apoi trecea pe lângă cubul alb

al clubului nautic – toate familiare, toate atemporale, la fel de atemporale precum conturul îndepărtat, dacă privea spre uscat, al bisericii și al castelului dintre copaci și gardurile vii. Băieții iubiseră castelul când fuseseră mici. Ralph îl alesese pentru un proiect de școală și scrisese un eseu îngrijit și cumpătat despre el, care începea astfel: „Castelul a fost construit CU MARI CHELTUIELI, de către Henric al II-lea". Luke trecuse la povești din al Doilea Război Mondial și era invidios pe emoțiile pe care le încercase Anthony în copilărie, când asistase la îndepărtarea baricadelor de pe plajă și la căutarea grenadelor și a bombelor neexplodate. Edward, acum atât de urban și de cosmopolit, fusese interesat de istoria naturală a locului, un colecționar de brâncă și ierburi de mare, capabil să recunoască speciile de pescăruși după culoarea picioarelor și să stea ghemuit ore întregi în câmp lângă dig așteptând să vadă iepurii cafenii în remarcabilele lor lupte din timpul ritualului de împerechere primăvăratic.

Ei bine, se gândea acum Anthony, în timp ce cobora malul abrupt de lângă dig și se întorcea să privească lama albă a unei bărci cu pânze care trecea liniștită în depărtare, nu avea nimic de câștigat dacă se apuca să compare acele vremuri cu ce era acum. Acele zile aveau ca protagoniști trei băieți sub doisprezece ani. Prezentul avea ca protagoniști trei băieți care aproape că trecuseră de treizeci de ani cu toții. Copii mici, cu probleme mici: copii mari, cu probleme mari. Se simțea dezgustat de ce se întâmplase în acea zi, de spectacolul acela, de drumurile obositoare, de lipsa de grijă contraceptivă a lui Luke și Charlotte, de egoismul lui Ralph, de incapacitatea lui Rachel de a-și controla gândurile, limba și comportamentul. Se simțea murdărit de toate astea, amărât și mânjit, și tânjea după acel câine mitic care să alerge înaintea lui pe o potecă dintr-un lan de grâu, urmărind un miros atât de pătrunzător, încât nu mai putea simți nimic altceva. Acea simplitate pură i-ar fi adus alinare. I-ar fi amintit că viața

nu însemna doar limite încălcate și enervări și sentimente rănite.

Din lanul din apropiere se auzi brusc țipătul ascuțit al unei păsări. Anthony se opri și rămase nemișcat. Acolo, pe un spic de grâu – și nu în vârful unei trestii cum se întâmpla de obicei –, stătea o presură de trestie, mai mică decât mâna lui Anthony, cu trupul vărgat și pătat îndrăzneț și cu capul negru precum cărbunele, împodobit cu o mustață albă și amuzantă. Anthony așteptă. Pasărea îl văzuse cu siguranță. Probabil că avea un cuib în apropiere, pe sol, în formă de căciulă, poate și cu câteva ouă înăuntru, din care vor ieși pui maronii cu mustăți negre și albe deasupra ciocului minuscul. Pasărea și omul rămaseră nemișcați, în seara de vară, timp de câteva secunde miraculoase, apoi pasărea scoase din nou acel țipăt ciudat și își luă zborul fără grabă, către trestiile de dincolo de dig. Anthony o privi dispărând și trase aer în piept.

–Mulțumesc, spuse el către cerul pustiu.

Rachel se întoarse abia după lăsarea întunericului. Anthony își turnase un pahar de whisky cu apă și se dusese în atelier, cu intenția de a se refugia acolo, așa cum făcea de obicei. Însă nu reușise, așa că se întorsese în bucătărie și deschisese ziarele de duminică și încercase să le citească și să nu se uite prea des la ceas, și să nu-și toarne al doilea pahar de whisky.

Rachel aruncă cu zgomot cheile mașinii pe masa din bucătărie.

–Îmi pare foarte rău, spuse ea, fără să-l privească pe Anthony.

El se uită în continuare în ziar.

–Și mie, răspunse el.

–Nu vreau să discut despre asta...

–Credeam că vrei.

–Da, voiam, spuse Rachel, însă mi-a pierit cheful. Când stăteam în bucătăria lor, m-am simțit obosită

de povestea asta, de mine, de... felul meu de a mă purta. În aceeași măsură.

Anthony ridică privirea. Rachel stătea acolo unde se oprise când intrase. Arăta sfârșită și șifonată, iar părul îi era ca și când ar fi dormit cu el ud.

–Cum adică?

Rachel se întoarse încet spre el. Zâmbea îndoită.

–Nu prea îi interesa...

–Ce anume...

–Am ajuns la ei chiar înainte de baie. Ralph era în baie, așa că i-am ajutat cu una, cu alta, apoi i-am citit lui Kit, apoi am coborât, iar Petra desena la masa din bucătărie în vreme ce Ralph era în birou. Și i-am spus Petrei despre copil, iar ea nici măcar nu a ridicat privirea, doar a spus: „A fost rapidă", iar eu am răspuns, prostește: „La fel ai fost și tu", iar ea nu mi-a răspuns, a continuat să deseneze, apoi a venit Ralph și mi-a spus: „Mulțumesc de vizită, mamă", iar eu mi-am dat seama că era un fel de a-mi spune să *plec*.

Anthony se ridică încet de la masă.

–Și unde te-ai dus?

–Lângă mare...

–Unde ai...

–Am parcat pe Shingle Street, răspunse Rachel. Unde Petra spunea că ea și Ralph au fost atât de fericiți!

Anthony veni lângă ea.

–O zi proastă.

–Așa e.

Ar fi vrut să spună: „Trebuie să lași de la tine", însă apoi își dădu seama că erau amândoi prea obosiți ca să facă față la ceea ce ar urma inevitabil, iar Rachel poate că știa și ea și nu voia să înfrunte adevărul sau nu putea, la finalul unei asemenea zile. Așa că rămase în picioare, privind-o cu coada ochiului, iar după o vreme ea întrebă:

–A sunat cineva?

–Băieții? Nu.

–Am crezut că poate Luke.

–Nu.

–Sau Edward.

–Nu.

–Sigi...

–Oprește-te, spuse Anthony. Eu beau un whisky. Vrei și tu?

Rachel făcu semn din cap că nu. Privi bucătăria, culorile, obiectele, șirurile de căni pe rafturile de lemn, fructierele de ceramică, tocătoarele împrăștiate.

–Toate astea par învechite, nu-i așa...

–Rachel, nu începe. E prea târziu. Suntem prea obosiți...

Ea îi aruncă o privire, iar el păru s-o zărească pe fata căreia îi oferise inelul cu acvamarin ce aparținuse cândva bunicii lui, fata care știuse mereu ce să facă cu el, cu Dărăpănătura, cu casa părinților lui, care se prăbușea lent.

–Somn, spuse Anthony, punându-i mâna pe umăr. Nu ne rămâne decât să încheiem ziua de azi.

Rachel se îndepărtă, iar mâna lui alunecă de pe umărul ei. Luă cheile mașinii și le aruncă în fructieră, printre banane.

–Bine, spuse ea.

capitolul 10

În timp ce Petra se afla la grădină cu băieții, Ralph își scoase toate costumele vechi din fundul dulapului din dormitorul lor. Nu-și scosese niciodată costumele din vechiul dormitor din casa părinților săi, ca să le ducă la casa de pe Shingle Street, însă când se mutaseră la Aldeburgh, Rachel venise cu toate costumele lui învelite în huse de plastic și pânză și spusese că, pentru că începea propria viață de familie, ar trebui să-și țină la el tot ce-i aparținea.

Ralph fusese ușor surprins. Rachel îi adusese costumele, însă nu și cărțile din copilărie sau fortul său de jucărie sau suportul pentru chei care fusese prima lui lucrare în lemn din școala generală. Acceptase costumele, presupunând că mama lui îi dădea de înțeles că statutul său de tată îi solicita mai multă seriozitate, și le îndesase în spatele micului dulap pe care îl împărțea cu Petra, apoi uitase de ele, așa cum uitase și de posesiunile lui din copilărie, pe care mama lui părea încă dornică să le păstreze. De fapt, uitase atât de complet de ele, încât își închiriase ceva pentru nunta lui Luke, înainte ca Petra să-i spună încet:

–Însă ai costum. Ai multe costume.

Și iată-le din nou pe toate, albastru-închis și cenușiu-închis, strivite pe umerașe nepotrivite, cu etichetele croitorilor din Singapore, care copiaseră minunat cele două costume englezești cu care venise el. Nu arătau prea bine, bietele sale costume, șifonate și neglijate, cu căptușeala roasă și tot felul de chestii în buzunarul pantalonilor, și cu nasturi lipsă la manșete. Ralph își aruncă blugii pe podea și luă pantalonii unui costum frumos de lână, cenușiu cu dungi. Îi îmbrăcă peste boxeri și peste șosetele subțiri.

Încheie nasturele în talie și trase fermoarul. Îi veneau perfect, îi cuprindeau mijlocul, îi cădeau peste coapse suficient cât să-și poată băga mâinile în buzunare, unde găsi jumătate dintr-un bilet de avion pentru Singapore Airlines și o bancnotă mototolită de cincizeci de dolari de Singapore. Privi bancnota din mâna lui și își aminti. Se gândi la apartamentul său, într-un bloc uriaș de pe Orchard Street, cu un hol imens, strălucitor, pardosit cu piatră lustruită și lift într-o coloană de sticlă, care se ridica tăcut printre copacii verzi și lucioși ai unei jungle de interior. Își aminti de sala de tranzacții a băncii, unde toți urlau în căști zece ore pe zi. Își aminti de plaje în weekenduri, unde stătea singur pe nisip privind cum soarele dispărea brusc în Strâmtoarea Singapore, și se gândea că acolo, peste marea violet, se întindea prima dintre insulele nenumărate ale Indoneziei. Închise ochii. O dorință bruscă de libertate îl lovi cu atâta forță, încât îi tăie respirația.

Băgă bancnota de cincizeci de dolari înapoi în buzunar și deschise ochii. Se privi în oglinda îngustă pe care o bătuse într-un cui în spatele ușii de la dormitor și a cărei margine de jos fusese decorată de Kit cu abțibilduri cu Bob Constructorul. Arăta diferit în pantaloni de costum, în ciuda tricoului verde-închis uzat și lăbărțat și a bărbii nerase de două zile. Găsi haina de la costum și o îmbrăcă. Chiar și cu tricoul acela, chiar dacă sacoul era șifonat, arăta impresionant. Își îndreptă umerii. Costumul îi dădea personalitate și autoritate. Trase aer în piept. Se întrebă dacă mai avea cămăși și pantofi. Jurase să nu mai poarte cravată niciodată, însă cravata făcea ceva pentru cămașă, cumva o completa. La fel ca butonii de la mânșete. Oare oamenii mai purtau butonii la mânșete? Oare el încă mai avea vreo pereche?

Se duse la bucătărie în șosete și costum. Umplu ibricul. Nu-i era nici foame, nici sete, dar simțea nevoia să-și amintească ceva ce era – sau fusese – plin de emoții și stimulant, care trebuia sărbătorit măcar cu o cafea. Își

aminti cât de lipsit de griji fusese în Singapore, cât de ușor era să-și exercite talentele, fără să trebuiască să facă altceva decât să exploateze lucrurile la care se pricepea, să se relaxeze seara și să alerge liber în weekenduri. Acum se întreba cum de considerase atunci că era sătul, plictisit și cum de reușise să lase în urmă totul, intenționat. Își aminti cum își aruncase cravata – era posibil să fi fost chiar o cravată Hermes, cumpărată din aeroportul Changi – într-un coș pentru hârtii al companiei și se minună în fața nebuniei lui. Ce naiba fusese în mintea lui?

Privi în jurul său în bucătărie. Nu era bucătăria Petrei, în felul în care bucătăria mamei lui era bucătăria mamei lui. Într-un fel era bucătăria lor, sau cel puțin bucătăria pe care el și Petra o construiseră dintr-o cameră pătrată plăcută, în care se aflau un aragaz și o chiuvetă. El zugrăvise pereții în albastru, pentru ca Petra să poată adăuga păsări, nori și constelații, și aranjaseră mobilierul pe care îl achiziționaseră de ici, de colo într-un fel confortabil, chiar dacă nu era neapărat estetic; iar ei pur și simplu trăiau acolo, iar teancul de rufe murdare căpătase și el un loc al său, la fel ca ibricul și cutiile cu cereale, și cănile de plastic ale băieților. Oare lui, lui Ralph, îi va fi dor? Dacă vor fi nevoiți să plece din acea bucătărie, din acea casă, și să se mute undeva de unde Ralph – în acest costum și cămașă, și cravată, și butoni la manșete – ar putea lua trenul zilnic către o lume de sticlă și oțel care, chiar în acel moment, îi amintea de strălucirea nostalgică din Singapore, oare i-ar păsa?

Ușa exterioară a bucătăriei se deschise. Kit, în tricoul lui cu Spider Man, intră ținând un morcov plin de pământ și un băț. Ridică morcovul.

–Uite!

–Mă uit...

–Eu l-am scos, spuse Kit.

–Bravo. Și acum îl mănânci?

Kit lăsă morcovul să cadă pe podea.

–Nu...

–Uau, făcu Petra din prag. Uite cum arăți.

Ralph luă o postură țanțoșă.

–Ce părere ai?

Petra îl ținea în brațe pe Barney. Se aplecă și-l lăsă pe podea. Copilul se îndreptă spre morcovul scăpat de Kit.

–Nu e chiar genul meu de costum, însă arăți bine, spuse Petra.

–Ai putea să-l calci?

–Bine.

–Nu am cămăși...

Petra se întoarse afară și reapăru cu un coș plin cu legume.

–Uite.

–Kit mi-a spus același lucru...

–Kit doar le smulge. Eu le cultiv. Morcovi, spanac, ridichi, salată.

Ralph traversă bucătăria și aruncă un ochi în coș.

–Impresionant!

–Îmi place, spuse Petra.

–Grădina?

–Să cultiv plante.

Ralph se întoarse la ibric.

–Poate vom găsi o casă cu o grădină. O grădină suficient de mare cât să cultivi plante.

–Îmi place grădina mea, spuse Petra.

Barney mânca morcovul cu pământ, adus de Kit. Acesta stătea lângă masă, cu bățul între picioare ca și când ar fi fost un căluț de jucărie, asamblând piese de Lego aflate într-un coș de pâine. Pe masă se aflau caietul de schițe al Petrei și mai multe ziare și borcane, o cutie de lapte, un ciocan și câteva castroane rămase de la micul dejun, cu cereale uscate pe margini. Petra lăsă coșul jos pe caietul de schițe.

–Casa asta e bună, spuse ea.

Ralph turnă în cafetieră cafea dintr-o pungă. Adăugă apa fiartă din ibric și puse din nou pistonul în cafetieră. Îl împinse ușor și cu grijă.

–O să câștig șaizeci de mii. Și asta pentru început. O să câștig și mai mult după o perioadă de probă de trei luni.

–Nu pot să mă gândesc la o sumă atât de mare.

–Ei bine, ar trebui, spuse Ralph.

Petra se aplecă și îi luă morcovul lui Barney, șterse pământul de poalele tricoului ei și i-l dădu înapoi.

–Nu contează.

–Ce anume? întrebă Ralph.

Petra își frecă mâinile de tricou.

–Banii, răspunse ea.

Ralph lăsă cafeaua și veni lângă ea.

–Avem nevoie de bani, draga mea, spuse el.

–Doar puțin.

Ralph întinse mâinile și o întoarse spre el.

–Petra. Lecția numărul unu. Dacă nu ai bani, nu ai unde să locuiești, nu ai ce să mănânci, nu ai cu ce să te îmbraci. Lecția numărul doi. Dacă nu ai o slujbă, nu ai bani pentru cele de mai sus. Înțelegi?

Petra nu-l privi. Dădu din cap.

–Tu nu lucrezi, spuse el.

–Aș putea. Am mai făcut-o.

–Da. Însă acum nu lucrezi. Nu ai mai lucrat de când s-a născut Kit. Nu mă deranjează. Nu mă deranjează că nu lucrezi. Însă unul din noi trebuie să o facă. Am lucrat și voi lucra din nou.

–Da.

–Și nu mai pot lucra din casa asta.

Petra nu răspunse. Ralph se aplecă să o privească în ochi.

–Acum, trebuie să merg la slujbă, spuse el. Trebuie să merg la Londra.

Petra făcu un pas înapoi, eliberându-se din strânsoarea lui.

–Frigănele la cină? îl întrebă ea pe Kit.

Băiatul se concentra la piesele de Lego și respira greu. Nu o băgă în seamă.

–Asta se va întâmpla, îi spuse Ralph Petrei.

Petra păși peste Barney ca să ajungă la frigider, pe care îl deschise ca să caute ouă.

–De ce continuăm să iubim lucruri care ne fac rău? întrebă ea cu răceală.

Ralph rămase nemișcat.

–Te referi la mine?

Petra nu răspunse.

–Vrei să spui că încerc să te rănesc? întrebă Ralph.

Petra se întoarse, cu un cofraj de ouă în mână.

–Nu încerci asta. Însă asta se întâmplă.

–Și cum altfel aș putea să vă întrețin pe toți? întrebă Ralph încordat.

–Trebuie să fie ceva...

–Însă nu ceva ce vreau să fac.

Petra găsi o pungă de pâine feliată sub ziarele de pe masă.

–Atunci vrei să faci asta?

–Da, răspunse Ralph.

Ea îl privi. Avea o expresie de nedumerire totală.

–*Vrei* să porți costum și să mergi la Londra cu trenul, să lucrezi toată ziua într-un birou și să nu vezi lumina zilei iarna?

–Da, răspunse Ralph.

–Vrei să fie ca în Singapore?

Ralph luă cafetiera și își turnă cafea în cană.

–Da, răspunse el.

–Ce se întâmplă cu tine?

–Mi s-a dat încă o șansă să fac ceva la care mă pricep foarte bine.

–Am avut bani și înainte.

–Însă nu am putut să mă gestionez singur, răspunse Ralph. Am crezut că pot, însă nu am putut. Nu sunt manager. Sunt bun în echipă. Sunt creativ când nu trebuie

să fiu eu cel responsabil. O să fiu o pacoste, însă o să am rezultate. Dacă sunt liber, o să am rezultate.

–Liber...

–Da.

Petra scoase din pungă feliile de pâine.

–Atunci trebuie să fii liber, spuse ea.

–Mulțumesc. Întinse cana pe care tocmai o umpluse. Cafea?

Steve Hadley ajunsese să cunoască Aldeburghul destul de bine. De când sosise cartea poștală de la Petra – o carte poștală pe care ea pictase un nagât cu creastă, însoțită de o bancnotă de zece lire – își petrecuse mult din timpul său liber în Aldeburgh, căutând-o. Ea îi spusese că avea doi băieți mici și, cu toate că văzuse destule femei scunde cu copii, nu multe aveau doar băieți. Însă Steve nu se grăbea. Avea toată vara la dispoziție să patruleze coasta din Aldeburgh, de la marea sculptură în formă de scoică până la Benjamin Britten și până la punctul cel mai sudic al orașului, unde terasele înalte de pe țărmul mării dispăreau în fâșiile mlăștinoase aflate în locul în care râul se împletea cu marea. Avea cartea poștală a Petrei în buzunar. I-o trimisese directorului rezervației naturale, împreună cu banii, ca donație, iar directorul îi dăduse cartea poștală lui Steve, spunând că el era singurul Steve la care se putea referi ea, deci mai bine să o țină el, căci era un desen tare frumos. Da, era un desen tare frumos. Fără el și fără efortul pe care ea îl depusese cu siguranță, Steve se îndoia să s-ar fi deranjat să o caute. Însă desenul și amintirea ei dormind pe nisip se îmbinaseră și îl făcuseră să o țină minte într-un fel incitant și plăcut. Așa că, după slujbă și în zilele libere, Steve mergea până la Aldeburgh și mânca pește și cartofi pai, stând pe prundiș și așteptând.

În sfârșit, o văzu chiar când se pregătea să plece acasă, într-o după-amiază a uneia dintre zilele sale libere, în timp ce stătea în picioare privind către școala primară,

admirând bărcuța strălucitoare modelată pe zidul alb. Ea trecu pe lângă el cu un cărucior în care se afla un bebeluș mare, iar lângă ea mergea un băiețel, trăgând ușor de cărucior și scâncind încet și constant, un sunet pe care Steve îl recunoscu de la copiii fratelui său.

Coborî de pe trotuar până în stradă, în fața ei.

–Bună, spuse el.

Petra părea să nu înțeleagă, apoi expresia ei se lumină. Îi zâmbi. Purta o tunică indiană brodată, peste blugi, și era încălțată cu teniși, iar părul îi era legat pe un umăr într-o coadă lungă.

–Salut...

El întinse mâna.

–Sunt Steve. De la Minsmere. Îți amintești?

Ea dădu din cap în semn că da. Apoi îi spuse băiețelului:

–M-am dus să dorm pe nisip și mi-au căzut cheile de la mașină din buzunar. Acest bărbat le-a găsit...

Kit se opri din scâncit. Îl privi nesigur pe Steve. Iar acesta se ghemui pe stradă în fața lui.

–Am nepoți de vârsta ta, spuse el.

–Am trei ani, răspunse Kit precaut.

–Sunt sigur, continuă el.

–Am un camion.

Steve se ridică.

–Ce norocos!

–Ce faci în Aldeburgh? îl întrebă Petra.

El zâmbi.

–Te căutam.

–Da?

Scoase din buzunar cartea poștală desenată de ea.

–O țin cu mine de săptămâni întregi.

–Nu vreau să mă urmărești, spuse Petra.

–Nu, răspunse el, pur și simplu așteptam. Speram cât de cât. Știi tu... Îl privi din nou pe Kit. Cum te cheamă?

–Kit.

–Și pe el?

–Barney, răspunse Kit, apoi adăugă: Tot timpul mănâncă.

Steve râse.

–Așa se pare, spuse el, privindu-l pe Barney.

Petra îl studia. Apoi spuse, ca și când ar fi luat brusc o hotărâre:

–Mergem la grădină.

Steve dădu din cap, apoi adăugă șovăind:

–Pot să vin și eu?

–Bine...

El se îndreptă spre căruciorul lui Barney.

–Să-l împing eu?

Petra se dădu într-o parte.

–Bine, răspunse ea, apoi adăugă: Sunt măritată.

–Mă gândeam că ești.

Petra îl luă pe Kit de mână.

–De patru ani...

–Nu e nici o problemă.

–Nici o problemă?

Steve îl împinse pe Barney către aleea ce ducea la grădini.

–Adică, oricum te plac. Te plac pentru că te-ai culcat pe nisip și ai pictat nagâțul. Ești altfel.

–Asta nu mă ajută, spuse Petra. Să fiu altfel. Și Kit e altfel. Nu-i așa, Kit?

Băiețelul privi dincolo de mama lui, către Steve care împingea căruciorul. Se gândea că de obicei nu o putea ține de mână din cauza căruciorului; și-i plăcea să o țină de mână, și-i plăcea că nici în cealaltă mână ea nu ținea nimic. Îl privi aprobator pe Steve.

–Da, îi răspunse el mamei sale.

–Nu vreau să vorbesc despre plăcut, îi spuse Petra lui Steve. Nu vreau nimic de genul ăsta. Nu trec printr-o perioadă prea bună. Mergeam la grădină pentru că acolo mă simt mai bine, mă liniștește.

–N-am nimic împotrivă, spuse Steve.

Barney se întoarse în căruciorul lui și observă că în locul mamei sale era un străin. Începu să urle.

Petra se aplecă dintr-o parte. Kit vedea unde mergea mâna ei liberă.

–Oh, Barn..., spuse ea neajutorată.

–Haide, spuse Steve brusc. Iuhu! Hai să alergăm!

Se porni să alerge surprinzător de repede pe potecă, virând și deviind căruciorul ca să evite pietrele. Urletele lui Barney se transformară aproape imediat în chicoteli, apoi în strigăte de plăcere.

–Haide! strigă Kit către Petra. Haide, haide!

Și începu să alerge trăgând-o după el, iar ea îl urmă împiedicându-se, iar el știa că ea se simțea la fel de emoționată pentru că și ea râdea – era în grija lui și râdea.

Steve se dovedi de mare ajutor în grădină. Repară zăvorul porții și scoase aracii care susțineau mazărea uscată de la lipsa apei, apoi scoase un cuib, două de cartofi noi și îl împiedică pe Barney să mănânce câinele-babei, apoi îi făcu lui Kit o pistă pentru camion, o linie din cărămizi vechi pe care le găsise în altă grădină, de care era clar că nu se ocupa nimeni, spusese el, pentru că plantele crescuseră în exces și făcuseră semințe. N-o deranjă pe Petra cu vorbitul, doar îi luă sapa să scoată el cartofii, și repară poarta cu șurubelnița briceagului pe care îl avea în buzunar, și se ghemui tăcut lângă Barney și îi scoase câinele-babei din gură fără să atragă atenția la ceea ce făcea. Când, în sfârșit, plecară, Barney îl lăsă să-l urce în căruț și să-l scoată pe poartă fără să protesteze, iar Kit așteptă până când Petra fu gata, apoi puse zăvorul reparat la locul lui și o luă din nou de mână. De data asta, în mâna liberă ea ținea un buchet de garofițe, ceea ce era perfect pentru că erau doar flori.

Iar când ajunseră la școală, Steve se opri și spuse:

–Acum trebuie să-mi iau rămas-bun.

–Vrei o cafea? întrebă Petra.

El clătină din cap în semn că nu.

–Trebuie să plec, mulțumesc.

Ea îi întinse florile, însă el scutură din nou din cap.

–Nu mă prea dau în vânt după flori.

Petra lăsă florile pe mânerul căruciorului.

–Mulțumesc pentru ajutor, spuse ea.

–Mulțumesc pentru companie.

Steve privi în jos spre Kit.

–Ne mai vedem, domnule șofer de camion.

–Vii la noi acasă? întrebă Kit.

–Nu, prietene, nu vin.

–Ba da! spuse Kit.

–Însă îți spun ceva, continuă Steve, încă privindu-i pe Kit și Petra. Voi puteți veni pe la mine. Puteți veni la mine acasă.

–Da! strigă Kit.

–La mine acasă sunt destule pietre cât să umpli un milion de camioane, spuse Steve.

O privi pe Petra, care se uita la garofițe.

–Ce zici?

Ea ridică un picior încălțat în tenis și trase frâna căruciorului.

–Bine, răspunse ea.

Rachel îi trimise lui Ralph prin e-mail detaliile despre o casă din Ipswich. Era într-un duplex și nu era cine știe ce, însă avea trei dormitoare, o grădină de treizeci de metri pătrați și se afla la șapte minute distanță de gară. De asemenea, îi atașă și mersul trenurilor din Ipswich, pentru ca Ralph să vadă cât de devreme ar putea să ajungă la birou și cât de târziu ar putea să plece, pentru că drumul până la destinație după ce cobora din tren era extrem de scurt.

Ralph se gândi că era o casă potrivită. Probabil că fusese construită în perioada interbelică, însă era spațioasă

și perfect amplasată. În textul e-mailului, Rachel îi spusese că ea și Anthony vor găsi cumva o metodă să-i ajute dacă nu le ajungeau banii să cumpere o casă mai scumpă decât cea pe care o vindeau. Nu discutaseră încă despre asta, însă era sigură că nu vor fi probleme, Anthony putea să vândă mai multe tablouri sau să semneze un contract nou, Ralph nu trebuia să-și facă griji. Și se interesase de școli – era o școală primară a Bisericii Anglicane foarte bună la un kilometru și jumătate distanță și două grădinițe cu locuri libere pentru trimestrul de toamnă. Grădina era suficient de mare pentru ca Petra să cultive legume. Să meargă ea să o vadă în numele lui și al Petrei?

„Te rog. Mulțumesc", răspunse scurt Ralph, apoi dădu clic pe „Trimitere". Dacă până atunci fusese dură și frustrantă și dureroasă, viața părea să devină brusc mai plăcută, să i se desfășoare în față așa cum nu se întâmplase de secole. Nu voia neapărat să locuiască într-un duplex, pe o stradă șterșă de lângă gara din Ipswich, însă pe moment gândul acela părea alungat de strălucirea celorlalte lucruri care i se ofereau și care, brusc și minunat, îl făceau să se simtă ca și când ar fi fost eliberat într-un spațiu imens de aer albastru și strălucitor, unde se putea înălța și răsuci și plonja. Avea plămânii plini de acea libertate și energie, și de șansele de realizare din interiorul lui, și putea să îndure foarte bine să se reducă la weekenduri petrecute într-un loc destul de neprimitor. Oricum, avea o grădină de treizeci de metri pătrați. În Aldeburgh, aveau doar o curticică ce dădea spre un perete de garaj. O grădină de treizeci de metri pătrați era suficient de mare cât să te joci cu mingea, plus că locul pentru legume era mai mare decât cel din grădina actuală.

Așează e-mailul imprimat de la Rachel în fața Petrei.

–Ce părere ai?

Petra își aruncă un ochi spre el.

–Arată bine.

–E la șapte minute de mers pe jos de gară.

Petra dădu din cap. Nu se mai uită la detaliile despre casă și își luă coșul. În el erau cartofi noi, galbeni-albicioși, de dimensiunile unor nuci.

–Are o grădină de treizeci de metri pătrați, spuse Ralph. Pentru o poartă de fotbal și pentru legume. Dă spre sud.

Petra puse cartofii în chiuvetă.

–Drăguț, spuse ea.

–Vrei o bere?

–Nu, mulțumesc.

–Știu că nu e foarte atrăgătoare, însă e perfect amplasată. Școli, gară, totul.

Petra dădu drumul la apă în chiuvetă.

–Le-ai spus noapte bună copiilor?

–Da, răspunse Ralph.

Petra se întoarse spre el.

–Nu le-ai spus...

–Așa e, spuse Ralph, însă o voi face.

–Nu te mai uita la chestia aia...

–Mă gândeam...

–Nu te mai gândi, spuse Petra. Mergi la Kit. E în pat. Te așteaptă.

Ralph se ridică. Petra observă că purta un tricou pe care nu i-l mai văzuse niciodată. Era alb imaculat, cu o siglă mică și discretă pe piept în stânga. Și era bărbierit. Petra nu-l mai văzuse bărbierit atât de bine de luni întregi.

–Draga mea, te rog, gândește-te...

Petra se întoarse din nou spre chiuvetă.

–Am avut un sfârșit de zi frumos, spuse ea. La grădină. După ce s-a întâmplat, a fost o ușurare.

Ralph nu asculta. Stătea în picioare lângă masă, în tricoul lui de corporatist, pierdut în alt spațiu decât cel în care se afla de fapt.

–Kit m-a tras de păr, spuse Petra, învârtind cartofii în chiuvetă ca să-i spele de pământ. Chiar rău. Adică m-a tras atât de rău de păr, încât m-a durut. Nu știu dacă chiar a vrut, poate a vrut doar să vadă cum este să smulgi părul

din capul cuiva, însă am urlat și probabil că l-am speriat, pentru că s-a repezit în cealaltă parte a camerei și l-a tras de păr pe Barney, apoi Barney a urlat. Așa că l-am luat pe Barney în brațe să-l liniștesc și l-am ignorat pe Kit, apoi Barney s-a înfuriat, vedeam că era furios pe mine pentru că nu-l pedepsisem pe Kit, ci îl ignorasem. Ce crezi că ar fi trebuit să fac?

–Cum? spuse Ralph absent.

–Adică, spuse Petra, era clar că Barney voia dreptate, chiar voia să fac dreptate, se aștepta probabil... să-l *înjunghii* pe Kit sau cam așa ceva.

Se lăsă liniștea. Apoi, parcă din depărtare, Ralph spuse:

–N-ai fi în stare să faci asta, nu-i așa?

Petra scoase dopul de la chiuvetă.

–Am continuat să-l alint pe Barney, apoi Kit a început să plângă. A plâns tot timpul, ore întregi, până ne-am dus la grădină. Apoi s-a domolit.

–Ah, bine, spuse Ralph.

Petra luă un prosop de pe spătarul unui scaun.

–Nu e bine, spuse ea, privind e-mailul imprimat de pe masă.

–Ce anume?

–Nu plec de-aici.

Ralph îi zâmbi.

–Știu că nu e cine știe ce. Sunt sigur că vom găsi altceva.

–Nu vreau să locuiesc în Ipswich, spuse Petra.

–Am nevoie să fiu aproape de gară, răspunse Ralph răbdător.

Petra se șterse pe mâini. Apoi, puse din nou prosopul pe scaun.

–Nu pot, spuse ea.

Ralph o privi în ochi.

–Ce nu poți?

–Nu pot să plec, repetă Petra. Nu pot să plec de lângă mare.

capitolul 11

Mama lui Charlotte se afla la masa ei de desen, cu o floare de dalie. Se părea că daliile erau atât de demodate, încât acum erau din nou în prim-plan și foarte la modă. Sau cel puțin asta îi spusese Charlotte când îi adusese un buchet cu o zi în urmă, un buchet strident și țipător de flori portocalii, roșii, violete și galbene. Charlotte le cumpărase din piața de flori de lângă apartamentul lor, care se părea că era o piață de flori faimoasă în zilele de duminică, și de unde puteai să cumperi și cele mai bune brioșe, cafea și pâine din lume, iar Charlotte declarase că nu se mai sătura de brioșe, iar Luke îi cumpărase o cutie întreagă, apoi o pălărie de la magazinul alăturat, pentru că era convins că îi va sta bine cu ea, indiferent cât de mult se îngrășa. Apoi Charlotte izbucnise în lacrimi și-i povestise mamei ei ce-i spusese mama lui Luke și că nu reușise să doarmă în noaptea aceea și nu știa dacă era mai mult rănită sau furioasă.

După ce pusese florile în apă, Marnie întinsese o singură floare galbenă pe o bucată de hârtie albă ca să cerceteze structura extraordinar de precisă a petalelor sale. Arăta ca un origami, simetrică și cât se poate de tridimensională. Era o provocare să o deseneze, însă o provocare plăcută. După ce o privi lung și cu atenție, prinse floarea de dalie într-o clemă mică și specială de bronz pe care tatăl lui Charlotte o proiectase și o realizase pentru ea și începu procesul îndelungat și exact al desenării florii înainte de a o picta. Picta flori încă de dinainte să se nască surorile lui Charlotte. Începuse să deseneze pentru că tatăl lui Charlotte, care era bunătatea întruchipată, preferase să o sprijine în totalitate și îi spusese că și ea trebuia să aibă

o viață a ei, în afara casei și a grădinii. Marnie, însărcinată atunci cu Fiona – care avea acum treizeci și cinci de ani –, se înscrisese la un curs de desen botanic. Fusese cea mai bună din seria ei. Tatăl lui Charlotte fusese foarte mândru de ea. De asemenea, Marnie știa, chiar dacă nu rostea asta cu voce tare, că el se simțea astfel îndreptățit; dacă ea ar fi lucrat, nu ar mai fi avut șansa să fie cea mai bună artistă din domeniul ei. Nu-i așa?

Tatăl lui Charlotte se numea Gregory și era cu zece ani mai în vârstă decât Marnie și partener într-o firmă locală de avocatură, în care intrase imediat ce obținuse diploma. Era mândru că avea copii, dar se simțea dezamăgit de lipsa unui fiu. Fusese foarte bun cu Marnie după nașterea fiecăreia dintre cele trei fiice ale sale și îi oferise bijuterii alese special pentru a sărbători ocazia – pentru Charlotte granate, care era probabil piatra care îi plăcea cel mai puțin lui Marnie –, dar ea știa că era dezamăgit. Nu spusese niciodată asta direct, însă era genul de bărbat al cărui comportament și inflexiuni vocale aveau mai mult înțeles decât cuvintele pe care le rostea, iar Marnie știa că și-ar fi dorit un alt Gregory care să-i ia locul, așa cum el îi luase locul tatălui său, iar tatăl său îi luase locul bunicului său: patru generații de Gregory Webster-Smith, cu legături profunde și emoționante cu dealurile acoperite cu fagi din Buckinghamshire. Chiar și în timpul ultimelor zile lungi de boală, în care Marnie îl îngrijise neobosită, repeta mereu că murea fericit, însă pe tonul unui om sfidător și lipsit de satisfacție. Odată, după o zi în care cu greu mai putuse suporta durerea și amândoi erau osteniți, chiar spusese că știa că nu era vina ei că toți copiii lor fuseseră fete. Însă reușise să o spună pe un ton care stârnise în Marnie regret și vină, iar ea plânsese neajutorată în supa concentrată de pui pe care o încălzea pentru el, sperând că va accepta să mănânce măcar o lingură.

Plânsese foarte mult și după ce murise el. Fuseseră căsătoriți timp de aproape patruzeci de ani, iar el îi lăsa

o casă plăcută și bani destui, pentru care ea nu făcuse nimic ca să-i câștige, deși contribuise foarte mult la gospodărie, dar în moduri mai puțin cuantificabile. Era obișnuită cu el, era obișnuită să fie soție și nu era deloc sigură că va putea face trecerea la statutul de văduvă. Și, de asemenea, era obosită până în măduva oaselor după trei ani lungi în care îl îngrijise permanent și părea să se fi pierdut în procesul idealizării personalității lui Gregory, în timpul bolii. Timp de mai bine de un an după moartea lui, se plimbase pierdută prin casă, uitând de ce urcase la etaj, ducând degeaba un ghem de sfoară dintr-o cameră în alta, privind pe fereastră spre pajiște și spre lac, fără să vadă însă nimic. Apoi Charlotte, Charlotte a ei cea dulce și adorabilă, care fusese un motiv de mare îngrijorare pentru tatăl ei care credea că frumusețea ei îi va aduce doar necazuri, venise acasă într-un weekend, luminoasă ca bradul de Crăciun, apoi spusese încă din prag că întâlnise pe cineva. Și era ceva serios.

Anunțul ei o trezi brusc pe Marnie din transa ei post-Gregory. O electriză. Surorile mai mari ale lui Charlotte, Fiona și Sarah, se sunau constant să-și spună ce ușurare, nu-i așa că e minunat, ai mai văzut-o pe mama așa? Toate îl adorau pe Luke, desigur, atât de arătos, de înalt, de îndrăgostit de Charlotte, de dulce cu copiii Fionei și ai lui Sarah, de politicos cu Marnie, un jucător de tenis atât de bun, atât de interesant să-l aibă pe Anthony Brinkley drept tată. Aproape peste noapte, casa lui Marnie încetă să mai fie un loc care rezona de prezența puternică și plină de durere a lui Gregory și de copilăria de mult pierdută a fetelor și deveni sediul plin de energie al nunții. Charlotte dorea tot ce visa Marnie – frac, cort, tort, flori, discursuri, șampanie –, tot ce avusese ea și ce avuseseră Fiona și Sarah, chiar dacă într-o formă modificată, pentru că soțul Fionei era într-o permisie scurtă din marină, iar soțul lui Sarah refuzase să se căsătorească în altceva decât în haine de zi cu zi. Starea Civilă din Beaconsfield organizase

o ceremonie minunată și, desigur, foarte demnă, dar Sarah era îmbrăcată cu o rochie scurtă, iar soțul ei cu un costum obișnuit, și se simțea foarte clar absența... magiei; da, acela era cuvântul potrivit. Însă Charlotte dorea magie. Dorea magie și o privise pe mama ei cu aceeași încredere cu care îi cerea alinare sau laude când era mică.

Și avusese magie. Știa că avusese magie. Marnie se gândea la ziua nunții lui Charlotte cu o satisfacție deplină, așa cum se gândea la lunile de dinaintea acesteia cu siguranța plăcută că acea casă se trezise din nou la viață, că fiicele ei și copiii acestora erau acolo în mod constant, că tradiția ospitalității Webster-Smith – Gregory fusese renumit în calitate de gazdă – era la fel de solidă ca întotdeauna. Fusese o vară minunată. Paturile pentru oaspeți abia avuseseră timp să se răcească între un musafir și altul. Frigiderul era plin de bere, iar în congelator se afla și o sticlă de un litru de votcă. Marnie se întreba uneori cu vinovăție dacă mai fusese vreodată atât de fericită.

Însă acum apăruse asta. Acum, Charlotte – clar însărcinată chiar înainte de ziua nunții ei, plângea în brațele lui Marnie despre cât de rea fusese Rachel cu ea. Marnie nu o cunoștea prea bine pe Rachel – înainte de ziua cea mare se văzuseră doar de vreo două ori, în întâlniri organizate atent –, însă i se păruse că era exact genul de persoană care se aștepta să fie mama lui Luke. Din experiența lui Marnie, mamele de băieți erau, în general, ori excesiv de feminine, ori directe și capabile. Rachel părea să facă parte din a doua categorie și, cu toate că Marnie nu fusese niciodată la ea acasă, știa că Charlotte era impresionată de caracterul ei boem și de culoarea și stilul de viață care se învârtea în jurul gătitului și picturii. Charlotte era vrăjită de atelierul lui Anthony. Marnie nu se gândise niciodată la un atelier. Gregory îi cumpărase o masă frumoasă din lemn de trandafir – o reproducere, dar realizată foarte frumos – care se potrivea în nișa ferestrei de la sufragerie. Spunea că în timp ce el se uita la curse de cai, la golf sau

crichet la televizor după-amiaza, așa cum îi plăcea de obicei să facă, ea putea să stea și să picteze la masă, în partea opusă a camerei, și așa vor putea fi împreună.

Rachel, îi povestise Charlotte furioasă, o întrebase de ce nu putuseră să mai aștepte până să facă un copil.

–Și nu a spus-o pe un ton drăguț, continuă Charlotte. A spus-o ca și când ar fi fost furioasă. Ca și când ar fi fost... *dezgustată* de noi. Crede că am fost prea nepăsători. Părea că am fi insultat-o cu ceva, că am dezamăgit-o.

–Cred că nu asta plănuise ea pentru voi, spuse Marnie cu grijă.

Stăteau împreună pe canapeaua mare din sufragerie, iar Charlotte era rezemată de mama ei. Canapeaua se afla în alt loc față de cel în care se aflase pe vremea lui Gregory; la fel și televizorul și fotoliul pe care stătea ca să se uite la el, care acum avea o cuvertură nouă, în carouri roșietice, pe care o alesese Fiona la sfatul unei prietene care avea o mică firmă de amenajări interioare.

–Nu era treaba ei să facă planuri pentru noi! strigă Charlotte. Își suflă nasul și își lipi fața de brațul mamei ei. Nu e viața ei! E a noastră! Și a sunat atât de oribil... Vocea ei era oribilă.

–Ah draga mea, spuse Marnie, cât de blând putea.

Charlotte își ridică fața de pe brațul mamei ei și o privi.

–Nu ești furioasă pe ea? Nu o urăști pentru că mi-a vorbit așa?

Marnie era conștientă de o strălucire caldă, care te înconjura atunci când erai părintele care se purta frumos, părintele care era văzut drept aliat, nu dușman.

–Încerc să nu, draga mea.

–De ce? De ce nu ești furioasă? Nu mă crezi?

–Ba da, draga mea.

–Și atunci...

–Problema e că simte pentru Luke ceea ce simt eu pentru tine. Luke e fiul ei...

–Luke e *al meu*, spuse Charlotte, suflându-și din nou nasul. Luke e soțul meu. Înainte de orice altceva.

–Uneori, oamenii au nevoie de ceva timp să se obișnuiască.

–Cu ce?

–Cu... transferul de loialitate.

–Ei bine, va trebui să se obișnuiască. Nu mai e băiețelul ei.

Marnie așteptă o clipă. Trase din cutie un șervețel curat și șterse rimelul curs pe obrajii lui Charlotte.

–Desigur, el știe că ești aici.

Charlotte privi dincolo de mama ei, la peretele din spatele canapelei.

–Nu... chiar.

–Luke nu știe? Și unde crede că ești?

–La serviciu.

–Și unde cred cei de la serviciu că ești?

–În pat. Cu dureri de stomac.

–Ah, Charlotte, spuse Marnie.

Charlotte o privi din nou. Buza ei inferioară era ușor ieșită în afară.

–De ce ai spus-o pe tonul ăsta?

Marnie șovăi. Adevărul ar fi fost acesta: „Pentru că e prima minciună de femeie măritată pe care i-ai spus-o lui Luke. Și va fi urmată de ani întregi de jumătăți de adevăr. Ani." Însă Charlotte nu părea că ar putea să înțeleagă sau să accepte asta. Așa că se mulțumi să spună:

–Nu descurci harababura dacă faci o harabaură și mai mare.

–Nu eu am *început*, spuse Charlotte tare.

–Știu că nu.

–Rachel a început, Rachel mi-a stricat masa de prânz, Rachel e cea care se poartă cu noi de parcă am fi niște copilași proști. Eu și Luke suntem *căsătoriți*.

–Căsătoria nu schimbă sentimentele pe care le ai pentru copii, spuse Marnie. Poate că, în timp, în mintea ta,

le schimbă. Însă nu și în sufletul tău. Continui să simți la fel și poate unele dintre acele sentimente nu sunt atât de rezonabile pe cât ar trebui.

Charlotte pufni.

–Și tata simțea la fel? întrebă ea.

Marnie râse. O clipă, își imagină cum ar fi reacționat Gregory la povestea lui Charlotte, ieșind valvârtej ca să scoată Mercedesul din garaj și gonind spre Suffolk.

–Draga mea, tatăl tău ar fi fost de zece ori mai rău.

Acum, în timp ce examina dalia – chiar avea o culoare îngrozitoare, ca untul ieftin –, Marnie se gândi, mai mult cu ușurare decât cu vină, că Gregory nu ar fi fost de nici un folos într-o asemenea situație. Ar fi strigat: „Ți-am spus eu!", când ar fi auzit de sarcina neașteptată, apoi ar fi fost foarte sentimental față de Charlotte și mult prea defensiv în fața furiei ei că nu i se vorbise cu admirația și aprobarea cu care era obișnuită.

Charlotte fusese o fetiță încăpățânată. Fiona și Sarah aveau nouă, respectiv șapte ani când se născuse ea, iar ea fusese frumoasă de la prima suflare, cu căpșorul rotund acoperit cu puf rozaliu. „Poate că am răsfățat-o", se gândi Marnie, „probabil că toți patru am răsfățat-o, iar ea a înflorit în răsfățul nostru, dar s-a obișnuit doar cu laude și nu poate să accepte o părere care nu coincide cu ceea ce vrea ea să facă". Și totuși, își spuse Marnie, așezând floarea jos și luând creionul de schițe 3B, acceptase – sau cel puțin nu refuzase – sugestia lui Marnie de a merge direct acasă, să-i spună lui Luke unde fusese. Stătea în prag, jucându-se cu cheile de la mașină, și spuse:

–Bine, o să încerc. Însă ne-a făcut să ne certăm! Îți vine să crezi? Chiar ne-a făcut să ne certăm!

–Atunci nu o mai lăsa să-ți facă asta.

Charlotte se uită la mama ei.

–Chiar ești calmă? Chiar simți că e în regulă să-mi vorbească așa?

Marnie îi zâmbi lui Charlotte.

–De fapt, îi spuse ea, încă zâmbind, aș omorî-o.

Și o auzi pe Charlotte râzând. Râsese tot drumul pe alee până la mașină, apoi se urcă și răsuci cheile în contact, iar din difuzoarele mașinii se auzi brusc muzică, și Charlotte se îndepărtă, lăsând în urmă un val de zgomot.

Marnie se aplecă deasupra hârtiei. Cel mai important lucru când ești părintele unui copil care s-a făcut mare e să-ți ții gura. Asta dacă vrei ca ei să-ți spună totul.

–Sunt eu, Luke, spuse acesta la interfon.

–Luke! răspunse Sigrid, surprinsă.

Era în bucătărie și călca rufe. Mariella era în pat, iar Edward ieșise să se întâlnească cu Ralph, care apăruse brusc la el la birou în acea după-amiază și-i spusese că avea nevoie de ajutor.

–Ce s-a mai întâmplat? întrebase Sigrid.

–Nu știu. A zis că-mi spune mai târziu, când ne vedem. O să-i cumpăr o bere și o friptură și-l urc în trenul de Suffolk.

–Familia ta...

–Nu voi întârzia. Sărut-o pe Mariella și pentru mine. Și nu uita de lucrurile bune.

–Ce lucruri bune?

–Familia iubitoare din altă țară, de exemplu...

–Ești bine? îl întrebă Sigrid prin interfon pe Luke.

–Da, sunt bine. Pot să intru?

Sigrid apăsă pe buton. Auzi ușa trântindu-se în spatele lui Luke, apoi pașii săi rapizi pe scări până la bucătăria de la demisol.

–Salut, spuse el, repezindu-se cu aceeași viteză să o sărute pe obraz.

–Unde e Charlotte?

–La un film cu prietenele. Ed e acasă?

–E cu Ralph, răspunse Sigrid. N-ai știut?

–Eu nu știu nimic, spuse Luke. Știu doar că, după acea duminică, Char nu pare deloc să se liniștească, iar eu simt că înnebunesc.

Sigrid opri fierul de călcat și-i făcu semn să se așeze.

–Stai jos. Vrei o cafea?

–Mai bine nu, răspunse Luke. Am băut prea multă azi și tremur deja. Aș bea o bere.

Sigrid se duse spre frigider.

–Deci voiai să-l vezi pe Edward? întrebă ea.

–Da, oarecum. Pe unul din voi sau pe amândoi. Am nevoie de puțin ajutor...

Sigrid îi întinse lui Luke peste masă o sticlă de bere.

–Același lucru i l-a spus Ralph lui Edward...

–Se poate să nu ne mai gândim la Ralph?

Sigrid luă un scaun de pe cealaltă parte a mesei. Luke părea foarte tânăr și foarte obosit, iar ea observă că avea unghiile roase. Își dădu seama că nu remarcase niciodată asta.

–Îți place să-ți rozi unghiile?

Luke luă o înghițitură de bere din sticlă și-și trecu cealaltă mână prin păr.

–Acum mi-ar plăcea orice. Mi-ar plăcea chiar să iau droguri dacă aș îndrăzni!

Sigrid luă un strugure dintr-un bol de fructe din fața ei.

–E vorba despre copil? întrebă ea. Ești îngrijorat că vei avea un copil?

Luke închise ochii o clipă.

–Sunt absolut încântat că voi avea un copil. Nu-mi pasă că suntem căsătoriți doar de două luni. Sunt foarte emoționat. Nu are legătură cu asta. Hm... e vorba de mama și de Charlotte, bineînțeles, iar Charlotte crede că mama o disprețuiește pentru că: a) a rămas însărcinată atât de curând; și b) nu e Petra, nu locuiește în Suffolk și nu știe să deseneze. Iar acum...

Se opri.

–Acum..., reluă Sigrid.

Mâncă încet încă o boabă de strugure.

–Acum, continuă Luke obosit, vrea ca mama să-și ceară scuze.

Sigrid începu să râdă.

–De ce râzi? întrebă Luke.

–Asta nu se va întâmpla!

–Nu.

–Ea a spus familiei ei despre copil cu două săptămâni înainte să le spună părinților mei, continuă Luke abătut. Spunea că așa se face. Că mama mamei e diferită de mama tatălui, iar acum susține că felul în care s-a purtat mama dovedește asta, iar ca să poată avea orice fel de relație pe viitor cu mama, atunci mama trebuie să-și ceară scuze.

Duse sticla de bere la gură și bău din ea. Sigrid mai scoase una din frigider și o lăsă pe masă, lângă Luke.

–Tu ce părere ai? întrebă ea.

Luke oftă.

–Cred că mama a sărit calul, însă e mai bine să iertăm și să uităm.

–Nu e chiar atât de simplu, spuse Sigrid și se opri.

Luke o privi și întrebă:

–Nu cumva ai avut și tu o dispută cu mama?

–S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

–N-am știut...

–Și nici acum nu vei afla, zise Sigrid. Am putea spune că uneori mamei tale nu-i prea pasă...

–Încă ești furioasă pe ea?

Sigrid șovăi.

–Uau, făcu Luke, apoi adăugă: Nu bei și tu ceva?

–Poate niște ceai, spuse Sigrid, îndreptându-se spre ibric.

–Acum Charlotte are o fixație cu Petra. Nu e vorba doar că mama a spus ce a spus, ci și că pe toți îi compară cu Petra.

–Da, spuse Sigrid.

Luă o cană și scoase câteva pliculețe de ceai de valeriană dintr-un dulap.

–Tu nu simți același lucru, nu-i așa? întrebă Luke.

–Da, spuse Sigrid. Se întoarse să-l privească pe Luke. E o problemă.

–Însă Petra e... e ca un copil, e un fel de soră vitregă...

–Ea a fost acceptată, spuse Sigrid.

–Însă era însărcinată când s-au căsătorit.

–Logica nu e punctul forte al poveștii. Iar Charlotte a ta nu e obișnuită cu greutăți de familie, nu e obișnuită să nu fie în centrul atenției în familie.

–Pentru mine ea e în centrul atenției, spuse Luke.

–Spune-i ei asta.

–Îi spun. Îi spun asta, însă ea răspunde că nu mă crede, pentru că altfel n-aș apăra-o pe mama.

Sigrid se întoarse la masă.

–Și chiar îi iei apărarea?

Luke îi aruncă o privire nefericită, apoi se uită în altă parte.

–Nu pot... să mă iau de ea. Nu? Edward... face asta?

–Există o soluție de compromis, spuse Sigrid, așezându-se din nou. Nu aperi, nu ataci, dar nici nu-ți lași soția să se simtă singură.

Se lăsă o clipă de tăcere. Apoi Luke întrebă pe jumătate îngrozit:

–Te simți singură?

Sigrid îl privi. Brusc i se părea prea tânăr ca să fie soțul cuiva, așa cum stătea acolo, cu tenul foarte curat și unghiile roase.

–Uneori, răspunse ea.

După ce îl condusese pe Ralph spre gară, Edward se întoarse la pubul unde luaseră cina și, din impuls, comandă un coniac cu apă minerală. Apoi se îndreptă spre o măsuță dintr-un colț, cu un singur scaun, căci clienții de la alte mese le luaseră pe toate celelalte. Masa era plină

de pahare murdare în care erau îndesate pachete goale de chipsuri, însă pe Edward nu-l deranja. Se așeză și se rezemă de perete și turnă toată sticla de apă minerală în coniacul întunecat de pe fundul paharului.

Într-un fel, Ralph fusese destul de reținut. Băuse o singură halbă de bere, își mâncase friptura cu salată și fără cartofi prăjiți; purta un costum și o cămașă care trebuie să fi fost nouă, căci Edward observase cutele orizontale care arătau că fusese împachetată în ambalaj. De asemenea, îi ținuse lui Edward un discurs politicos de mulțumire pentru ajutorul pe care i-l oferise să obțină acea slujbă nouă și spusese, pe neașteptate, că nu-l va dezamăgi și că spera ca Edward să fie încântat de cum se va descurca. Spusese că se simțea nerăbdător să fie angajat din nou și că știa că avea un mare noroc. Apoi lăsase jos cuțitul și furculița și adăugase că apăruse o problemă.

–De fapt, asta așteptam, zise Edward.

–E vorba de Petra.

–Așa, spuse Edward.

–Nu pot vorbi cu ea. Insistă că banii nu înseamnă nimic pentru ea și că acum nu ar putea să locuiască în altă parte decât lângă mare.

Edward oftă.

–Oh, Dumnezeule...

–I-am explicat cum este cu viața și cu banii. Adică știe și ea, nu e proastă, însă când lucrurile se precipită sau nu îi place ceva, devine inertă, într-un fel evită să facă față problemei și așteaptă să treacă. Însă problema asta nu va trece până nu o va înfrunta.

–Le-ai spus părinților?

Ralph își răscoli garnitura din farfurie.

–Nu prea vreau...

–Nu te-ar ajuta? Oare Petra nu i-ar asculta, mai ales pe tata?

–Am lăsat-o pe mama să se bage deja prea mult, spuse Ralph. Acum se agită să găsească școli și case și chestii

de-astea. N-ar fi trebuit să-i permit asta. Cred că și asta a declanșat reacția Petrei, chiar dacă ea n-ar recunoaște. N-o să spună prea multe. Nu prea mai vorbește cu mine. Așa, crede că o să mă facă să mă răzgândesc.

–Sau, spuse Edward, poate că e retrasă din fire. Mereu a fost așa. Tata spune că nici măcar nu vorbea în primul an când a cunoscut-o. Probabil că e nefericită.

Ralph luă o înghițitură de apă.

–Nu are opțiunea de a fi nefericită.

–Hei, stai puțin...

–Nu a contribuit cu mare lucru după nașterea băieților. Poate cu vânzarea vechilor tablouri, însă deloc semnificativ. Dacă vrea să se joace în continuare cu băieții și să cultive legume, atunci trebuie să accepte niște compromisuri în schimbul acestei libertăți.

Edward se aplecă spre el.

–Ralph, ea nu te-a cunoscut niciodată în costum. Nu te-a cunoscut niciodată făcând naveta, cu stat de plată regulat și zile lungi de lucru. De când te știe, ai fost un hipiot de modă veche. Nu poți s-o condamni pentru că e puțin nedumerită de schimbare.

–E captivant...

–Ce e captivant poate fi și înspăimântător. Nu poți să faci față unei navete mai lungi câteva luni, până se obișnuiește cu acest dandy la costum?

Se lăsă liniștea, apoi Ralph adăugă:

–Nu. Nu chiar. Vreau să fac totul cum trebuie. Cu toată energia.

–Deci vrei să te muți la Ipswich...

–La dracu, ăsta e un compromis! spuse Ralph. Nici eu nu vreau să locuiesc pe o stradă oarecare dintr-o suburbie, dar sunt pregătit să o fac ca să pot merge pe jos la nenorocita aia de gară!

–Și dacă Petra nu se va lăsa înduplecată?

Ralph se rezemă de spătarul scaunului și îl privi direct pe Edward.

–De-asta sunt aici, spuse el. Mă gândeam că poate tu ai un răspuns.

Edward privi în farfurie. Brusc i se ivi în minte imaginea Petrei în ziua nunții ei, când își scosese pantofii și alergase pe pietrișul aleii părinților lui în picioarele goale, cu ușurința cu care ar fi alergat pe un covor.

–Ei bine, răspunse el încet, fără să ridice privirea, poate că ar trebui să locuiți separat o vreme. Să-i lași pe Petra și pe băieți unde sunt acum și să închiriezi aici o cameră pentru zilele lucrătoare. Să mergi acasă la sfârșitul săptămânii. Măcar pentru moment. Până se liniștesc lucrurile.

Acum, Edward bău mai multe înghițituri mari de coniac cu apă minerală. Apăru o chelneriță să strângă paharele goale de pe masa lui, stând atât de aproape de el în fusta ei mini și cizmele până la genunchi în timp ce așeza paharele pe tavă, de parcă el n-ar fi fost altceva decât o piesă de mobilier. La un moment dat, coapsa ei acoperită de plasă neagră îi atinse brațul, însă nu-l băgă în seamă. Se întrebă dacă ea s-ar fi purtat cu aceeași indiferență supremă dacă el ar fi fost cu zece ani mai tânăr. O privi întorcându-se la bar. Era atât de diferită de Sigrid, atât de diferită de Petra, care la rândul lor erau atât de diferite una de alta, încât îți venea greu să crezi că toate trei erau de același sex. Fata de la bar ar fi crezut că Petra era nebună. Să ratezi șansa de a locui la oraș? Trebuia să fii nebun.

Poate că dintr-un anumit punct de vedere era ceva nebunesc, se gândi Edward, însă Petra era pur și simplu sinceră cu ea însăși, indiferent cât de incomodă și ciudat de încăpățânată era. El era încântat de entuziasmul lui Ralph privind noua slujbă și ușurat să vadă că era cu adevărat hotărât să realizeze ceva. Dar se simțea profund neliniștit că sugerase să locuiască o vreme separat. N-ar fi trebuit să facă asta. Încă din clipa în care cuvintele îi ieșiseră pe gură, iar Ralph fusese foarte încântat de idee

și părea să o aprobe, Edward simțise cum i se strânge inima, în felul acela neiertător în care se strâng inimile după un impuls greșit.

–E doar o idee, adăugase Edward imediat. Doar o idee. Gândește-te...

Dar era prea târziu. Ralph spusese că trebuie să prindă trenul, însă ochii săi luceau, iar când se ridicaseră de la masă, îl îmbrățișase pe fratele său așa cum n-o mai făcuse de ani întregi.

–Nu încerc să vă despart, spusese Edward încercând să-i tempereze entuziasmul, iar Ralph râsese și spusese că aceea nu va fi o problemă, că amândoi știau cât de departe să meargă cu libertatea, nu trebuia să-și facă griji; și ieșise în grabă pe trotuar, apoi se suise într-un taxi, lăsându-l pe Edward cu sentimentul că pusese și mai mult în pericol ceva ce era deja fragil de la natură. Rămase acolo în picioare câteva clipe, privind cum dispăreau luminile stopurilor taxiului în care se afla Ralph, gândindu-se apoi că se va duce direct acasă și își va descărca regretele pe Sigrid, apoi își dădu seama că exact asta *nu* trebuia să facă, ci să-și rezolve singur remușcările, apoi să meargă acasă măcar împăcat cu sine.

Așa că iată-l acolo, cu paharul de coniac cu apă minerală, întrebându-se dacă nu cumva persoana cu care ar trebui de fapt să vorbească nu era Sigrid, ci Petra.

Luke se ruga în gând ca persoana care-i va răspunde la telefon să nu fie mama lui. Oricum, era îngrozit de acel telefon, însă avea nevoie să discute cu tatăl său între patru ochi, în particular; iar cum tatăl său își folosea telefonul mobil doar din când în când și în timpul semestrului la colegiul de artă, singura opțiune a lui Luke era să încerce linia telefonică de-acasă la o oră când credea că mama lui era plecată sau se afla în grădină, iar tatăl său era singur în atelier.

–Alo? spuse Anthony.

–Tată...

–Luke, răspunse Anthony cu vocea plină de căldură. Îmi pare bine să te aud, băiete...

–Cum ești?

–Bine, răspunse Anthony cu entuziasm, bine. Desenam niște rândunele. E posibil ca Poșta Regală să lanseze o serie de timbre cu păsări. Îmi place să desenez rândunele, sunt atât de prietenoase!

–Frumos...

–Și cum merg lucrurile între voi? Mi-a plăcut casa voastră.

–Ei bine...

–Ei bine, ce?

–De-asta te-am sunat. Lucrurile între noi. E un pic cam dificil...

Tonul lui Anthony se transformă într-unul preocupat.

–Oh, nu...

–Adică suntem bine, adăugă Luke imediat, între noi totul e bine. Însă există o problemă. Încerc să o rezolv pentru... Charlotte, pentru noi. De-asta te-am sunat.

–Spune-mi, zise Anthony.

Luke făcu o pauză. Era singur la studio, Jed era plecat să vadă un proiect nou. Era perfect că era singur, pentru că fusese atât de întors pe dos toată ziua după ce Charlotte îi spusese, când se treziseră, că nu fusese la serviciu cu o zi în urmă, ci se dusese să-și vadă mama, încât Jed ar fi remarcat sigur ceva, iar Luke i s-ar fi destăinuit probabil cât de cât, apoi ar fi regretat, pentru că Jed, chiar dacă era un tip foarte simpatic, considera că oamenii căsătoriți ar trebui să aibă grijă. Și oricum, nu-i putea spune lui Jed cât de oribil se simțise când își dăduse seama că Charlotte îl mințise, iar el o crezuse. Oroarea era și mai mare pentru că Charlotte nu părea să-și dea seama că ceea ce făcuse era greșit, ci era mult mai preocupată de cât de nesuferită era Rachel, fapt care i se părea că justifică tot comportamentul ei aberant. Acum era îngrozit că vocea

înțelegătoare și încurajatoare a tatălui său îl făcea să se simtă foarte nesigur.

–Tată, nu știu cum să spun asta.

–Încearcă să începi.

–E vorba... e vorba de ce s-a întâmplat duminică.

–Așa.

–Și de ceea ce mama...

–Știu...

–Tată, chestia e că Charlotte chiar e supărată.

–Biata fată, spuse Anthony înțelegător.

–Mă gândesc că e de la sarcină și hormoni și toate astea, însă nu dă semne că ar trece peste ce s-a întâmplat.

–Dă-i timp, spuse Anthony. Au trecut doar zece zile. Știu că mama ta s-a simțit teribil după aceea. Nu spun că nu trebuia să se simtă așa, însă știu că s-a simțit. Amândouă ar trebui să nu mai dea atâta importanță și să uite.

–Mă tem că n-o să meargă.

–Ah? Atunci nu cred că există altă soluție...

–Tată, cred că există. Charlotte crede că există. Și e foarte hotărâtă în privința asta.

Se lăsă un moment de tăcere, iar Luke se întrebă dacă Anthony încă desena cu cealaltă mână.

–Și anume?

–Dumnezeule, spuse Luke, nu știu cum să spun asta, așa că pur și simplu o s-o spun. Charlotte vrea ca mama să-i ceară scuze. Ai putea... ai putea să-i ceri tu să facă asta? Pentru... pentru Charlotte? Pentru mine?

De data asta, se lăsă o tăcere mai lungă, după care Anthony răspunse cu mai puțină căldură în glas:

–Nu, băiete. Nu, nu pot să fac asta.

–Nu poți? întrebă Luke, cu vocea tremurând.

–Nu, întări Anthony. A greșit mult și știe asta, și eu știu asta și tu știi asta. Și plătește în sinea ei destul, dacă înțelegi ce vreau să spun. Însă nu-i voi cere să-și ceară scuze public, nu aș putea să fac așa ceva. Se opri, apoi adăugă cu hotărâre: E soția mea.

capitolul 12

Căsuța lui Steve Hadley de pe Shingle Street era ascunsă destul de adânc în plajă. Era vopsită în alb strălucitor – proprietarul zugrăvea exteriorul în fiecare primăvară, după furtunile de iarnă –, iar fațada cu frontoane dădea spre mare. Din depărtare părea că stă să cadă de pe prundiș pe țărm, însă când te apropiai vedeai că toată casa era înconjurată de un șanț de beton, suficient de lat cât să conțină un butoi de apă și o pubelă, iar singura intrare folosită de Steve și de colegul său chiriaș dădea spre uscat, departe de vântul de est.

Steve împărțea casa cu un bărbat care lucra într-o afumătoare de pește lângă Woodbridge. Se cunoscuseră online, când amândoi căutau chirii ieftine pe termen scurt, pe coastă: și chiar dacă proprietarul casei ar fi putut să o închirieze mult mai profitabil drept casă de vacanță, nu îi plăceau turiștii și prefera să-și închirieze cele câteva proprietăți oamenilor care lucrau în Suffolk și, astfel, contribuiau la economia locului. Așa că fusese încântat să-i găsească pe Steve și pe Terry de la afumătoare, care nu doar că erau angajați ai locului, ci erau și lipsiți de pretenții și nu-i deranja nici sistemul vechi de apă caldă, nici bucătăria primitivă. Casa avea două dormitoare mici, o sufragerie sărăcăcioasă cu canapea și fotolii din imitație de piele, un televizor la fel de vechi și o baie în care prosoapele nu se uscau niciodată, iar pereții erau mereu umezi.

Însă acolo era plaja. Pietrișul îi scârțâia sub tălpi, iar Barney îi atârna greoi în spate și Kit aluneca și chicotea lângă ea, iar Petra se întrebă cum de rezistase vreodată să stea departe. Prundișul – o mare parte din el, atât de neted și de curat –, nemărginirea, care scotea și mai mult

în evidență albastrul nesfârșit al cerului, grămezile simetrice de varză-de-mare verde-albăstruie, ghemele târâtoare cu flori mov, aerul, spațiul, vântul, totul era captivant și, în același timp, profund liniștitor. „Sunt acasă", se gândi Petra. „M-am întors. Aici e locul meu."

–Ce zici? strigă ea către Kit. Ce zici de locul ăsta?

El se poticnea printre pietre, roșu de la efort.

–Bate vântul! strigă el fericit. Bate vântul!

–Îți place?

El dădu din cap cu putere, aplecându-se să-și umple pumnii cu pietricele, pe care le arunca apoi din nou. Petra râse. Kit o privi și râse și el, aruncând pietrișul.

–Fii atent...

–Uite! strigă Kit, arătând cu degetul.

Petra privi în acea direcție. Steve, care-i văzuse apropiindu-se, venea pe prundiș să-i întâmpine.

–Uite! strigă iarăși Kit către Steve, aruncând cu pietricele. Uite!

–Hei, salut, îi spuse Steve Petrei.

Ea se opri.

–Salut...

Steve făcu un semn spre Barney.

–Să-l duc eu?

–Da, răspunse Petra recunoscătoare. Are o tonă...

–Arunc! strigă Kit către Steve. Arunc!

–Te văd, spuse Steve, luându-l cu abilitate pe Barney. Te urmăresc...

–Trebuie să fiu atentă la el, spuse Petra. Kit e înnebunit după apă.

Barney îl privi pe Steve, liniștit, fără spaimă.

–Hei, salut, bătrâne, îi spuse Steve. Marea nu e ca altă apă.

–E mai mare, răspunse Petra.

–Trebuie să te porți altfel, spuse Steve. O să-l duc la apă. O să-i arăt marea. O să-i explic. Îi zâmbi lui Kit.

Petra îl privi. Barney râdea în brațele lui, lăfăindu-se ca un pașă, iar Kit se apropie clătinându-se, cu pumnii plini de pietre, chicotind și boscorodind.

–Știi foarte bine să te porți cu copiii, spuse ea.

–Îmi plac...

–Ai...

–Nu, răspunse Steve, însă fratele meu are. Și mai sunt și toate școlile care-și aduc elevii în rezervație. Îmi plac mult școlile primare. Ador să văd copii care încă încearcă să-ți facă pe plac. Devin un coșmar când încep să vrea să se impresioneze unul pe celălalt.

Petra dădu din cap.

–Să mergem la apă? întrebă Steve.

–Bine...

Steve îl privi pe Kit, care încă chicotea și sărea în jurul lui pe pietricele.

–Hai să cunoști Marea Nordului, îi spuse Steve lui Kit, apoi porni prin prundiș, ducându-l pe Barney în brațe, cu Kit încă strângând în pumni pietricelele.

Petra îi urmări o clipă pe toți trei, rămânând pe loc. Ziua era luminoasă și senină, așa că își duse mâna la ochi să-și facă umbră în timp ce privea înaintarea lor inegală spre mare. Barney își întoarse capul în brațele lui Steve și închise ochii vrăjit de soare și aer, iar Kit, sărind, întinse mâna și se apucă de blugii lui Steve. Petra îl văzu pe Steve întinzând la rândul său mâna și atingând creștetul lui Kit, și ceva din ea, ceva înnodat și sugrumat, care stătea acolo de săptămâni întregi, alunecă, se dezlegă și se netezi. Se trezi respirând adânc, ușurată, lăsându-și încordarea să dispară în albastrul nesfârșit de deasupra mării.

Mai târziu, în bucătăria lui umedă, cu vedere spre plajă, către mica zonă terasată, cu case, unde locuise Petra la începutul relației ei cu Ralph, Steve pregăti pâine prăjită pentru băieți și ceai pentru el și Petra. Unse feliile

de pâine cu gemul de un roșu strălucitor pe care Petra era convinsă că Rachel nu l-ar fi aprobat vreodată – „Substanțe chimice și coloranți și alte substanțe sintetice, o *batjocură* totală a gemului" – și le tăie în fâșii fără ca Petra să-l ajute sau să-i dea sfaturi. Băieții erau fermecați.

– Pâine *albă*, spuse Kit respectuos.

Luă fâșii de pâine în ambele mâini. Barney își îndesa în gură pâine prăjită cu pumnul.

– Ușor, îi spuse Petra, însă nu părea că vorbește serios.

Steve îi așezase în față o cană cu ceai și o pungă de zahăr în care se afla o lingură, apoi îi întinse și ei pâine prăjită și gem roșu, iar Barney se aplecă spre ea, mârâind de poftă cu gura plină, și toți începură să râdă, chiar și Kit, așezați pe scaunele de grădină din plastic în jurul mesei șubrede din bucătăria lui Steve. Atunci, Steve o întrebă încet pe Petra printre hohote de râs:

– Știe cineva că ești aici?

– Nu, nu știe nimeni, răspunse Petra firesc.

– Ești sigură că e în regulă?

– Ralph e la Londra toată ziua. Mi-a spus că merge la... o întâlnire de prezentare. Ce-o fi însemnând asta.

– Nu vreau să pleci fără să spui, zise Steve.

– Nu...

– Însă nici nu vreau să nu vii.

Petra își privi copiii înfulecând, chicotind, lipicioși. Ar fi vrut să spună ceva despre cum fusese acea după-amiază, despre cum o făcuse să se simtă, despre felul în care lucrurile pietroase și abrazive pe care le simțise în ea în ultima vreme, ca pe niște bile minuscule de piatră ponce, se dizolvaseră acolo pe prundiș, lângă mare. Însă nu știa cum să spună asta în cuvinte, nu știa să descrie senzația de a se fi regăsit pe sine, de a se afla într-un context care i se potrivea perfect, așa că se mulțumi să întindă mâna spre Kit ca să-i scuture o firimitură de pâine prăjită cu gem, apoi spre coapsa lui Barney, după care spuse pentru toți trei:

–Ne-am simțit minunat, nu-i așa?

Steve nu răspunse nimic, însă zâmbi. Luă cănile și făcu ordine pe masă și lăsă totul în chiuveta ciobită de lângă fereastră – bunica Petrei avusese o chiuvetă ca aceea, brăzdată de crăpături vechi –, apoi scoase o cârpă de bucătărie și o băgă sub robinet, o stoarse și atacă mâinile și fețele băieților cu ea, iar ei se arătară încântați – țipau, se zvârcoleau și se îndepărtau, ca apoi să revină la el pentru o nouă serie.

În timp ce îl studia, Petra își spuse că nu arăta bine. Nu era nici înalt, nici bine făcut, era prea îndesat, iar ochii lui erau prea mici și urechile prea mari, însă era plăcut să-l privești, pentru că se purta atât de natural, se mișca atât de rapid și de agil, cu un aer ce trăda un caracter practic și flexibil. Se întoarse, în timp ce-i ștergea intenționat cu exagerare fața lui Kit cu cârpa și-i surprinse privirea Petrei. Zâmbi din nou, cu naturalețe. Petra îi zâmbi la rândul ei. Apoi aruncă șervetul în chiuvetă și veni la masă acolo unde se afla Petra și, fără nici un fel de afectare, se aplecă și o sărută ușor pe buze.

Sora lui Charlotte, Sarah, spusese că va veni la Londra. Suna de parcă i-ar fi făcut lui Charlotte o favoare, dar de fapt abia aștepta o ocazie să petreacă o zi la Londra, mai ales pe Marylebone High Street unde lucra Charlotte, pentru că, îi spunea ea soțului ei, acolo se afla nu doar o librărie fantastică, ci și o librărie uimitor de ieftină. De-a lungul anilor, soțul ei se obișnuise să audă „cărți" și să înțeleagă „pantofi", așa că dădu din cap, îi ură distracție plăcută și se oferi să le ia pe fete de la școală. El tocmai începuse să ia lecții de zbor și era nerăbdător să-i câștige încrederea lui Sarah pentru orele și banii pe care urma să le solicite noua lui pasiune.

Sarah stabilise întâlnirea cu Charlotte într-o cafenea franțuzească, cu mese joase și meniu continental

acceptabil. Sarah fusese la librărie, apoi, de la celelalte magazine, își cumpărase un colier și un pulover pe care le băgase în punga de la librărie, și spera că Charlotte, renumită în familie pentru că nu citise vreodată altceva decât reviste, o va remarca. Însă Charlotte, superbă în fusta ei scurtă și albă și în bluza neagră cu mâneci evazate și decolteu adânc, nu avea dispoziția să remarce altceva decât că avea un aliat în sora ei. Venise într-un suflet la cafenea și o îmbrățișase pe Sarah cu o ardoare care dădea impresia că nu se mai văzuseră de un an.

–Sarah, sunt atât de fericită să te văd, nici nu-ți imaginezi cum a fost; plus că sunt moartă de foame. Sunt moartă de foame tot timpul.

Cu toate că în trecut o adorase pe Charlotte la fel de mult ca toți ceilalți membri ai familiei, în ultima vreme Sarah își privea sora mai mică mai obiectiv. I se părea că Charlotte avea tendința de a-și folosi farmecele de copiliță într-o măsură de neacceptat; or, venise vremea ca Charlotte să-și dea seama că la douăzeci și șase de ani nu mai era foarte tânără și că viața de cuplu căsătorit nu era doar continuarea unei zile roz și strălucitoare de nuntă, ci o treabă serioasă, care implica un comportament de adult și compromisuri. De pe partea opusă a mesei, unde stătea, Sarah o cercetă pe Charlotte. Decolteul ei arăta mult prea mult și, în plus, purta la gât o cruce mare cu pietre agățată de un lanț lung, doar ca să atragă atenția asupra lui.

–Ai putea să-mi mulțumești că am venit așa dintr-odată la Londra ca să-ți fac pe plac, spuse Sarah.

Charlotte ridică privirea din meniu și făcu ochii mari.

–Dar îți mulțumesc...

–Chiar dacă am o slujbă cu jumătate de normă, continuă Sarah, nu e prea ușor să plec când am eu chef.

Charlotte își luă o mână de pe meniu și o puse pe mâna lui Sarah.

–Te rog, nu mă certa...

–Nu te cert, doar îți spun.

–Știu că am fost puțin căpoasă, spuse Charlotte, însă chiar m-am supărat. Iar când oamenii nu mă susțin, pur și simplu simt că mă prăbușesc. De aceea te-am sunat. Te-am sunat din cauza lui Luke. După... după... ei bine, după ce m-a făcut o mironosiță nebună.

Sarah o privi lung.

–*Nu* cred...

Charlotte tăcu o clipă. Își luă mâna de pe a lui Sarah și privi spre masă.

–Ei bine...

–Charlotte, spuse Sarah cu asprime.

–Nu m-a contrazis...

–Nu te-a contrazis cu ce?

Charlotte își cuprinse fața în mâini și continuă să privească masa.

–Eram foarte supărată și chiar plângeam după ce Luke mi-a spus că tatăl lui a refuzat să-i ceară mamei lui să-și ceară scuze față de mine; aproape că mi-am pierdut cumpătul și i-am spus lui Luke că s-au aliat cu toții împotriva mea – pentru că exact așa mă simțeam, Sarah – și că se poartă cu mine ca și când aș fi o mironosiță complet nebună, iar el nu m-a contrazis. Adică mi-a spus că nu s-au aliat împotriva mea, că el n-ar face așa ceva, însă nu a zis că nu sunt o mironosiță, nu m-a contrazis. Pur și simplu, a coborât la studioul lui, iar când am fost la toaletă în noaptea aceea și am verificat să văd dacă lumina de la studio era încă aprinsă – și era –, era două noaptea.

–Char, spuse Sarah.

Charlotte ridică încet privirea.

–Ce...

–Ești...

–Sunt ce...

–Ești o mironosiță.

–Însă tu nu ai fost acolo, strigă Charlotte. Nu știi ce a spus și cum a sunat...

Sarah se aplecă spre ea.

–Ascultă, Char. Nu o cunosc pe femeia asta, însă e soacră. Nimeni nu va fi suficient de bună pentru băiețelul ei. A fost într-adevăr lipsită de tact, însă a făcut exact ce fac oamenii ca ea. Îți aduci aminte de nunta mea? Mama lui Chris nici măcar nu a venit, pentru că nunta nu s-a ținut la biserică, apoi a susținut că eu l-am convins să nu facem nuntă la biserică. Eu n-aș fi avut nimic împotriva bisericii, însă Chris n-a vrut. A spus că s-a săturat de biserică în copilărie și că, oricum, nu crede în Dumnezeu. Însă nu a vrut să-i spună el, m-a lăsat pe mine să fac asta. Așa că eu am fost ticăloasa. Așa se întâmplă. Asta e soarta multor nurori.

Charlotte o privi cu seriozitate, jucându-se cu crucea de la gât.

–Mama spune că ar omorî-o.

–Așa ar spune. Asta e mama. Așa aș simți și eu dacă cineva ar fi rău cu fetele mele.

–Ce vrei să spui? întrebă Charlotte cu tristețe.

–Că faci prea mare caz din asta.

–Însă...

–Însă ce?

Charlotte se aplecă spre sora ei și rosti în șoaptă:

–Nu am rămas însărcinată intenționat.

Sarah așteptă o clipă, apoi răspunse:

–Știu.

Ochii lui Charlotte se umplură de lacrimi.

–Nu plânge, spuse Sarah. Nu e totul perfect, dar sunt și avantaje. Doi copii înainte să împlinești treizeci de ani, familia aranjată și îți vezi de viața ta.

–Nu cred că Luke simte același lucru pentru mine, zise Charlotte, lăsându-se ușor pe spate.

–Cum adică?

–Ei bine, spuse Charlotte, privind din nou către masă, probabil că în ochii lui nu puteam face nimic greșit. Adică l-am ținut la distanță până și-a rezolvat problema cu cocaina, apoi a trebuit să aștepte până am terminat-o cu Gus și tot. Iar acum nu mai am acea... putere. Mă privește ca și când l-aș fi dezamăgit, ca și când ar fi deschis un cadou de Crăciun și ar fi găsit ceva ce nu semăna cu ce sperase el să găsească.

Cu toate că o tenta să spună „Astea sunt prostii" pe un ton aspru, Sarah se mai îmblânzi.

–Te iubește și știi asta, spuse ea. Chiar te iubește. Poate că acest copil a fost un fel de lovitură și pentru el.

–Nu e obligatoriu să-l avem...

Sarah își privi sora și zise:

–Chiar începea să-mi pară rău pentru tine. Nu mă dezamăgi.

Charlotte zâmbi ușor.

–Sunt o pacoste, nu-i așa? spuse ea. Luă un șervețel de hârtie și își șterse ochii. Ar trebui să fiu o doamnă matură, însă sunt o pacoste.

–Nu te plânge.

–Nu.

–Charlotte, spuse Sarah, cu toții am fost încântați că te-ai căsătorit cu Luke, îl considerăm minunat și ați avut o nuntă fermecătoare. Însă căsătoria nu e același lucru. Și, mai ales, căsătoria nu se desfășoară în *public*. Nu e un spectacol la care poți cere ajutor din public când simți că lucrurile nu merg chiar cum vrei tu. Trebuie să rezolvați totul împreună. N-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă în relația mea cu Chris, nu-i așa? N-a ajuns niciodată la tine. Ei bine, nu e chiar o sărbătoare, dar ne descurcăm. Și va trebui să te descurci și tu. Ai parte de un soț drăguț și un loc frumos în care să locuiești, și nici nu o duci prea greu. Rezolvă-ți problemele.

Charlotte oftă.

–Bine, spuse ea.

–Acum, continuă Sarah, ridicând din nou meniul, să comandăm prânzul.

Ralph își găsise o cameră de închiriat. Unul dintre viitorii colegi avea un apartament aproape de Finsbury Square, pe care îl dorea doar pentru el în weekenduri, când venea prietena lui din Dublin, însă care avea un dormitor mai mic, pe care-l închiria bucuros în timpul săptămânii. Spusese că dacă Ralph doar făcea duș și folosea numai cuptorul cu microunde, atunci cincizeci de lire pe săptămână, în numerar, pentru patru nopți, ar fi suficient, cu taxele și facturile la utilități incluse, fără hârtii, fără alte întrebări. Ralph văzuse camera, decorată și mobilată cât să fie la fel de impersonală și modernă precum un hotel, și considerase că arăta mai mult decât acceptabil. Se întinse în pat și privi tavanul, cu luminile sale încastrate, simțind o ușoară emoție la gândul că va fi liber. Nu avea nici o intenție să-și folosească libertatea greșit, îl asigurase el pe Edward la telefon, nu se va comporta în vreun fel stupid doar pentru că era de capul lui, ci se va uita la filme, va citi și va lucra până târziu, se va duce la sală și își va vizita frații și va face doar lucruri bune. De la celălalt capăt al liniei, Edward nu părea prea convins sau liniștit.

În tren, în drum spre Suffolk, Ralph se gândi la camera din Finsbury Square. Cincizeci de lire pe săptămână erau de-a dreptul pomană, mai ales că avea unde să facă duș și era la distanță de zece minute de mers pe jos de serviciu. Se gândi la Kit și Barney și la cât de ciudat se va simți fără ei, la cât de minunat va fi să-i vadă în weekenduri și cum se va revanșa pentru absența lui din timpul săptămânii ocupându-se de ei dimineața, pentru ca Petra să poată rămâne mai mult în pat; îi va duce să facă lucruri pe care nu le făcuseră niciodată până atunci, pentru că fiecare zi era doar o zi obișnuită și nu se deosebea cu nimic de cealaltă. Se minună de felul în care își recăpătase energia și optimismul și cum, în loc

să se zbată în viață ca un zombie, acum era vioi și nerăbdător să vadă ce îl așteaptă. La gara din Ipswich cumpără bomboane de ciocolată pentru băieți și căută flori pentru Petra, însă nu găsi. „Nu contează", se gândi el, „oricum ea cultivă flori, iar în drum spre casă mă opresc să cumpăr o sticlă de vin bun. În seara asta o să bem vin și o să gătesc pentru ea. De fapt, de acum înainte o să gătesc în fiecare weekend, o să ne schimbăm complet stilul și o să avem și bani pentru asta. E ca și cum am începe din nou."

Când se întoarse el, Petra era în baie, în genunchi lângă cadă ca să-l săpunească pe Kit, care stătea în apă și se juca cu o broască de plastic pe care o învârtea. Barney, înfășurat într-un prosop adorabil cu glugă și urechi, stătea lângă Petra pe covorașul de baie, absorbit de o carte ale cărei pagini scârțâiau când apăsa în anumite locuri. Ralph le auzi vocea în timp ce urca scările și își dădu seama că erau în toane foarte bune, iar când intră și toți ridicară privirea, iar băieții chicotiră, simți imediat că viața nu va mai fi un drum lung și obositor pe un platou, ci se va transforma într-un galop pe o câmpie spre un lanț muntos al promisiunilor.

Se aplecă, ținându-și cravata cu o mână, să îi sărute pe Petra și Kit, apoi îl ridică pe Barney de pe podea și se așeză cu el pe genunchi pe capacul închis al vasului de toaletă.

–Ai avut o zi bună? întrebă Petra.

–Foarte. Dar voi?

–Am fost la mare! spuse Kit, târându-se la marginea căzii ca să fie mai aproape de tatăl său. Își întinse brațele. E atât de mare! Și plină de pietre!

Ralph râse.

–Dar tu, Buddha cel gras? îl întrebă el pe Barney.

Barney îi oferi cartea lui. Ralph o luă și începu să apese ascultător paginile.

–Am multe să-ți spun, îi zise el Petrei.

–Minunat. După ce se culcă băieții...

–Citește-mi! porunci Kit. Lăsă broasca și dădu să iasă din cadă. Tati, citește-mi, citește-mi...

–Bineînțeles că îți citesc...

–Cartea mea cu excavatoare.

–Nu putem să schimbăm cartea, să nu mai fie tot cea cu excavatoare?

Petra îl înfășură pe Kit într-un prosop.

–Mai lasă-l pe tati. Mai lasă-l cu cartea ta cu excavatoare, da?

–Nu!

–Nu! repetă Barney, încântat. Îl privi pe tatăl său. Nu!

Ralph îl privi la rândul său. Părea complet stăpân pe situație, zâmbind către tatăl său, afișându-și dințișorii perfecți de sub gluga ascuțită. Ralph se simți brusc cuprins de dragoste pentru el, pentru ei toți, pentru întreaga lui familie, adunată în siguranță în jurul său în baia lor mică. Îl sărută pe Barney pe frunte.

–Sigur, o să vă citesc din cartea cu excavatoare, spuse el.

Mai târziu, în bucătărie, scoase sticla de vin din ambalajul de hârtie maro.

–Uau, făcu Petra, ce sărbătorim?

–Multe lucruri, răspunse Ralph. Și gătesc eu.

–Am gătit eu deja...

–Ai gătit?

–E aproape gata. Am făcut doar un *risotto*.

–Îmi place *risotto*, spuse Ralph. Îmi place pilaful tău italienesc. Aș fi gătit eu, însă chiar îmi place cum gătești tu.

Petra așeză două pahare de vin pe masă.

–Deci a fost bine la întâlnire?

–A fost mai mult decât bine. Am întâlnit toată echipa de la analiză, toți sunt buni, toți par oameni de treabă, iar unul dintre ei mi-a oferit o cameră. Cincizeci de lire pe săptămână! La zece minute de birou. E perfect.

Petra se opri brusc. Punea ciuperci pe un tocător, dintr-o pungă de hârtie, și se opri cu punga în mână și ciupercile încă în ea.

–O cameră?

Ralph ridică privirea de la tirbușonul pe care îl băgase în dopul sticlei de vin.

–Da, iubito. O cameră. Așa cum am stabilit.

–Am stabilit?

Ralph începu să răsucească tirbușonul.

–Știi tu. Ai spus că e mai bine să am libertatea mea.

–Da.

–Ai vorbit serios, nu-i așa?

–Da, răspunse Petra.

–Așa că în timpul săptămânii închiriez o cameră la marginea orașului și vin acasă în weekend, iar tu poți să rămâi aici cu băieții, așa cum îți dorești.

Trase tirbușonul și îi zâmbi.

–Așa că putem rezolva problema asta, iar tu poți avea ce ți-ai dorit, nu-i așa?

Petra scoase ciupercile și luă un cuțit.

–Mă susții? întrebă Ralph.

–Da, cred că da, răspunse ea, ridicând privirea. Doar că sunt puțin surprinsă de cameră...

–De ce?

–Atât de repede...

–Iubito, încep serviciul peste două săptămâni.

–Da...

–Ce credeai că o să se întâmple? Cum credeai că o să rezolvăm problema?

–Nu credeam nimic, răspunse Petra sincer. M-am gândit să aștept până iei tu o hotărâre, apoi vedeam ce fac.

–Am luat hotărârea. Am închiriat o cameră.

Petra îl privi și zâmbi.

–În regulă, spuse ea.

–Iar tu îți poți continua viața pe care o ai aici. Să faci ceea ce îți place să faci. Cum ar fi să mergi la mare, așa cum ai făcut azi. Nu era aglomerată plaja?

–Nu am mers aici.

Ralph turnă vin.

–Atunci, unde?

–Pe Shingle Street, răspunse Petra tăind ciupercile.

–Pe Shingle Street? Cum ați ajuns acolo?

–Cu taxiul...

Ralph se opri din turnat.

–Cu *taxiul?* Dus-întors?

–Nu, spuse Petra liniștită. Prietenul meu ne-a adus acasă.

–Ce prieten?

–Lucrează la rezervația de păsări.

–Un *bărbat?*

Petra îl privi.

–Da.

–Cum de ai un prieten bărbat la rezervația de păsări? întrebă Ralph.

Petra lăsă jos cuțitul.

–Mi-a găsit cheile de la mașină când le-am pierdut în ziua în care m-am dus acolo să desenez, când ai avut tu interviul, iar băieții au fost la părinții tăi.

–Iar acum ți-e prieten.

–Locuiește pe Shingle Street, spuse Petra. A fost minunat să mă întorc acolo. Minunat! Băieților le-a plăcut mult locul.

Se lăsă liniștea. Ralph se uită la vinul din pahare, apoi la Petra.

–I-ai dus pe băieți..., spuse el.

–Bineînțeles. Ce altceva să fac?

–De... de asta ești atât de fericită? De asta atmosfera aici e atât de plăcută în seara asta? Nu pentru că ai ajuns să aprobi punctul meu de vedere, punctul meu

de vedere în privința viitorului, ci pentru că ai petrecut o după-amiază...

– Datorită plajei, spuse Petra.

– ... o după-amiază, continuă Ralph fără să o bage în seamă, cu un tip pe care l-ai lăsat să stea lângă copiii mei și Dumnezeu știe ce altceva ai mai lăsat să se întâmple. Asta e, nu-i așa? Asta e...

Se opri brusc. Încercă să o măsoare din priviri pe Petra, să-și dea seama ce gândea. Ea stătea de cealaltă parte a mesei, cu o mână așezată ușor peste grămada de ciuperci tăiate, iar cu cealaltă pe cuțit, nemișcată și alarmant de liniștită. Îl privea și, cu toate că privirea ei era de nedescifrat, nu era aceeași privire pe care o avea de obicei atunci când lucrurile deveneau dificil de rezolvat și încerca să evite să fie implicată în găsirea unei soluții. Părea mai degrabă că luase o hotărâre, apoi, după acea decizie, se retrăsese din nou în ea însăși.

– Petra?

– Da.

– Petra, ești fericită nu pentru mine, ci pentru că ai petrecut după-amiaza cu tipul ăla?

Ea îi zâmbi vag, apoi ridică din nou cuțitul.

– Da, răspunse ea.

capitolul 13

Sigrid lăsă telefonul jos. O sunase pe mama ei în Stockholm la o oră la care știa că o găsea acasă după vreo operație și înainte ca tatăl ei să se întoarcă; și – într-un fel despre care Sigrid era sigură că nu era intenționat – simțise o reținere față de răspunsurile mamei ei la ceea ce-i spusese ea. Sigrid intenționase – dorise – să-i spună mamei ei despre tulburările din familia Brinkley și, în timp ce se întorcea de la laborator, plănuise cum o să descrie petrecerea de prânz și comportamentul lui Rachel, reacția lui Charlotte și ce se mai întâmplase după aceea; însă când venise vremea să o facă, descoperi că toată savoarea dispăruse, atât de mult încât simțea, în mod ciudat, că într-un fel trebuia să-i protejeze pe cei din familia Brinkley, că nu trebuia să le expună greșelile, nici măcar – sau poate chiar mai ales – în fața mamei ei. Așa că, în schimb, avură o discuție liniștită și plină de afecțiune, atât de liniștită, încât Sigrid simți că mama ei abia se stăpânea să nu întrebe dacă se întâmplase ceva.

Sigrid luă cana cu ceai verde pe care și-o pregătise pentru acea convorbire telefonică și o privi. Era deja rece, cu o peliculă de sedimente cafenii pe fund, și arăta la fel de apetisant ca o cană cu apă de baltă. Se duse la chiuvetă și o aruncă, apoi umplu din nou ibricul. Cafeaua era răspunsul. În toată viața ei, cafeaua fusese întotdeauna răspunsul. Ceaiul verde nu putea s-o înlocuiască. La fel cum, după cum spunea frecvent Mariella, apa nu putea înlocui sucul. Sau un cocktail de fructe. Mariellei i se promisese cocktail de fructe cu vanilie – preferatul ei – când reușise să pronunțe și să scrie corect toate cuvintele de pe lista de cuvinte cu anumite terminații, ca temă

pentru vacanța de vară. Stătuse ore întregi închisă în camera ei, așa că probabil abandonase exercițiile de pronunție în favoarea jocului, iar podeaua camerei ei era plină de familii de animale din lemn pe care urma să le așeze în pat, în cuiburi din șervețele de hârtie și în toți pantofii ei. Sigrid n-avea de gând să o întrerupă. Joaca printre șoareci și bursuci miniaturali îi împlineau mai bine viața interioară decât să învețe de ce unele cuvinte se scriu la fel, dar se pronunță diferit. Engleza! Ce limbă!

Îl auzi venind pe Edward – de fapt, cheia în broasca ușii din față, apoi un zgomot, ca și când ar fi trântit ușa în urma lui. Coborî rapid scările până în bucătărie, așa cum făcea de obicei, și o sărută – destul de absent, se gândi ea –, apoi se duse direct la frigider.

– Ești cam disperat, nu-i așa? spuse Sigrid.

– Apă, spuse Edward scurt.

Scoase recipientul pe care Sigrid îl ținea pe ușa frigiderului, apoi își turnă un pahar mare, pe care îl bău într-o clipă. Sigrid îl urmărea.

– S-a întâmplat ceva?

Edward continua să bea.

– Te rog, spuse Sigrid, fără spectacol. Ai avut o zi proastă?

Edward lăsă paharul jos și-l umplu din nou.

– Da.

– Ai vrea să-mi povestești?

Edward încuviință din cap și bău iarăși.

– E vorba despre familia ta?

Edward se opri să răspundă:

– De ce ar trebui să fie vorba de ea?

– Pentru că așa e de obicei.

– În vreme ce...

– Nu, îl întrerupse Sigrid. Nu spre deosebire de a mea, dacă vrei să știi. Tocmai am avut o discuție foarte nepotrivită cu mama.

–Nepotrivită?

–Am vorbit cu ea într-un fel complet inutil. Ca și când n-aș cunoaște-o prea bine.

–De ce? spuse Edward.

Sigrid tăcu o clipă, apoi răspunse evaziv:

–Nu știu, poate că eram obosită.

Edward se așeză greoi pe un scaun de bucătărie, cu al treilea pahar de apă.

–Și eu *sunt* obosit.

Sigrid aștepta.

–Și, mai ales, sunt sătul de Ralph, spuse Edward. Sau, mai bine zis, nu sunt sătul de *el*, bietul amărât, însă sunt destul de sătul de complicațiile pe care pare să le atragă.

Sigrid se așeză pe un scaun în fața lui Edward.

–Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă ea cu precauție. Nu cumva nu mai vrea slujba?

–Ah, ba da, spuse Edward, nu are legătură cu asta. Slavă Cerului, începe într-o săptămână.

–Atunci ce e?

Edward oftă și privi mai degrabă tăblia mesei decât pe Sigrid.

–E vorba de Petra.

–Petra!

–M-a sunat azi. Părea foarte răvășit. Spunea că îl frământă ceva de vreo săptămână și că trebuie să spună cuiva. Se pare că Petra are... mă rog, nu știu cât de departe a mers, nu știu dacă s-a culcat cu el, însă Petra are pe altcineva...

Sigrid scoase un strigăt de mirare. Se prinse de tăblia mesei și se aplecă spre el.

–*Petra?*

–Da, răspunse Edward, ridicându-se. Îmi iau ceva mai tare de băut. Vrei și tu ceva?

–Stai jos, spuse Sigrid, stai jos. O să bem mai târziu. Stai jos și spune-mi. Cine e bărbatul acesta?

Edward se aplecă peste masă.

–Lucrează la rezervația de păsări, spuse el sec.

–El...

–Afară. E un fel de... om care se ocupă cu întreținerea, cred, nu știu exact. N-aș putea spune. Se ocupă de infrastructură, garduri, trepte și balustrade, chestii din astea. Petra l-a cunoscut acolo.

–Dar n-a prea fost pe-acolo în ultima vreme.

–A fost o dată, răspunse Edward.

–O dată!

–Și-a pierdut cheile de la mașină, iar el i le-a găsit. S-a întâmplat în ziua în care Ralph a venit la interviu.

Sigrid își sprijini capul în mâini.

–Dumnezeule...

–Locuiește pe Shingle Street, spuse Edward, unde au locuit și ei. Petra îi duce pe copii acolo, lor le place și vor – sau cel puțin Kit vrea – să-i povestească lui Ralph despre asta, vor să-l ducă și pe el acolo.

–Nu...

–Ralph spune că ea nu prea pare să-și dea seama ce face. Pur și simplu, nu-și dă seama. Au fost de acord ca el să locuiască la Londra în timpul săptămânii, așa că ea și băieții nu sunt nevoiți să plece din Aldeburgh; iar ea pare să considere că dacă el are acea libertate, atunci și ea are dreptul să-l aibă pe individul acela.

–Cred că mi-ar plăcea să beau ceva, spuse Sigrid. *Petra.* Nu-mi vine să cred.

Edward se întoarse spre frigider.

–Ralph spune că nu poate discuta cu ea. Pur și simplu, nu poate. Ea nu vrea să vorbească despre asta. Doar îl privește și zâmbește și zice că acum e bine, că nu are nimic împotriva slujbei lui de la Londra. Nu pare să înțeleagă faptul că munca la Londra, ca să-ți susții familia, nu e chiar sinonim cu libertatea fără margini pentru Ralph. Și cu siguranță nu-i dă dreptul să aibă o aventură cu altcineva.

–Dar *are?*

Edward deschise frigiderul și scoase o sticlă de vin.

–Nu știu. Ralph nu știe. Ea spune doar că e vorba de mare – marea și iar marea –, ceea ce de fapt e o prostie. Cum să fie vorba de mare, pentru numele lui Dumnezeu? E mare peste tot în Aldeburgh!

Sigrid se ridică să aducă două pahare.

–Acea relație... mereu a fost un pic amuzantă...

–Toate relațiile par amuzante din exterior.

–Dumnezeule, Ed, ce filosofic din partea ta!

Edward lăsă sticla de vin pe masă și o ridică din nou.

–I-am sugerat să le spună părinților. Mi-a spus că n-ar putea să le facă față. Și m-a întrebat dacă aș vrea să o fac eu.

–Și ai vrea?

Edward începu să toarne.

–Când o să aflu mai multe. Când o să știu ce anume să le spun, poate. Împinse un pahar către Sigrid. Ce fată proastă!

Sigrid nu spuse nimic. Edward se așeză din nou. Luă o înghițitură de vin.

–Știu că Ralph e o pacoste, spuse el, brusc înfuriat. Știu că nu e foarte ușor să trăiești cu el, însă face asta pentru familia lui și, oricât de idiot și încăpățânat ar fi el, nu e un frivol, nu cochetează cu alte femei, nu bea și nu joacă jocuri de noroc, pur și simplu e Ralph cel dintotdeauna. Și nici Petra nu e chiar perfectă, se eschivează, refuză să se maturizeze, e sărită de pe fix și cu aere de artistă. Sincer. *Sincer*. Ridică vocea și încheie aproape strigând: A naibii femeie proastă!

–Cine? întrebă Mariella din pragul ușii.

Charlotte stătea întinsă în pat pe spate. Luke dormea lângă ea, cu brațul drept trecut peste șoldurile ei, după ce, înainte să se miște ea, și-l ținuse pe stomacul ei. Toți o asiguraseră – mama, surorile, prietenele – că dacă i se făcea rău (nu tuturor le e greață, sincer, Char, adică eu am simțit

că mor de la greţuri, însă multe nu simt *nimic*) asta se va întâmpla dimineaţa, devreme, şi ar fi de mare ajutor dacă Luke i-ar aduce ceai la pat şi un biscuit simplu sau altceva înainte să se dea jos din pat. Însă dimineţile erau în regulă. Chiar în regulă. Pe Charlotte o înspăimântau serile. Seara începea să-şi dea seama că nu numai că nu se putea atinge de mâncare, ci nu suporta nici *ideea* de mâncare, cu atât mai puţin mirosul; şi nici măcar nu îndrăznea să se gândească la cafea sau la pâine neagră, de exemplu, fără să fie nevoită să alerge la baie. Luke fusese atât de dulce! În ultima săptămână, mânca la birou înainte să vină acasă, apoi se spăla pe dinţi. Ea chiar aprecia asta, şi aprecia la fel de mult şi că el dorea să doarmă strângând-o în braţe. Dar nu putea suporta nici măcar greutatea degetului său, darămite a braţului peste burtă, însă dacă ea îl dădea la o parte el îl aşeza din nou, imediat, în somn, ca şi când, pentru el, acea conexiune ar fi fost de o importanţă vitală. Aşa că, în ultimele câteva nopţi, ea doar îi împingea în jos braţul şi asta păru să-l mulţumească, în timp ce ea stătea întinsă, aşteptând ca greaţa sau somnul să o cuprindă.

Desigur, în noaptea aceea, avea şi alt motiv să rămână trează, un motiv care depăşea simpla curiozitate dacă îi va veni din nou să vomite. Luke se întorsese de la studio – mâncase pizza, dar acum mirosea a pastă de dinţi – şi-i spusese că Ralph îl sunase să-i spună că Petra avea pe altcineva. Luke nu părea foarte clar în privinţa detaliilor, nu ştia cine era tipul sau până unde mersese Petra cu el sau dacă Ralph avea de gând să facă ceva în privinţa asta. Luke simţea mai mult un soi de furie oarbă în numele fratelui său, care, îi spusese el lui Charlotte, ştia că nu era cel mai suportabil ticălos cu care să te măriţi, însă, la naiba, se străduia cât putea cu noua slujbă şi, oricum, Petra nu prea mişcase vreun deget în ultimii ani; iar acum şi el înţelegea de ce ea, Charlotte, avusese întotdeauna ceva cu Petra şi ar fi trebuit să dea mai multă importanţă

părerii ei despre Petra, chiar ar fi vrut, pentru că părerea ei se dovedise corectă.

Charlotte și-ar fi dorit să simtă o scânteie de satisfacție că i se dăduse dreptate, însă nu fusese așa. Când îl întrebă mai multe pe Luke despre ce anume făcuse Petra exact, el spusese că, pentru numele lui Dumnezeu, nu cunoștea detaliile, și nici nu *dorea* să le cunoască; dar că Ralph fusese supărat în primul rând pentru că Petra era foarte fericită ca el să plece la Londra să câștige bani și să-i întrețină pe toți, acum că-și găsise pe cineva cu care să se distreze și care era dornic să se joace și cu băieții.

–Asta îl enervează de fapt, spusese Luke, stând în picioare și privind-o întinsă pe canapea, cu degetele mari prinse de găicile de la blugi. Copiii chiar îl plac. Kit vorbește mult despre el, ca și când Ralph ar trebui să aprobe toate astea. Asta îl termină psihic. Oftă, apoi continuă: Mai bine l-aș suna pe Ed. Ralph l-a sunat pe Ed cu două seri în urmă și l-a rugat să nu-mi zică nimic până nu îmi spune el însuși. I-a spus că ar fi vrut s-o facă pe loc, dar nu era în stare să repete totul imediat. Bietul de el! Știu că e o pacoste, însă nu merită așa ceva, nu după ce afacerea lui s-a dus pe apa sâmbetei, chiar nu merită.

Apoi se aplecase cu grația și naturalețea pe care Charlotte le aprecia atât de mult când nu se simțea atât de rău și o sărută, și-i spusese că nu va dura mult. Stătuse o jumătate de oră în dormitorul lor. Charlotte nu se mișcase, din dorința de a nu-și stârni greața, dar știa că era întins pe pat fără pantofi, cu telefonul mobil pe piept și casca în ureche, și deschidea televizorul de la capul patului lor, însă fără sunet. Luke nu putea sta într-o cameră cu televizor fără să-l deschidă. Spunea că asta venea la pachet cu a fi al treilea fiu, că îi plăcea compania, însă nu dorea să ia parte mereu la zgomotul și energia unei familii, că pur și simplu îi plăcea o tovărășie la care doar să asiste, dar la care să nu fie obligat să ia parte. Televizorul era perfect pentru asta, spusese Luke. Avea unul chiar și în studio,

pe care îl deschidea imediat ce Jed părăsea încăperea, ca și când, după cum se gândea Charlotte, i-ar fi fost frică de spirite întunecate care s-ar putea strecura înăuntru dacă era doar tăcere și singurătate.

La început, încercase să asculte ce spunea Luke, însă nu prea se auzea, iar sunetele străzii, chiar dacă erau departe dedesubt, îi camuflau și mai mult vocea. Așa că Charlotte se mișcase cu precauție, ținând o pernă în brațe și încercând din nou să simtă satisfacția pe care ar fi trebuit să i-o dea faptul că reacția ei din trecut față de Petra fusese îndreptățită. Totuși, nu simțea nici urmă de satisfacție, așa cum nu simțea nici urmă de înțelegere față de relația dintre Ralph și Petra, care i se păruse lui Charlotte la fel de ciudată și de nesatisfăcătoare ca orice relație matură, cu toate că se bazau pe vecinătatea și ajutorul părinților lui Ralph, socrii Petrei. Chiar dacă tot ceea ce-i spusese sora ei, Sarah, despre Rachel îi mai domolise lui Charlotte indignarea și supărarea, nu reușise s-o facă s-o ierte pe Rachel. „Așa sunt soacrele, spusese Sarah. Așa sunt ele. Nu te vor ierta niciodată că te-ai căsătorit cu băieții lor și va trebui să accepți asta. Soacra ta nu face excepție." Charlotte se gândi la ziua nunții ei și la ce simțise atunci pentru Rachel, la faptul că era în stare atunci să iubească pe toată lumea, aproape extatic, apoi își aduse aminte că Rachel o sărutase în sacristia bisericii în timp ce semnau în registru și că fusese nevoită să se aplece puțin, pentru că era mai înaltă și avea și tocuri, și că simțise obrazul lui Rachel ușor și uscat lipit de al ei; iar Rachel nu spusese nimic, nu spusese „Sunt atât de fericită pentru voi!" sau „Luke e un băiat norocos" sau ceva de genul ăsta. Apoi, mai târziu, Charlotte o văzuse cu Petra, hrănindu-i pe băieței, iar Rachel își scosese pălăria aceea verde cu pană și râdea veselă. Acum? Oare va mai râde și acum? Cu dușmănie – și, în sfârșit, cu o urmă de satisfacție –, Charlotte era sigură că nu.

Când Luke se întorsese în sufragerie, se așezase pe marginea canapelei, lângă Charlotte.

–Ești bine, îngeraș?

–Destul de bine, răspunsese Charlotte.

Luke îi luase mâna.

–M-aș simți eu rău în locul tău, dacă aș putea.

–Știu, spusese Charlotte, privindu-l. Ai vorbit?

–Ed simte ca mine, răspunsese Luke. Ne-am tot învârtit în jurul subiectului. Știi, ca atunci când nu prea ai unde să pui degetul.

–Și dacă Ralph rămâne în Aldeburgh?

–Char, nu poate. Trebuie să lucreze...

–Însă părinții tăi i-ar ajuta, oricum îi ajută mereu.

Luke îi strânsese mâna lui Charlotte între palmele sale.

–De fapt, Ed m-a întrebat dacă vreau să merg cu el.

–Să mergi unde?

–La Suffolk, răspunse Luke, să le spunem.

Charlotte se ridicase ușor în capul oaselor.

–Adică voi doi să conduceți tot drumul până la Suffolk? întrebase ea. Nu le puteți spune prin telefon? De ce nu le spune Ralph?

–Nu poate, zisese Luke cu tristețe. L-a rugat pe Ed, iar Ed m-a rugat pe mine. Așa ceva nu se spune la telefon, din cauza... Din cauza...

–Petrei?

–Într-un fel, recunoscuse Luke.

Charlotte își coborî picioarele și își așezase perna în poală.

–Nu faceți prea mare caz din asta?

–Dar dacă era una dintre surorile tale? Dacă Sarah ți-ar fi zis deodată că are pe cineva, pentru că nu-i plac lecțiile de zbor ale lui Chris? N-ai vrea să-i spui personal mamei tale?

Charlotte ridicase ușor din umeri.

–Poate...

Luke îi strânsese mâna.

–Știu că te-ai săturat de mama. Și de tata. Știu că te simți dezamăgită. Știu ce crezi despre Petra. Însă... ei sunt familia mea. Pur și simplu, sunt familia mea. Iar părinții mei vor fi distruși.

Charlotte tăcuse o clipă, privindu-și mâna prinsă între palmele lui Luke.

–Oh, o vor ierta pe Petra, rostise ea încet.

Luke privise în partea opusă a încăperii. Apoi din nou spre ea și răspunsese:

–Nu sunt prea sigur.

Brusc, ceva se mișcase în mintea și în sufletul lui Charlotte, ceva ce îi adusese în gând imaginea Petrei, îmbrăcată în rochița aceea tricotată amuzantă pe care o purtase la nuntă, ținându-l în brațe pe Kit în tricoul lui cu Spiderman, amândoi cu chipul tras de oboseală, scoși din mediul lor și din adâncimile lor.

Charlotte îi întorsese privirea lui Luke și-i zâmbise.

–Vin și eu, spusese ea.

–Poftim?

–Vin și eu cu voi, spusese Charlotte. Vin la Suffolk cu voi în weekend. Cu tine și cu Ed. Bineînțeles că vin.

El scosese un strigăt de mirare și o îmbrățișase cu putere.

–Ești minunată, ești de-a dreptul minunată, spusese el, însă eu și Ed am prefera să rezolvăm treaba singuri.

–E-n regulă, răspunsese ea în umărul lui. O să fiu bine. Vreau doar să fiu acolo să te susțin – și câteva clipe se întrebă dacă nu cumva el plângea.

Îi mulțumise necontenit. Îi mulțumise de-atâtea ori, în timp ce mergeau alene spre pat, încât Charlotte trebuise să-i spună – râzând – să se oprească, pentru că nu i-ar mai rămâne recunoștință pentru lucrurile cu adevărat măreațe. Apoi, el spusese solemn:

–Acesta e un lucru măreț. Pentru mine.

Iar ea avusese un sentiment amestecat de remușcare și ușurare, remușcare pentru felul în care se purtase în ultima vreme și ușurare că revenise pe piedestalul pe care se aflase, în poziția de Doamna Care Nu Poate Face Nimic Greșit, până într-acolo încât se simțise copleșită brusc de un val de recunoștință nepotrivită față de Ralph și Petra, care era în egală măsură tulburătoare și puternică.

Acum, în timp ce zăcea în lumina palidă a orașului nocturn, cu greața cedându-i treptat și brațul greu al lui Luke peste coapsele ei, Charlotte se gândea la călătoria la Suffolk. Luke spusese că Sigrid și Mariella nu vor veni, așa că ea rămânea singură cu Edward și Luke. Se gândi să se ofere să conducă ea. Îi plăcea să conducă și era un șofer bun, și le putea spune băieților că i se făcea rău dacă nu conducea, așa că, după ce îi va lăsa la Anthony și Rachel, va fi liberă să facă ce dorea.

–Ar trebui să le pictez, spuse Anthony.

Stătea în picioare lângă masa de bucătărie, care era acoperită cu legume de sfârșit de vară – fasole cățărătoare și dovlecei, un coș cu spanac și un mănunchi mare de morcovi, ale căror smocuri verzi se revărsau peste tăblia mesei ca niște plete. Rachel fusese în grădină toată după-amiaza, pentru că era ziua în care venea grădinarul, care își începuse lucrul în acea grădină de când era băiat, împingând cărucioare și strângând frunze pentru părinții lui Anthony și care acum era doar un bătrân încăpățânat cu vedere slabă și dureri de spate. El și Rachel nu se mai tolerau unul pe celălalt, iar o după-amiază în compania lui Dick, se gândea Anthony, îi va pune cu siguranță la încercare temperamentul lui Rachel.

Ea făcea ceai. Aruncă o privire peste umăr către grămada verde de pe masă.

–Mă întreb de ce mă mai obosesc.

Anthony nu răspunse. Vechiul său instinct îl îndemna să spună ceva liniștitor, cum ar fi „Ah, dar îmi place spanacul", însă experiența îl învățase că acest lucru nu ar avea vreun efect calmant și, în orice caz, Rachel părea mai mult tristă decât supărată. Îi privi spatele, se uită la ea cum pregătea ibricul și cum se întindea spre dulap să ia plicuri de ceai și căni. Avea silueta la fel de suplă ca atunci când o văzuse prima oară; de fapt, uneori, acum, când o vedea săpând în grădină, scoțând ceva din mașină sau aplecându-se să ridice un prosop de pe podeaua băii, nu-i venea să creadă că era mai în vârstă și diferită de fata pe care o întâlnise în vacanță în nordul Țării Galilor. Pe atunci, avea părul lung până aproape de talie și un ușor accent galez. Își pierduse accentul, iar părul ei era tuns acum până la umeri, dar multe trăsături încă i se păstraseră – poate că accentuate, pe ici, pe colo, însă aceleași.

Ea se întoarse și lăsă pe masă cele două căni de ceai, în care pliculețele umflate pluteau aproape grotesc.

–Te rog, nu te purta ca și când m-aș pregăti să-mi ies din țâțâni, îi spuse ea lui Anthony, fără să-l privească.

–Păi ai putea, răspunse acesta.

Rachel deschise un sertar să ia o linguriță.

–Mai degrabă îmi vine să plâng.

–Tu plângi cu greu.

–În ultima vreme, spuse Rachel, am plâns destul de mult. Nu-mi place, însă nu mă pot stăpâni. S-a întâmplat și în după-amiaza asta, când scoteam nenorociții ăia de morcovi. Nu cred că Dick m-a văzut. În ultimul timp, oricum nu vede ceva mai mic de un autobuz, iar eu stăteam cu spatele la el.

–De ce plângeai? întrebă Anthony precaut.

–Știi tu...

–Nu știu. Adică nu știu exact. A fost... tot din cauza lui Charlotte? Sau a morcovilor?

Rachel apăsă plicul de ceai pe peretele cănii și îl trase afară.

–A morcovilor.

Anthony tăcu din nou.

–Cândva, nu puteam cultiva legume suficiente, spuse Rachel. Cândva, aveam o grămadă de lucruri în fundul garajului și era o adevărată realizare dacă mai aveam cartofi și după Crăciun. Aveam de toate – nu-i așa? – și *totul* se mânca.

Se opri și scoase al doilea pliculeț de ceai.

–Asta a fost cu mult timp în urmă, zise Anthony. Ani de zile. Vorbești de copilăria băieților. Iar dacă ne gândim la a lui Ed, toate astea se întâmplau acum douăzeci de ani.

Rachel scoase o sticlă mare cu lapte din frigider și turnă puțin în ceai.

–Știu.

–Atunci...

–Nu mă gândeam exact la acea perioadă, ci la prezent, la ce se întâmplă acum...

Se opri.

Anthony înconjură masa și o îmbrățișă. Ea nu răspunse, dar nici nu se împotrivi.

–Nimeni nu a fost pe-aici toată vara, spuse ea lipită de cămașa lui albastră din bumbac.

Anthony se aplecă ușor.

–Poftim?

Rachel ridică fața spre el și-i explică:

–Familia. Nici unul dintre ei nu a fost aici toată vara.

–Ba da, au fost, i-am văzut pe băieți...

–Cu săptămâni în urmă, spuse Rachel. Imediat după nuntă.

–Și au venit cu toții la prânz, când Mariella a făcut prăjituri...

–Într-o duminică, zise Rachel. Ridică mâna și își șterse ochii umezi cu dosul palmei. În alte veri veneau tot timpul. Anul trecut, Mariella a rămas singură aici o săptămână. Iar băieții erau permanent aici, îți aduci aminte că am scos afară vechiul cărucior pentru Barney. Și venea des și Luke, se ducea cu barca, l-a adus și pe Jed și s-au dus amândoi cu barca, apoi a adus-o și pe Charlotte să ne-o prezinte. Însă nu și acum. Acum nu a venit nimeni. Adică știu că au viața lor, bineînțeles că știu asta, însă nu mă așteptam să renunțe complet și atât de brusc să ne mai viziteze. Iar plecarea lui Ralph și a Petrei la Ipswich va înrăutăți lucrurile. Nu-i așa?

Anthony se întinse să ia o bucată de prosop de bucătărie din rola de pe perete.

–Poftim. Suflă.

El îi privi creștetul în timp ce ea își sufla nasul.

–Pentru Ralph a fost o vară plină de griji. Apoi nunta. Probabil că ia și el o pauză.

Rachel oftă. Se retrase din brațele lui și-l privi. Apoi îi lovi ușor pieptul.

–Crezi asta la fel de mult ca mine. Lucrurile se *schimbă*. Deja e o altă dinamică și nu-mi place. Își suflă nasul din nou. Mă înspăimântă.

–De ce?

–Pentru că nimeni nu mai vrea să fac ceva la care mă pricep.

–Eu vreau...

Ea zâmbi vag.

–Ant, tu nu însemni suficienți oameni. Și tu încă ai pictura și colegiul.

–Atunci apucă-te din nou de cursurile tale de gătit...

Ea oftă.

–Nu sunt sigură că mai sunt în stare...

Anthony luă cana de ceai de lângă el.

–Să începem prin a desființa grădina de legume, ca să nu mai fii stresată de aceste produse pe care nu le mănâncă nimeni?

Se auzi telefonul sunând.

–Aș prefera să găsesc o soluție care să nu dea impresia că cedez, spuse Rachel în timp ce traversa bucătăria ca să răspundă.

Apoi ridică receptorul și spuse „Alo?", așa cum făcea întotdeauna, apoi Anthony văzu cum chipul i se luminează într-un zâmbet larg, iar ea exclamă: „Luke!"

El trecu pe lângă ea cu ceaiul în mână, spunând „Transmite-i toată dragostea mea" într-un fel în care îl făcu să se simtă rușinat de lașitatea lui după ultima sa conversație cu Luke, apoi străbătu curtea cu pietriș, până la atelierul său. Era întotdeauna o ușurare să deschidă ușa, întotdeauna o plăcere, iar posibilitatea de a se întoarce în spațiul acela imens și plin de obiecte strânse pe sub scheletele de păsări prăfuite și fantomatice suspendate de grinzi îi dădea o senzație de siguranță. „Să nu scapi niciodată ocazia să desenezi o nouă pasăre moartă", îi spusese un naturalist bătrân, iar el se conformase, disecând apoi cadavrele ca să vadă cum creșteau penele, cum se prindeau ciocul și aripile. Toate erau acolo, păsările lui, prinse cu sârme, în poziție de zbor; chiar și o pitulice, ale cărei oase ar fi încăput într-o cutie de chibrituri. Acea pitulice păruse atât de rotundă, aproape solidă, ca o nucă îmbrăcată în pene, dar după ce se transformase în schelet devenise la fel de mică și de fragilă precum staminele unei flori.

Anthony stătea în fața șevaletului și bea ceai. Pe șevalet se aflau primele schițe ale unui cocor, un cocor european care își lua brusc zborul cu aripile lui mari și cenușii și picioarele lungi întinse într-un fel ciudat, cu capul întors doar cât să i se vadă peticul roșu. El fusese norocos că-l văzuse, căci era o specie rară în Anglia, deoarece aceste păsări preferau Scandinavia și Europa

Centrală și le plăceau întinderile mari de mlaștină în care să-și construiască cuiburile șubrede. Se gândi că, în afară de cocorul din prim-plan, ar putea adăuga mai mulți, în zbor, cu aripile întinse, pentru a sugera dansul pentru care erau atât de faimoși. Lăsă jos cana cu ceai și luă creionul. Cocor, își spuse el, denumirea latinească, *Grus grus*. La fel ca sunetul pe care îl scoteau.

Ușa dinspre alee se deschise.

–Ia ghici! spuse Rachel din prag.

–Ce e?

–Luke și Ed vin duminică. La prânz. Împreună. Nu-i așa că e minunat?

capitolul 14

Charlotte nu mai fusese niciodată la Aldeburgh. Când Luke o întrebase cum își va petrece timpul când el și Edward vor fi cu părinții lor, ea răspunsese distrată că pur și simplu se gândea să meargă să stea pe malul mării.

–Probabil că o să dorm, spuse ea, o să mănânc o înghețată. Îmi iau o pauză de la toate. Se aplecă într-o parte să-l sărute. Nu-ți face griji, dragul meu. O să fiu bine.

Lui Luke nu-i venea să se dea jos din mașină.

–E chiar ciudat să ne aduci până aici și tu să nu intri. Ține-ți telefonul deschis. Tot timpul. Îți trimit un mesaj când terminăm.

Edward coborî din spate și o strânse de umăr.

–Charlotte, ești o eroină.

Apoi plecaseră împreună spre casa părinților lor, iar Charlotte se gândise cât de tineri păreau brusc amândoi, imaturi, mai degrabă băieți decât bărbați; iar ea pornise mașina, își setase GPS-ul pentru Aldeburgh și plecase fără să se mai uite în oglinda retrovizoare să vadă dacă Luke încă o privea.

Drumul o duse spre nord-vest, prin pădure, apoi coti la dreapta către Snape și Aldeburgh. Mai fusese la Suffolk de câteva ori înainte, desigur, însă faptul că acum conducea singură pe-acolo, în scopuri stabilite de ea și fără să fie nevoită să admire peisajul de dragul lui Luke, făcea ca acea călătorie să i se pară foarte interesantă. Locul era atât de diferit de Buckinghamshire unde crescuse, încât aproape că i se părea că se află în străinătate, într-o destinație străină și ușor exotică. Aldeburgh însuși, cu bulevardul său principal încă plin de turiști, cu marea la doar câțiva

metri în spatele caselor și cu pescărușii care țipau, nu îi era deloc mai familiar decât restul, iar asta îi provoca o emoție care o încânta.

Lăsă mașina pe o străduță în fața unei case cu obloanele trase, unde se părea că proprietarii săi nu erau prezenți ca să protesteze că parca acolo, apoi se plimbă până la mare. Era o zi senină și răcoroasă, iar plaja era plină de familii și paravânturi de plastic, iar marea nesfârșită și albastră-cenușie se avânta și înghițea pietrele cu un ritm neobosit care te-ar fi scos din minți dacă nu erai un om al mării, se gândi Charlotte. Se întrebă dacă îi era foame și hotărî că era prea încordată pentru ceea ce urma, ca să-i fie foame, așa că se întoarse pe uscat, pe High Street, unde va opri un localnic – turiștii din Londra erau uimitor de simplu de recunoscut – și-l va întreba unde găsea casa lui Ralph și a Petrei.

Ralph – ținând ușa de la intrare deschisă suficient de mult cât să vadă, însă nu suficient de mult cât să o primească înăuntru – arăta ca și când abia putea să-și amintească cine era.

–Ah, făcu Charlotte, te-am trezit?

Ralph își duse mâna la bărbie, de parcă ar fi vrut să-și dea seama ce oră era în funcție de faptul că era sau nu bărbierit. Purta pantaloni tăiați și un tricou larg. Charlotte, într-o rochie de vară scurtă și espadrile cu talpă ortopedică, se gândi că arăta îngrozitor.

–Nu, spuse Ralph. Nu. Doar că... nu mă așteptam să vii...

–Nu am spus că vin, răspunse Charlotte, așa că nu aveai de unde să știi. Îi zâmbi. I-am lăsat pe Ed și Luke la părinții tăi. Și m-am gândit să trec pe-aici.

Ralph nu deschise ușa mai mult. Privi mai degrabă peste Charlotte decât la ea.

–Mă tem că... nu e cel mai potrivit moment...

–Știu, spuse Charlotte. De aceea am venit.

Ralph oftă.

–Nu vreau să fiu nepoliticos cu tine, continuă el, însă nu pot vorbi cu tine, serios. Nu te cunosc... suficient de bine...

–Nu, zise Charlotte.

Ea realiză că imaginea lui îi dădea încredere, aspectul său de om înfrânt nu-l mai făcea să fie, ca de obicei, cumnatul ușor tulburător și imprevizibil care venise să doarmă din când în când pe canapeaua ei, însă abia dacă schimbase două vorbe cu ea, mulțumindu-se să discute doar cu Luke.

–Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Ralph, cu o frustrare evidentă, însă nu neapărat adresată lui Charlotte, ce *am făcut?*

Charlotte se răsuci puțin pe tălpile ei ortopedice. Dădu să-și scoată ochelarii de soare, dar se răzgândi.

–De fapt, am venit să o văd pe Petra, răspunse ea, pe cât de nonșalant putea.

–Nu sunt aici, zise Ralph obosit.

Charlotte simți un nod de panică neliniștită. Atunci unde erau? Erau cu celălalt?

–Ah...

–Sunt la grădină, adăugă Ralph, îi găsești acolo.

Charlotte își dădu seama că el nu putea rosti numele Petrei.

–Îmi poți arăta drumul?

Ralph ridică brațul și arătă vag spre dreapta.

–Pe-acolo, zise el, apoi faci dreapta și treci de școală, apoi stânga spre potecă.

–Petra are telefonul la ea?

Ralph o privi cu o concentrare bruscă.

–Habar n-am, răspunse el scurt.

–Îmi pare rău, spuse Charlotte, chiar îmi pare rău. Îmi pare rău pentru toate astea.

Și, înainte să mai poată rosti altceva, Ralph răspunse apăsat:

–Și mie.

Apoi, îi trânti ușa în nas.

Petra și Kit erau în genunchi, pe pământ, cercetând ceva în sol. Erau cu spatele la poartă. În fața lor, legat în cărucior și cu câte un morcov în fiecare mână, se afla Barney. Se zvârcoli energic când o zări pe Charlotte și agită morcovii.

–Oh! făcu Barney tare.

Petra ridică fruntea.

–Barn ce s-a întâmplat?

–Oh, repetă Barney.

Privea peste capul mamei sale spre Charlotte, care stătea lângă poartă cu mâna pe zăvor. Petra se întoarse.

–Ah! făcu Petra, ridicându-se în picioare.

Charlotte deschise poarta.

–Surpriză! strigă ea. Se aplecă ușor în față, ca și când ar fi vrut s-o sărute pe Petra, însă aceasta făcu un pas înapoi.

–Nu mă așteptam..., zise ea.

–Știu. De-asta nu ți-am spus. Mă gândeam că dacă-ți spun nu vei dori să mă vezi.

Kit se ridică din genunchi, cu un melc în mână.

–A intrat din nou în cochilie, îi spuse el lui Charlotte, A ieșit, apoi a intrat din nou.

–Da...

–Nu-i place zgomotul, spuse Kit cu răceală.

Charlotte se ghemui lângă el.

–O să încerc să nu fac zgomot.

Kit dădu din cap. Petra se duse lângă căruciorul lui Barney.

–Știu unde sunt frații lui Ralph astăzi, spuse ea pe un ton neutru. I-au spus.

Charlotte ridică privirea de la melcul lui Kit.

–Cum de știi asta?

–A sunat Rachel, zise Petra, pe același ton neutru. Se opri și-i desfăcu legăturile lui Barney, apoi îl luă în brațe. Ne-a întrebat dacă venim și noi, continuă ea din spatele lui. Pentru că veneau și ceilalți. Însă noi nu puteam merge. Făcu o pauză, apoi adăugă: Așa că știam că vei fi acolo.

Charlotte se ridică încet.

–Nu am intrat, ei nu știu că am venit și eu. Doar i-am condus pe băieți și i-am lăsat acolo. La poartă. Se opri, apoi continuă mai nesigură pe ea: Au de gând... să le spună.

–Da, confirmă Petra, de aceea nu ne-am putut duce.

–Privește! strigă Kit fericit. Privește! Și-a scos coarnele!

Charlotte privi în jos. Melcul se retrase imediat.

–Nu te uita la el! spuse Kit.

Petra se așeză pe fâșia de iarbă dintre brazdele de legume, cu Barney în poală.

–Ce crezi că se va întâmpla? întrebă ea, lipită de părul lui Barney.

Charlotte se așeză și ea pe partea cealaltă a unui strat de frunze mari și fioroase de dovlecel. Își strânse picioarele sub ea într-o parte și se sprijini într-o mână, privind iarba, și începu să smulgă firele de iarbă cu cealaltă.

–Ce *se întâmplă?* întrebă ea cu precauție.

–Poftim? spuse Petra.

–Cu... cu tine. Cu tine și acest bărbat.

–E minunat, răspunse Petra, e ușor de comunicat cu el. Pur și simplu lasă lucrurile să se întâmple. Îl cheamă Steve.

–Te-ai..., spuse Charlotte, dar se opri.

–Ce?

–Te-ai culcat cu el?

Petra mângâie creștetul lui Barney.

–Nu încă.

Charlotte ridică privirea.

–Deci *ai de gând* să faci asta?

Petra ridică din umeri.

–E posibil să se întâmple.

–Dar ești *măritată!*

Petra nu păru absolut deloc jignită.

–Mi-a spus că vrea să fie liber, spuse ea, privind-o pe Charlotte peste frunzele de dovlecel.

–Cine ți-a spus asta?

–Ralph, răspunse Petra după o clipă, cu vocea gâtuită brusc.

Charlotte se ridică și înconjură brazda de dovlecei, urmată de Kit. Îngenunche pe iarbă lângă Petra și, spre încântarea și surprinderea ei, Kit se lăsă pe genunchii ei, tot cu melcul în mână.

–Oh, Petra, spuse Charlotte cu empatie.

–Mi-a spus că vrea să fie liber pentru noi toți, spuse Petra, cu vocea tremurând. Așa că l-am lăsat! Oricum, n-aș fi putut să-l opresc, așa că l-am lăsat. Și m-am gândit că dacă e liber, atunci și eu sunt liberă. Nu de băieți, de ei niciodată, ci de el, într-un fel, dacă asta a vrut el. Pentru că... pentru că orice aș crede despre el, orice aș dori de la el, el... el nu prea mă vrea implicată în nimic, el vrea doar să nu-l opresc să facă ce dorește. Așa că n-am făcut-o.

Charlotte nu spuse nimic. Îl cuprinse pe Kit în brațe, iar el se rezemă de ea, trăgând cu ochiul în cochilia melcului, caldă și solidă, și care-i oferea siguranță.

–Și mai e și marea, spuse Petra. Știu că toată lumea crede că fac mofturi cu marea, însă contează. Contează pentru mine și contează ca Ralph să înțeleagă asta; cândva înțelegea, însă nu și acum. Acum vrea să fie așa cum era înainte să mă cunoască pe mine. Și-a scos din nou costumele. Nimeni nu înțelege ce fac, nimeni nu consideră că am vreun drept să trăiesc așa cum îmi place. N-au făcut-o niciodată. Am crezut uneori că Ralph înțelege, însă nu o face. Nici măcar Ralph. Vrea să fiu așa cum își dorește el. Așa cum își doresc toți.

–Nu și eu, spuse Charlotte.

Petra oftă.

–Nu-i cunoști cu adevărat încă.

–Îi cunosc destul...

–Nu cât să le faci față...

Charlotte își sprijini bărbia de creștetul lui Kit. Privi dincolo de Petra, la magazia ei. Ușa era deschisă și se vedeau toate uneltele așezate în cârlige ca într-o bucătărie îngrijită.

–De aceea am venit, spuse ea. Îl strânse și mai tare pe Kit, care acum era relaxat în brațele ei, aproape adormit și, cu toate că o dureau genunchii îndoiți sub greutatea lui, nici nu se gândea să se miște. Nu știu ce se va întâmpla azi, spuse Charlotte. Nu știu cum vor reacționa ei, însă pot să spun că băieții se susțin unul pe celălalt. Chestii frățești. Așa că... nu știu cum o să prezinte totul. Nu știu cum vor spune întreaga poveste.

–N-o să fie bine, zise Petra.

–Nu. Nu mă aștept să fie. Charlotte făcu o pauză și se gândi să aducă în discuție pe Rachel și propria ei suferință, însă, copleșită de un simț al maturității pe care îl încercase în toată escapada ei, se răzgândi și se mulțumi să spună: Am venit să-ți spun doar că există și persoane care înțeleg. Chiar înțeleg. Adică poate nu înțeleg chestia cu marea și nu-l cunosc pe Steve, însă dacă ai nevoie de mine sunt aici.

–Nu îl iubesc, nimic de genul ăsta, spuse Petra din nou în părul lui Barney.

–Pe Steve?

–Da.

–Atunci de ce...

–Pentru că mă ajută, răspunse Petra. Știe ce știu și eu, despre mare și chestii de-astea. Îi place ce îmi place și mie. Îi iubește pe copii. Îi aruncă o privire lui Kit. A adormit.

Charlotte privi în jos.

–Ce compliment...

–Îi plac femeile, spuse Petra.

–O... o place și pe bunica lui?

Se lăsă o tăcere semnificativă, apoi Petra răspunse:

–Da. O place. Apoi adăugă, foarte încet: Însă pe mine ea nu o să mă mai placă. Nu acum.

Charlotte îi zâmbi.

–Nici pe mine nu mă place, spuse ea.

Petra o privi în ochi și zâmbi la rândul ei.

–Nu pot să cred, spuse Anthony pentru a cincisprezecea oară.

Rachel stătea rezemată într-unul dintre fotoliile vechi din atelier, cu ochii închiși. Erau deja de ore întregi în atelier, de când plecaseră băieții, cu Charlotte la volan – Charlotte, despre care nici măcar nu știuseră că venise la Aldeburgh și care nici măcar nu coborâse din mașină să-i salute, ci doar rămăsese înăuntru, zâmbind, cu fereastra coborâtă și motorul mașinii pornit.

–Intră, spusese Rachel, ridicându-se să vorbească cu ea. Intră măcar să bei un ceai înainte să vă întoarceți.

Charlotte nici măcar nu-și scosese ochelarii. Îi zâmbi larg lui Rachel și spusese nu, mulțumesc, chiar trebuie să se întoarcă, mâine are de lucru, iar Ed și Luke se urcaseră cuminți lângă ea, ca și când brusc ar fi devenit ascultători față de ea, nu față de părinți; Charlotte pornise mașina și plecaseră, făcând cu mâna și zâmbind, iar ei o priviseră îndepărtându-se, triști, dezorientați; apoi se întorseseră, ca printr-un acord tacit, și se retrăseseră în atelier.

Anthony stătea în picioare lângă șevalet. Pe el încă se afla desenul său cu cocori, neterminat; din reflex, luase o bucată de cărbune și hașurase hârtia cu el, însă nu se putea concentra, nu-și putea recunoaște propria abilitate. Pur și simplu, stătea acolo cu cărbunele în mână, spunând că nu-i venea să creadă, pur și simplu nu putea. Dintre toți oamenii, Petra. Petra.

Rachel rămăsese tăcută. Se trântise în primul fotoliu care-i ieșise-n cale și rămăsese acolo, cu capul pe spate

și ochii închiși sau îndreptați spre tavan. Le oferise băieților homar la prânz, homar cumpărat special, căci știa că amândurora le plăcea, și făcuse maioneză cu usturoi și budincă cu bezele și căpșuni, care fusese întotdeauna preferata lui Luke. Însă nici unul nu mâncase prea mult.

–E minunat, mamă, mulțumim, spuseseră ei, așa cum făceau când erau adolescenți, apoi schimbaseră între ei o privire ca și când se pregăteau să spună că au spart cu mingea de crichet acoperișul serei; apoi Edward își dresese glasul și spusese că de fapt veniseră cu un motiv și, din păcate, nu era un motiv de bucurie, apoi începuse să vorbească, iar Rachel își dăduse seama aproape de la primele lui cuvinte că Anthony nu înțelegea, că Anthony nu putea crede ceea ce i se spunea, că Edward ar fi putut la fel de bine să-i vorbească în chineză. Apoi, brusc, pricepuse și el, se schimbase la față, lăsase jos cuțitul și furculița, iar Rachel simțise o asemenea furie în numele lui, o asemenea mânie protectoare în fața încrederii lui trădate, încât aproape că se ridicase de pe scaun.

Acum era mai calmă. Era mai calmă și obosită, așa cum, după cum știa și ea, nu puteai fi decât după ce ai fost efectiv înecat în furie. Iar ea fusese. Spusese o mulțime de lucruri despre Petra, care ieșiseră direct din vulcanul furiei ei, furie că eforturile lui Ralph de a-și susține familia fuseseră răsplătite în asemenea fel, furie față de comportamentul Petrei, furie pentru că încrederea și dragostea lui Anthony pentru ea fuseseră plătite cu o asemenea monedă.

–E imorală, spusese Anthony, uimit și tulburat, roșu la față, cu șervețelul mototolit peste homar. *Imorală!*

Însă Rachel știa că Petra nu era imorală. Când adevărul fusese proaspăt dezvăluit, se speriase și spusese lucruri îngrozitoare despre Petra, însă știa că nu era imorală. Știa, dacă se gândea atent, dacă se străduia să fie corectă dincolo de loialitatea ei maternă violentă și primitivă față de Ralph, că Petra dăduse peste o piedică în mariajul ei de parcă s-ar fi izbit de o ușă de oțel. Însă nu faptul că Petra

găsise în viață și în soțul ei ceva ce nu putea rezolva o înfuriase pe Rachel; nu, sigur că nu, știa că Ralph și traiul cu Ralph erau foarte dificile. Ceea ce o înfuriase pe Rachel, ceea ce Rachel nu putea nici să înțeleagă, nici să ierte era că, în tulburarea ei, Petra nu venise la ea și la Anthony să ceară ajutor, ci alesese o soluție alternativă care, sincer, era dezastruoasă pentru toată lumea.

Edward și Luke îl descriseseră pe acest bărbat din viața Petrei cât de minimalist putuseră, arătându-și dezgustul față de toată povestea. Lui Rachel îi plăcea loialitatea lor, ideea că pentru ei nu exista vreun bărbat care să-i poată lua locul fratelui lor. Însă era la fel de furioasă pe faptul că acest Steve părea un om blând, că munca și pasiunile lui erau atât de liniștite și că – iar asta era cel mai rău – băieților părea să le placă să fie în preajma lui. Edward spusese că Ralph era în egală măsură uimit și rănit.

– Spune că Steve nu are chiar nimic. O casă cu chirie împărțită cu altcineva, o Toyota rablagită. Însă nu pare să-l intereseze și nu pare să o intereseze nici pe Petra. Le pasă doar de păsări și mare și să arunce pietre pe plajă. Cam atât. Iar asta pare că e de ajuns pentru ei.

– S-a culcat cu el? dorise Anthony să știe.

Luke scosese un sunet de dezgust.

– Nu știu, răspunsese Edward sec.

– N-o să dureze, zisese Anthony. O să fie un rateu. E sfidare. Mă duc să discut cu ea...

– Nu! intervenise Rachel tare, brusc.

Toți o priviseră.

– Însă mereu vorbim cu ea, spusese Anthony.

– Nu acum, răspunsese Rachel. *Nu* acum.

Cu toții o priviseră lung, împietriți. Vedea că toți se întrebau ce se întâmplase cu mama, mama mereu se grăbește să rezolve lucrurile, mama mereu crede că are răspunsul. Ei bine, de data aceasta nu avea un răspuns, nu putea spune decât că nu trebuia să facă nimeni nimic, mai ales Anthony. Nu trebuia să facă nimic, se gândea

Rachel, întinsă în fotoliu și urmărind modelele mișcătoare ciudate din spatele pleoapelor ei închise, pentru că, pentru prima dată în zeci de ani, Rachel nu știa ce să facă. Toată acea energie cu care încercase să găsească o casă în Ipswich pentru Ralph și Petra i se părea acum ridicolă, un fel de activitate nebunească menită să înlocuiască o neliniște profundă pe care Rachel nu fusese interesată să o definească. Ei bine, acum știa ce anume fusese acea neliniște: o neliniște provocată de faptul că dificultățile profesionale ale lui Ralph făcuseră ca relația lui ciudată, opacă, evazivă cu Petra să se strice și mai mult, până într-acolo încât nici măcar gestionarea dictatorială din exterior să n-o mai poată salva. Petra era Petra. Așa fusese mereu, alunecând dincolo de granițele gestionării precum un pește într-un pumn umed. „Dar", se gândi acum Rachel, târându-se obosită printre gândurile ei încurcate, „consider că am fost corectă cu ea, consider că după nașterea lui Kit am ajuns pe un teren mai sigur, pe care toți știam unde suntem, pe care ne puteam baza unul pe celălalt. Iar dacă ea crede că poate să scape după ce s-a purtat așa cu Anthony, după tot ce a făcut el pentru ea, după toată răbdarea, ajutorul și afecțiunea lui, atunci se înșală. Se înșală amarnic."

Deschise ochii și îl privi pe Anthony, care stătea lângă șevalet, privind cocorii, însă fără să-i vadă de fapt. Părea mai bătrân decât de dimineață, cu umerii ușor aplecați, întreaga lui postură degajând tristețe precum un abur întunecat.

–Ant? spuse Rachel.

El se întoarse ușor și-i zâmbi vag.

–Mă întrebam dacă ai adormit...

–Nu am eu norocul ăsta. Se ridică în capul oaselor și-și trecu mâna prin păr. Ceai? întrebă ea.

Anthony ignoră întrebarea.

–Ce să facem? Ce să facem pentru Ralph?

Rachel se străduí să stea dreaptă.

–O să-l sunăm. Mai târziu. Când o să avem amândoi mintea un pic mai limpede.

–Da, spuse Anthony, da. Bietul băiat! Ridică brațul și mai adăugă o linie la aripa unui cocor. Apoi zise apăsat: Ai dreptate. Nu o sun. Rachel, nu o voi mai suna niciodată!

Luke și Charlotte îl lăsară pe Edward acasă. El îi invită înăuntru, însă descoperi, dintr-un bilet lăsat pe masa din bucătărie, că Sigrid și Mariella se duseseră în vizită la Indira și se vor întoarce mai târziu; după o încercare de a le oferi ceva de băut, Luke spuse că era mai bine să meargă acasă, așa că se întoarseră la mașină, lăsându-l pe Edward – în acea după-amiază târzie de duminică – dezorientat în propria casă.

Își turnă un pahar cu apă din carafa din frigider și ieși pe terasa de la bucătărie. Mica lor grădină interioară, mereu curățată după standardele exigente ale lui Sigrid, părea obosită și trecută. Din carpenii pe care-i plantase Sigrid lângă zidul din spate – importați din Italia, după cum îi spusese ea lui Edward – începuseră să cadă frunze veștede, iar florile din ghivecele de lemn pe care tot ea le comandase special păreau că nu mai au vlagă să rămână proaspete.

Edward se așeză pe marginea unui scaun de grădină, cumpărat cu gândul la imaginea romantică, însă lipsită de realism, a unuia dintre ei așezat acolo cu ziarul de duminică sau cu o carte din teancul uitat, din biroul lui Edward. Sigrid cumpărase pentru el perne cu dungi crem și cenușii, însă și acelea erau în biroul lui Edward, așa că el stătea acum pe plăcile de tec sau iroko, sau ce material mai era și ăsta, și nu reușea sub nici o formă să se facă comod.

În mașină nu mai rămăsese nimic de spus. Charlotte fusese la mare și se părea că-i și plăcuse, pentru că era foarte însuflețită și povestise despre plaja din Aldeburgh,

iar când Luke o întrebă dacă fusese să-l vadă pe Ralph, ea râsese scurt și spusese:

–*Nu* a fost o idee bună!

–Deci ai fost? insistase Luke.

–Da. Am sunat la ușă și mi-a răspuns el, dar nu m-a invitat înăuntru.

–Cum arăta?

Charlotte coborî un pic vocea.

–Arăta îngrozitor...

–Bietul băiat! Și ce-a zis?

–Nimic, răspunse Charlotte.

–Cum adică?

–A spus că nu era cel mai bun moment. Nu voia să vorbească. Voia doar să plec de-acolo.

Edward îl văzuse pe Luke trecându-și mâna peste schimbătorul de viteze ca să atingă piciorul lui Charlotte.

–Ai fost o drăguță că ai încercat, spusese Luke.

Charlotte ridicase din umeri.

–I-ai văzut pe Petra și pe copii? întrebase Edward.

Charlotte își ridicase ușor ochelarii de soare ca să-l privească pe Edward în ochi în oglinda retrovizoare.

–Nu erau acasă, răspunsese ea.

–Ah, Dumnezeule, spusese Edward, nu-mi spune că...

–Nu te mai gândi la asta, îl oprise Luke. Ne-a ajuns pentru azi. Cu vârf și îndesat. Iar tu, adăugase el, privind-o plin de afecțiune pe Charlotte, ai condus tot drumul.

Ea îi zâmbise.

–Prefer să conduc decât să vomit, spusese ea, iar Edward simțise un acces scurt de invidie în fața simplității situației lui Luke, a proaspetei sale căsătorii, a fetei lui drăguțe și însărcinate, ca o gură de aer curat după o zi obositoare de drame Brinkley.

Răsuci paharul cu apă în mâini, studiind imaginea distorsionată a picioarelor lui care se zăreau prin fundul sticlei. Simțise că făcuse ce trebuie în acea zi, însă asta, în mod ciudat, nu îl mulțumea, pentru că nu găsiseră nici

o soluție, ci rămăseseră doar cu senzația enervant de frustrantă că toți acei oameni înalți și inteligenți erau cumva ținuți prizonieri de o fată enigmatică și superficială care nu părea să înțeleagă sensul cuvintelor „obligație" și „responsabilitate". În acea seară, după cina cu Ralph de la Londra, îi trecuse prin cap să meargă să o vadă pe Petra, să discute cu ea, să-i explice de ce făcea Ralph ceea ce făcea și să-i sugereze că sprijinul ei ar fi făcut ca întregul proces să fie mult mai ușor pentru toți, inclusiv pentru ea. Dacă ar fi ascultat de acel impuls, dacă s-ar fi dus până la Suffolk și ar fi încercat să discute cu Petra, oare situația ar fi fost acum alta? Oare i-ar fi dat ea cea mai mică atenție sau, ca de obicei, ar fi rămas tăcută și aparent neutră, hotărâtă să se poarte într-un fel care i se potrivea ei și numai ei? Scutură din cap. Era firesc să simtă că fratelui său i se făcuse o nedreptate, că părinții lui erau tratați cu o lipsă de recunoștință extraordinară, era sigur că avea dreptate. Însă în același timp, ceva îl tulbura, acel ceva care mereu îl tulbura când trebuia să meargă la Suffolk, unde viața neschimbată a părinților lui era, într-un fel ciudat, mai degrabă neliniștitoare decât un motiv de consolare.

Se simți ușurat să audă ușa de la intrare trântindu-se. Mariella intră sărind pe scările de la subsol, strigându-l.

–Aici! răspunse el. Sunt aici!

Copila intră alergând în bucătărie și se izbi de el, îmbrățișându-l și ridicând privirea. Sprâncenele ei erau pictate cu linii micuțe de sclipici albastru.

–Sunt un avatar, îi explică Mariella.

Edward se aplecă să-i întoarcă îmbrățișarea.

–Văd că ești. Unde e mami?

–Scoate lucrurile din mașină...

–V-ați distrat bine la Indira?

Mariella se retrase și începu să sară în jurul mesei.

–Ne-am jucat de-a aeroportul. Pentru când merg în Suedia.

–Ah, făcu Edward, fără să înțeleagă. Ești gata pentru următoarea excursie?

–Da, spuse Mariella, continuând să țopăie, mama a cumpărat bilete pe computer înainte să plecăm la Indira. Mi-a spus că prindem un pic din vara suedeză. Înainte să încep iar școala.

–Înțeleg, zise Edward. Simți brusc că i se face greață. Ușa din față de deasupra lor se deschise și se închise, iar pașii lui Sigrid se auziră pe hol.

Edward o privi pe Mariella.

–Vin... vin și eu? Mami a cumpărat trei bilete?

Mariella stătea cu spatele la el. Mai țopăi de două ori și se opri, legănându-se pe un picior.

–Ah, nu, zise ea, mami spune că nu poți. Spune că trebuie să rămâi aici să ai grijă de frații tăi.

capitolul 15

Existau o grămadă de motive pentru care Rachel trebuia să se afle în Aldeburgh. Acolo se aflau librăria și magazinul de delicatese; și mai trebuia să cumpere și un cadou pentru ziua de naștere a surorii ei, care mereu trăgea concluzii din fiecare cadou și se simțea jignită de fiecare astfel de concluzie la care ajungea. Așa că nu era deloc un lucru extraordinar ca Rachel să fie acolo, plimbându-se alene și atentă pe High Street, cu privirea ascuțindu-se de fiecare dată când vedea vreo tânără cu cărucior și copil mic sau pur și simplu o tânără cu părul ciufulit și haine care nici într-un milion de ani n-ar fi fost dictate de convențiile clasei mijlocii.

Se plimbă și cumpără cele necesare timp de o oră. Cumpără monografia lui Kenneth Clark despre râul Alde de la librărie și mai multe sortimente de măsline de la magazinul cu delicatese, plus o rochie din bumbac cu dungi, tăiată după modelul kimonourilor, pentru sora ei (oare se va simți jignită de eticheta de la gât pe care era marcată dimensiunea – L –, care oare însemna L pentru cineva din Japonia, însă nu L pentru un european?), plus doi pești afumați și o pâine din cocă fermentată, după care le băgase pe toate în portbagajul mașinii. Apoi se întoarse pe High Street și cumpără un sendviș și o sticlă de apă și luă prânzul plină de neliniște, pe plaja pietroasă pe care își întinsese haina de lână, privind cele câteva familii care mai rămăseseră în acel sfârșit de vară și dorindu-și ca unul dintre băieții pe care îi vedea să fie Kit: Kit, care ar veni alergând în brațele ei, strigându-i numele plin de entuziasm și spărgând astfel gheața în orice conversație ar fi putut începe cu Petra.

După o luptă cu sine – în timp ce făcea paturile sau toca o ceapă sau lega margaretele în răzor – ajunsese la concluzia că furia ei pe deplin justificată n-o ducea nicăieri. Anthony era profund rănit, dar să țipe la Petra în apărarea lui Anthony n-ar face nimic să-l influențeze pe unul sau să-l aline pe celălalt. Însă oricât de mult crezuse asta la început, când devenise inertă din pricina șocului, nu putea să stea cu mâinile în sân. N-o să strige, n-o să-i facă morală și nici măcar n-o s-o mustre pe Petra, dar trebuia s-o vadă și s-o întrebe pur și simplu de ce. De ce nu a cerut ajutor? Sau, dacă nu-l putea cere direct, datorită unei forme de loialitate față de Ralph – sigur, doar o formă a cuiva care și-a găsit pe altcineva –, de ce nu a lăsat măcar să se înțeleagă faptul că schimbarea stilului lor de viață o rănea de moarte în ce avea ea mai important și mai profund?

Rachel repetase în gând întâlnirea aceea imaginară cu Petra în toate felurile posibile. Își imaginase o Petra sfidătoare, o Petra cu ochii în lacrimi, o Petra încăpățânată și tăcută, o Petra evazivă. Nu-și permisese ideea mulțumitoare a unei Petra ușurate și recunoscătoare și pline de remușcări, însă acest scenariu seducător îi trecuse o clipă prin cap, printr-un colț al minții ei, atrăgător, cu o persistență care-i dovedea cât de mult își dorea asta. Dacă se lăsa în voia acelei imagini chiar și pentru o clipă, o vedea pe Petra în bucătăria lor, cu băieții jucându-se pe podea, gătind împreună, cu Anthony la câțiva metri distanță în atelierul său, lucrând la o nouă carte, la un proiect la care, cumva, avea să colaboreze și Petra. Apoi apărea Ralph – acea scenă avea loc, invariabil, vinerea – obosit, însă mulțumit, în costumul lui de oraș, ca să-și ia familia acasă pentru a petrece weekendul într-o casă din apropiere, cu care Petra, ca prin minune, se obișnuise. Chiar dacă această imagine o amețea, Rachel știa că era în zadar. Era improbabilă, chiar imposibilă. Însă oricât de mult îi plăcea să-și facă astfel de visuri, știa

și că nu va avea liniște până nu o va vedea pe Petra, ca să-i vorbească.

Se părea că în ultima vreme telefonul mobil al Petrei era închis. Nu răspundea, iar mesajele-text se pierdeau într-o tăcere întunecată. Ralph, care se pregătea pentru plecarea la Londra, nu vorbea despre Petra, și nici nu spunea unde se ducea și ce făcea. Îi spunea mamei lui că o să fie bine dacă și numai dacă era lăsat în pace să-și vadă de viață în felul lui. Spunea că aprecia mult grija părinților săi – o spunea pe un ton complet lipsit de apreciere –, dar nu putea trece de acel moment decât dacă era lăsat în pace. Și chiar vorbea serios. Numărul său de mobil, spunea el, trebuia să fie folosit doar la urgențe. Doar dacă se întâmpla ceva cu copiii sau ceva de genul ăsta. Nu doar pentru că Rachel avea nevoie de vești și alinare. Nu avea energie pentru așa ceva, avea energie doar pentru ceea ce era necesar să facă la noua slujbă, de care nu voia să-și bată joc.

–Înțelegi cum stă treaba, mamă?

–Da, spusese Rachel neajutorată de la celălalt capăt al firului, da. Voiam doar...

–Nu, răspunsese Ralph scurt. Să nu vrei nimic. Așa n-o să te superi dacă nu primești. La fel ca mine. Așa cum am făcut eu.

Și închisese. Rachel ieșise în grădină și strigase la bătrânul Dick care legase ceapa în legături prea mari, iar bătrânul Dick ieșise din ceața orbirii și a surzeniei sale și spusese că dacă-i mai vorbea așa o dată o să fie fericit s-o lase baltă, să-și vadă singură de grădina cu legume.

Ea își ceruse scuze. Îi ceruse iertare bătrânului Dick și se abținuse să-l îngrijoreze pe Anthony cu telefonul pe care i-l dăduse lui Ralph; își transformase furia față de Petra în hotărârea de a găsi o explicație. Așa cum stătea acolo pe plaja pietroasă, privind oamenii care se îndreptau spre mare, simțea că ea de fapt se descurcase chiar bine. Nu cedase fiecărui impuls și îi păruse rău pentru reacțiile

care îi scăpaseră de sub control. De asemenea, își spunea ea, avea dreptul să înțeleagă, i se cuvenea un răspuns. Relația ei și a lui Anthony cu Petra nu fusese una convențională, nu fusese doar rezultatul efortului și al manierelor cerute de eticheta socrilor și nurorilor. O primiseră pe Petra în sufletul lor. Petra, la rândul ei, spusese de multe ori că nu știa ce s-ar fi făcut fără ei.

Rachel se ridică în picioare și-și scutură firimiturile de sendviș de pe jachetă. Se hotărî să se mai plimbe o dată pe High Street, însă nu va bate la ușa Petrei și nu se va duce la grădină. Poate va veni vremea când va fi nevoită să insiste să se întâlnească, nu doar să spere că se vor vedea din întâmplare, însă acel moment nu sosise încă. Iar dacă nu va reuși s-o vadă pe Petra, nu va fi nevoită să-i mărturisească lui Anthony că se dusese la Aldeburgh în speranța că o va întâlni, și măcar în asta găsea o sinceritate mulțumitoare.

Merse rapid pe High Street, traversă, apoi se întoarse pe celălalt trotuar. Nici urmă de Petra. De fapt, nici urmă de fete cu cărucior, căci toate erau probabil prea ocupate să le dea bebelușilor de mâncare și să-i adoarmă. Rachel se întoarse spre mare, spre piațeta unde își lăsase mașina, și o văzu pe Petra venind spre ea, fără cărucior și fără copii, cu brațele întinse de greutatea cumpărăturilor.

Petra se opri și rămase neclintită. Era îmbrăcată cu un soi de fustă țigănească, pe care Rachel o știa, și cu vechea ei jachetă din denim, iar părul îi era prins într-o coadă căzută pe un umăr și legată la capăt cu mai multe elastice de lână colorate.

– Bună, îi spuse ea lui Rachel.

Tonul ei era perfect normal.

Rachel simți o agitație bruscă. Pentru ea ar fi fost firesc, chiar instinctiv, să o sărute pe Petra, totuși, în situația de acum așa ceva era imposibil. Nici nu putea zâmbi, cu toate că Rachel simți că fața i se strânge

într-un fel de rictus, ca la un câine de circ. Nici vocea ei când reuși să spună „Bună" nu părea normală.

Petra nu spunea nimic, stătea în fața lui Rachel cu pungile ei de plastic pline de cumpărături. Rachel deschise gura de câteva ori, făcu un gest involuntar, încercând să întrebe unde era cărucior, unde erau băieții. Petra nu o ajuta.

–Ce... faci? întrebă Rachel într-un târziu.

–Bine...

–Și... și băieții?

–Sunt bine și ei.

Rachel își mai reveni.

–Unde sunt? întrebă ea. Nu cred că te-am văzut vreodată fără băieți.

–Sunt cu Steve, răspunse Petra.

–Cu... cu...

–Da, răspunse Petra. Suna ca și când ceea ce spunea era atât de firesc, încât aproape devenea plictisitor. Steve i-a dus să înoate. Adoră să înoate, așa că i-a dus. Tăcu o clipă, apoi continuă: Pentru că eu nu știu să înot, îți amintești?

Apoi îi zâmbi lui Rachel politicos și distant și trecu pe lângă ea cu pungile de cumpărături.

În seara aceea, Rachel îl sună pe Edward să-i povestească despre întâlnirea cu Petra și să-l întrebe dacă era bine să-i spună lui Anthony.

–De ce nu? răspunse Edward nervos.

–Deja e rănit...

–Exact.

– ... și nu vreau să și-i imagineze pe nepoții lui la înot cu bărbatul acesta al Petrei.

–Atunci nu-i spune.

–Dar ai zis...

–Mamă, continuă Edward, mamă. Nu am chef de conversația asta. Nu vreau să vorbesc despre asta. Și nici să mă gândesc la asta. Ai înțeles?

–Cred că ți-e dor de Sigrid și de Mariella, spuse Rachel înțelegătoare.

Edward închise ochii. Nu dorea să răspundă.

–Se distrează bine? întrebă Rachel.

Edward nu deschise ochii. Sigrid era plecată de patru zile și sunase o singură dată. Pe insula unde se afla casa de vacanță a părinților ei nu exista semnal la telefon.

–Cred că da, răspunse Edward.

–Ai vrea să vii pe-aici? Weekendul o să fie prea trist fără ele. Vino vineri.

Edward deschise ochii.

–Nu, mulțumesc, mamă.

–De ce nu?

–Pentru că vreau să stau aici, răspunse Edward.

Se lăsă tăcerea. Iar în acea tăcere, se auzi soneria de mesaj a telefonului lui Edward. Apoi, Rachel adăugă sec:

–Bine. Te las să fii enervant în liniște. La revedere, dragul meu.

Nu se mai auzi nimic. Edward își verifică mesageria.

„Stăm în Stockholm 3 nopți. Ne întoarcem duminică. X."

Formă numărul lui Sigrid. Așteptă o vreme până când se stabili legătura între Londra și Stockholm, apoi îi intră căsuța vocală: „Acesta este numărul lui Sigrid. Vă rog să lăsați un mesaj și vă sun înapoi. Mulțumesc."

Edward deschise gura să spună „Sună-mă", dar se răzgândi. Aruncă telefonul pe canapea lângă el. Când plecase, abia îl sărutase de rămas-bun, refuzase să dea vreo explicație pentru faptul că îl exclusese din acea vacanță neașteptată, pentru impulsul ei de a se retrage în universul ei suedez primitor, care părea să o facă imună la consecințele comportamentului ei și, cu siguranță, la reacțiile și sentimentele lui.

–O să-ți fie dor de mine? o întrebase el pe Mariella, tare cât să audă Sigrid, disprețuindu-se pe sine însuși.

Mariella îl îmbrățișase ca și când ar fi fost un ursuleț de pluș bătrân, fără sentimente umane.

–Un pic, răspunsese ea.

Apoi plecaseră cu un geamantan plin de pantaloni scurți și espadrile, Sigrid purtând pe cap o șapcă de baseball și arătând de șaisprezece ani. Merseseră direct la insula din arhipelag, unde, cum spusese Mariella, urmau să ia micul dejun în pijamale și să meargă cu barca și să facă foc de tabără pe plajă.

–O să dormim împreună în patul mare, spusese Mariella. Doar eu și mami.

Edward verificase online cum avea să fie vremea; în sud-estul Suediei era frumos, cald și senin și vântul slab. Și le imagină pe Sigrid și Mariella în casa socrilor lor, o cabană mare, cu pereți albi și acoperiș cenușiu, mobilată cu o simplitate nordică romantică, cu vedere din trei părți la apă și, în depărtare, către un sat cu case albe și spre turla unei biserici cu acoperiș roșu. Făcuse dragoste cu Sigrid în cabana aceea, fripseseră pești pe plajă, ea rămăsese impresionată că el știa să conducă barca și că era un marinar atât de bun, că mânuia cu ușurință barca tatălui ei.

–Arăți... atât de potrivit aici, spusese ea, întinsă pe plajă, cu capul în poala lui.

Se pare că nu mai arăta suficient de potrivit cât să fie și el inclus. Nu suficient de potrivit cât să o însoțească pe insulă să-și vadă socrii cu care mereu se înțelesese bine. Nu suficient de potrivit – ah, la dracu, se gândi Edward, ridicându-se de pe canapea și îndreptându-se spre bucătărie, ce se întâmplă, ce joc e ăsta, o ia iarăși razna, oare?

Deschise frigiderul și scoase o sticlă de bere, trântind-o pe masă. Orice ar fi fost, orice ar fi pus Sigrid la cale, el trebuia să îndure. Nu va spune nimic nimănui, în nici un caz fraților lui, când Ralph era el însuși într-o asemenea încurcătură, iar Luke afla care erau consecințele unei căsătorii și făcea față tuturor tulburărilor provocate de acea sarcină neașteptată. Și, ca să pună capac la toate,

Ralph urma să stea la el în primele zile, până când era gata camera lui din Finsbury, în prima zi a lunii, și sigur avea nevoie de sprijin, nu-i așa, fără să-i pese că fratele lui mai mare, la care căutase putere și înțelegere, era într-o situație aproape la fel de incomodă, chiar dacă nu o arăta.

Edward scoase capacul sticlei și trase o dușcă. Sigrid se va întoarce peste trei zile, plină de aer și soare și fericire suedeză și, în ciuda faptului că el era rănit și a comportamentului ei față de el, el nu-și dorea ca soția lui să se întoarcă la un soț morocănos și la un cumnat venit în vizită pe neașteptate. Mai luă o gură de bere. Gata cu văicărelile, își spuse el. Gata cu închipuirile. Cel puțin... cel puțin se întoarce acasă.

Sigrid avusese de gând să rămână pe insulă o săptămână. Își plănuise patru sau cinci zile singură cu Mariella, în care să facă toate activitățile acvatice simple și liniștite pe care ea însăși le făcuse pe insulă când era de vârsta Mariellei, apoi îi invitase și pe părinții ei să vină în weekend, așteptându-se la un răspuns pozitiv plin de entuziasm, căci părinții ei iubeau insula și nu o văzuseră pe Mariella, singura lor nepoată, de șapte luni. Însă mama lui Sigrid răspunsese că îi părea rău, dar tatăl ei avea o întâlnire importantă de afaceri în Stockholm duminică seara, așa că erau nevoiți să rămână în oraș.

–Atunci vino *tu*, spuse Sigrid.

–Nu, nu pot, răspunse mama ei. Mă duc cu tatăl tău. Invitația e pentru amândoi.

–Preferi asta în loc să ne vezi pe mine și pe Mariella?

–Sigi, spuse mama ei, calmă, ne-ai luat prin surprindere cu excursia asta. Este prea din scurt. Aveam planuri dinainte.

–Însă voiam să vă văd. Voiam să o vedeți pe Mariella...

–Atunci vino la Stockholm.

–Dar voiam să stau pe insulă.

–Trebuie să închid, spuse mama lui Sigrid. Tu decizi.

Cu toată iritarea pe care i-o stârnise faptul că părinții ei nu acceptaseră să-și schimbe planurile, Sigrid anticipase că îi va plăcea nespus să stea pe insulă. Îi era dor de textura familiară, ușor aspră, a cearșafurilor albastre și albe din casă și de diminețile în care stătea cu o cană de ceai, încă în pijama, să vadă cum răsărea soarele, și de serile de pe plajă în care o va învăța pe Mariella să curețe un pește, așa cum tatăl ei îi învățase pe ea și pe Bengt, apoi să îl înfigă pe o crenguță și să îl frigă. Însă Mariellei oricum nu-i prea plăcea peștele și nu dorea să pună mâna pe intestinele lui lipicioase, iar noaptea, în loc să doarmă liniștită și să o lase pe Sigrid să se trezească odihnită și înviorată, ca să privească răsăritul, dădea din picioare și se răsucea în așternut, apucând cuvertura și mormăind, făcând-o pe Sigrid să se ducă să doarmă în patul ei îngust din copilărie, în alt dormitor, unde lovea cu picioarele în tăblia de la picioare, plus că niște țevi gâlgâiau la intervale regulate în zidul din spatele capului ei, toată noaptea.

Vremea era minunată, însă zilele pe insulă erau lungi – lungi și, sincer, plictisitoare. Lecțiile de navigație la care dorea Sigrid să o înscrie pe Mariella se terminaseră pentru acea vară, iar după o primă tură nostalgică printre stânci, plimbările erau limitate. Pentru că școlile suedeze începeau cu câteva săptămâni înaintea celor engleze, toate familiile plecaseră, lăsându-și casele cu obloanele trase și bărcile, în unele cazuri, deja acoperite pentru iarnă. Mariella nu știa să spună direct că se plictisea, însă spunea din când în când că era ciudat fără televizor. Era ciudat. Întregul loc era ciudat, ca și când amintirile lui Sigrid despre copilăria ei acolo erau un rezultat al imaginației, nu o realitate. În a patra zi, în timp ce o privea pe Mariella care construia un mic turn din pietre cu o mână, ca și când nu era suficient de interesată să le folosească pe ambele, Sigrid îi sugeră să se întoarcă la Stockholm. Mariella sări în picioare.

–Oh, *da!*

Sigrid îi zâmbi.

–Chiar atât de plictisitor ți se pare aici?

–Sincer, ar fi fost mai bine dacă ar fi fost și tati cu noi, răspunse Mariella.

Ralph își întinsese toate hainele pentru Londra pe patul dublu. Nu se mai putea gândi la el ca la patul conjugal, chiar dacă încă îl împărțeau, dormind cu spatele unul la celălalt și pe margine, ca nu cumva vreun picior sau genunchi să se atingă de al celuilalt, din greșeală. Ralph se gândise să se mute, să doarmă cu Kit sau jos, pe canapea, însă furia îl făcuse să rămână în propriul pat, așa cum tot furia îl îndemna să plece la Londra cât mai curând cu putință. Edward, simțindu-i furia, acceptase să-l lase să stea în mica loc cameră de oaspeți – care funcționa și ca birou pentru Sigrid –, ca să-l ajute să plece cât mai repede din Aldeburgh.

–Înnebunesc să trăiesc aici, îi spusese Ralph lui Edward. Înnebunesc. Și, de câte ori încerc să vorbesc cu ea, e mai rău.

Problema era de fapt că Petra nu ascundea nimic.

–Încă te întâlnești cu el?

–Da.

–Și – făcu o pauză – te și culci cu el?

–Nu.

–Și – strigând – ai de gând să faci asta?

–Poate, răspunse Petra.

–Cum adică poate?

Petra era la masa din bucătărie și desena, cu părul desfăcut și cu cea mai mare parte a feței ascunsă.

–Nu îmi place prea mult de el, spuse Petra privind în caietul de schițe, însă poate. Nu știu.

Ralph își trânti palmele pe masă și își coborî umerii ca să-i vadă chipul.

–Uită-te la mine!

Petra ridică încet privirea.

–De ce trebuia să te întâlnești cu *el?* întrebă Ralph, încercând să se controleze.

Petra așteptă o clipă, apoi răspunse:

–Mă simțeam singură.

–Și de ce nu mi-ai spus mie asta?

–Pentru că nu mă puteai auzi, răspunse Petra.

–De ce nu le-ai spus părinților mei?

Petra plecă din nou fruntea.

–Pentru că ar fi vrut să facă ceva în privința asta. Ar fi vrut ca eu să fac ceva...

–Însă – strigând din nou – chiar ai *făcut* ceva!

–Dar eu am ales ce să fac, răspunse Petra cu ochii la desenul ei.

Ralph se așeză greoi pe scaunul din fața Petrei.

–Ce simți pentru mine? întrebă el.

–Ce-am simțit dintotdeauna.

–Și anume?

–Te plac, spuse Petra, ești special.

–Dar...

–Dar te-ai schimbat. Acum vrei lucruri pe care eu nu le vreau. Nu mă pot schimba doar ca să ne potrivim.

Ralph se întinse pe masă cu capul pe brațe.

–Dumnezeule...

Petra nu răspunse.

–Nu m-am schimbat, continuă Ralph obosit, însă ca să trăim și să mâncăm avem nevoie de bani, iar eu am primit o șansă de a-i câștiga. Pentru numele lui Dumnezeu, fără bani cum o să ai grijă de băieți? Și pentru că tu nu ai slujbă, trebuie să am eu. Nu îmi vine să cred cât... cât de *obtuză* ești.

–Nu vreau asemenea bani, spuse Petra.

–Iisuse!

–Nu am nevoie să trăiesc într-o astfel de locuință. Nu am nevoie de mașină. E drăguț să ai, însă mă descurc și fără. Îmi plac lucrurile mărunte. Mereu mi-au plăcut.

–Ah, deci generozitatea părinților mei a fost de-a dreptul respingătoare pentru tine, nu-i așa? întrebă Ralph sarcastic.

–Au făcut ce-au vrut ei să facă, răspunse Petra aspru, ridicând privirea.

–Adică?

–Nu sunt chiar proastă. S-au purtat extraordinar cu mine, însă eu le-am convenit de minune.

–Ce *viță* nerecunoscătoare ești!

Petra se ridică, ținând în mână caietul de schițe.

–Nu merită, spuse ea.

–Ce anume?

–Nu merită ca lumea să fie bună cu tine. Mereu ți se cer atâtea lucruri în schimb...

–Însă nu și iubițelul tău, spuse Ralph.

Petra se întoarse spre el.

–E ușor să te înțelegi cu el.

–În timp ce cu mine, nu.

–Nu. Nu e.

–Atunci de ce naibii nu te duci să locuiești cu el!

Petra se îndreptă spre ușa care dădea spre hol.

–Nu vreau. Adică poate în timp da, însă nu vreau chiar acum. Pur și simplu e de partea mea, nu îmi spune ce să fac, doar vorbește cu copiii și sapă, iar eu nu trebuie să...

Se opri.

–Tu nu trebuie să ce?

–Să-mi *câștig* tot timpul existența.

Ieși, iar el o auzi urcând încet scările până în dormitor, apoi sunetul pantofilor scoși și aruncați pe podea.

Rămase mult timp acolo, la masa din bucătărie. N-avea de gând să se răzgândească. N-avea de gând să redevină acel Ralph care venise din Singapore cu toate acele idei visătoare și nepractice despre viața solitară într-o căsuță goală la Marea Nordului, însoțit doar de vânt și de pescăruși. Chiar dacă și-ar fi dorit să se întoarcă, n-ar fi putut, pentru că banii cu care venise din Singapore se duseseră

în afacerea lui falimentară, iar acum toate proprietățile lui se reduceau la o mică parte a casei în care locuia, pe care nu și-o mai dorea – asta dacă și-o dorise de fapt vreodată – și pe care n-o mai dorea nici Petra. Cea mai mare parte a ei aparținea firmei de construcții, iar în starea în care se aflau ei atunci, n-aveau decât să o ia. Puteau lua casa și mașina, și mobila alcătuită din bucăți, și tot ce le-ar fi cerut el ar fi fost să-i lase hainele de care avea nevoie să plece la Londra pentru serviciul care urma să-i redea viața și sentimentul că există. Și abia atunci, când va fi din nou în vârf și nu zdrobit la pământ, putea începe bătălia pentru custodia copiilor. Pentru că asta dorea. Era sigur de asta. Îi dorea pe băieții lui. Petra nu era în stare să crească nici măcar un... peștișor de acvariu.

Când în sfârșit urcă scările în acea noapte, Petra nu era în pat. O găsi în patul lui Kit, iar Kit își petrecuse brațul peste ea în somn și dormeau unul cu fața la celălalt, aproape nas în nas. În partea cealaltă a camerei, Barney pufnea în pătuțul lui, cu brațele și picioarele sale îndesate întinse și cu genele groase pe obraji.

Ralph rămase în încăperea întunecată, lângă familia lui adormită, și simți ceva atât de apropiat de spaima disperării, încât singura soluție care-i trecu prin minte fu să-și inducă un val de furie. Da, sigur, era furios pe Petra, pe Petra care refuza compromisul, refuza să înțeleagă, refuza să fie rațională și să se *maturizeze*. Pe Petra care făcuse din Kit un copil atât de fragil, pe Petra care acceptase generozitatea familiei Brinkley până când, dintr-o toană, nu i se mai părea că era generozitate, ci oprimare, control și obligații. Pe Petra care nu putea să susțină sau să admire ceea ce făcea el ca să aibă grijă de toți. La naiba, nu era în stare nici măcar să calce o nenorocită de *cămașă* ca lumea. Pe Petra care...

Trebuia să se oprească. Tremura, cu pumnii încleștați. Nu mai putea continua cu acea furie, îl obosea, îi măcina toată energia vitală, îl obseda. Nu putea să o înțeleagă

pe Petra mai mult decât pretinsese ea că îl înțelegea pe el, așa că poate era mai bine să se despartă și, cu cât mai curând, cu atât mai bine. Trebui să-și înfrâneze impulsul de a o azvârli la propriu din patul lui Kit și de a-și folosi toată energia pentru acel nou început, care, după luni întregi în care se simțise ca și când se lupta sub o pătură, avea să-i aducă un scop, concentrare și disciplină.

Ieși din dormitorul băieților și închise ușa în urma lui. Ieși pe palier și trase adânc, lent, aer în piept de șase ori. Edward spusese că se putea duce la Londra sâmbătă, însă se gândi să-l sune a doua zi de dimineață ca să-i spună că avea nevoie să vină chiar *acum*, iar dacă Edward nu-l putea primi din cine știe ce motiv, atunci o să stea la hotel. Oriunde. Oriunde era mai bine decât aici.

Dădu jos de pe șifonierul plin de praf singurul lor geamantan mare. Avea urmele multor călătorii și șnururi rămase de la etichetele vechilor bagaje. Îl așeză pe pat și îl deschise. Înăuntru era un spray vechi contra insectelor; îl luă și-l mirosi și simți brusc că are lacrimi în ochi. Aruncă spray-ul în coșul de gunoi de lângă corpul cu sertare și începu să facă rapid și metodic grămezi de cămăși și șosete și boxeri, golind sertarele cu viteză, ca să-și consume toată agitația care nu era constructivă și orientată către viitor. Apoi se urcă în jumătatea de pat care nu era ocupată de geamantan și zăcu acolo, respirând ușor și ascultând cum îi bătea inima în piept, ca și când n-ar fi fost decât un mușchi util și cu un anumit scop, nu centrul tuturor sentimentelor – dacă exista vreun sentiment.

capitolul 16

Sigrid o bagă pe Mariella în patul în care dormise ea în copilărie. Patul se afla acum în biroul mamei ei și era folosit drept canapea de zi, acoperit cu perne cu modele moderne, însă avea încă vechea tăblie de lemn, cu șirul său de inimioare decupate. Pe zidul de deasupra lui încă se aflau ilustrațiile lui Carl Larsson, pe care Sigrid le iubise în copilărie, în care erau reprezentate scene idilice ale vieții la țară în Suedia secolului al XIX-lea, cu livezi de meri pline de gâște și de fetițe cu batic și șorțuleț. În rest, camera era la fel de aerisită ca restul apartamentului. Hârtiile de pe biroul mamei ei se aflau într-o tavă neagră lăcuită, stilourile erau într-un suport asortat cu tava, iar cărțile și dosarele de pe rafturi erau puse în ordine. Pe pereți erau atârnate o pictură abstractă în ulei și fotografii de familie înrămate, printre care una cu Mariella într-o vestă de salvare, pe genunchiul bunicului ei, în fața casei de pe insulă.

Mariella era rezemată de pernele cu dungi, cu un puzzle din tuburi de plastic pe care bunicul ei inginer îl făcuse pentru ea. Tuburile erau legate astfel încât nu puteau fi despărțite decât într-un fel, iar tatăl lui Sigrid refuzase să-i dea Mariellei vreun indiciu pentru rezolvarea puzzle-ului. Sigrid se oferise să-i citească Mariellei sau să citească împreună cu ea, poate ceva cu origini baltice care să se potrivească, precum Tove Jansson, însă Mariella era absorbită de puzzle-ul ei. Farfar mereu îi aducea provocări noi, așa cum Mormor îi făcea mereu tort de mere, iar Mariellei îi plăcea să se ridice la înălțimea acelor provocări. După cum presupunea Sigrid, era o formă de flirt familial.

Se aplecă și o sărută pe Mariella.

–Somn ușor. O trimit pe Mormor să te sărute și ea.

Mariella continua să răsucească piesele.

–În zece minute.

–De ce în zece minute?

–Pentru că până atunci termin...

–Da?

–Da, răspunse Mariella apăsat.

Sigrid lăsă ușa biroului întredeschisă și traversă coridorul central al apartamentului până în sufragerie. Încăperea era inundată de lumina caldă a soarelui de seară, care intra prin ferestrele mari, până la podea; mama ei stătea lângă una dintre acele ferestre, într-un fotoliu acoperit cu pânză cenușie, citind ziarul *Aftonbladet*. Când intră Sigrid, ridică privirea și spuse:

–Pot să mă duc să-i spun noapte bună?

–În zece minute. Vrea să facă puzzle-ul lui Farfar.

Mama lui Sigrid zâmbi.

–Și el vrea să o vadă cum îl rezolvă.

Sigrid se așeză pe un fotoliu în fața mamei ei. Se uită pe fereastră la sclipirea blândă a soarelui de apus. Mama ei își îndreptă privirea spre ea.

–Te gândești să te întorci în Suedia? întrebă ea după câteva minute.

Sigrid tresări.

–Ce te face să spui asta?

–Pur și simplu mă întreb, răspunse mama ei. Excursia asta neașteptată. Neliniștea ta. Ceva te tulbură.

–Nu pot să respir de familia Brinkley, spuse Sigrid brusc.

–Ah, făcu mama ei.

–Sunt ca puzzle-ul lui Farfar, spuse Sigrid, numai că nu există nici o metodă să-i desparți.

Mama ei lăsă ziarul jos și își scoase ochelarii pentru citit.

–Și te gândeai că poți să fugi de ei revenind în Suedia.

Sigrid privi în altă parte.

–Doar într-un fel...

–Să nu faci asta, spuse blând mama ei.

–Dar...

–Ascultă. Ascultă-mă. Ești plecată de prea mult timp. Nici măcar nu mai e țara în care ai crescut tu. Toți oamenii cu care ai crescut s-au schimbat odată cu țara și, cu toate că și tu te-ai schimbat în Anglia, nu te-ai schimbat odată cu ce e aici. Cum ai fi putut? Nu ai fost aici.

Sigrid făcu un semn.

–Aș putea să mă obișnuiesc din nou.

–Și mai e ceva, continuă mama ei, ceva mai important. La care presupun că nu te-ai gândit.

–Și anume?

Mama lui Sigrid se lăsă și mai mult pe spate în fotoliu.

–Eu.

–Tu!

–Da, răspunse mama ei, eu. Gândește-te la situația în care mă aflu eu.

Sigrid privi în cameră, râzând ușor.

–Pare o situație destul de confortabilă...

–Serios? spuse mama ei. Serios? Crezi că e chiar atât de confortabil să ai doi copii și amândoi să aleagă să trăiască în alte țări?

–Dar nu te deranjează...

–Cine a zis că nu mă deranjează?

–Dar...

–Bineînțeles, sunt fericită că te-ai căsătorit cu Edward, spuse mama lui Sigrid. Și o ador pe Mariella. Îl iubesc foarte mult pe fratele tău, însă nu-mi va da niciodată o Mariella. Îmi place partenerul lui, îl iubesc pe Edward al tău, sunt mulțumită și mândră de ceea ce au realizat copiii mei, însă nu le cunosc viața. Nu așa cum prietenii mei cunosc viața copiilor lor. Și oare cum aș putea? Nu trăiți doar în țări diferite, ci și în culturi diferite.

–Dumnezeule, spuse Sigrid.

–N-am terminat...

–Dar...

–A trebuit să mă obișnuiesc cu asta, spuse mama ei. Și una dintre metodele prin care m-am obișnuit să-i am pe amândoi copiii în alte țări a fost să mă îngrop în muncă. Acum lucrez tot timpul, la fel și tatăl tău. Ni se potrivește. Ne place. Iar când o să ieșim la pensie, vom începe să călătorim și vom veni des la Londra și o să vă vedem mai des și pe voi, și pe Mariella. Dar – făcu o pauză și se aplecă în față cu privirea fixată asupra lui Sigrid – dacă te întorci acum în Suedia, nu pot pur și simplu să-i las baltă pe toți pacienții mei și să devin mamă și bunică cu normă întreagă. Nu aș putea. Și nici nu aș vrea. Acum e mult prea târziu pentru asta, și ar trebui să-ți dai seama și singură.

–Nu sunt iar bolnavă, spuse Sigrid sfidător.

–Nici nu am spus că ești. Și nici nu cred că ești.

–Atunci de ce îmi vorbești așa? De ce ești furioasă?

–Nu sunt furioasă, spuse mama ei. Însă pentru că și tu ești mamă, mă așteptam să ai ceva mai multă imaginație.

Sigrid coborî privirea.

–Și, adăugă mama ei, mai e și soacra ta. Oare nu ea l-a crescut pe bărbatul cu care te-ai căsătorit?

Sigrid își cuprinse fața în mâini.

–Fără lacrimi, spuse mama ei mai îmbunată. Amândouă suntem prea bătrâne pentru asta. Și un pic de sinceritate n-ar trebui să te facă să plângi.

–Nu plâng...

–Ah!

–Doar... îmi revin.

Mama lui Sigrid se ridică. Se aplecă și o strânse de umăr pe fiica sa.

–Mă duc să-i spun noapte bună Mariellei. Ce-ar fi să bem un pahar de vin după aceea? E vineri seară, la urma urmei.

–Mamă...

–Da?

–Nu încerc... să fug...

Mama ei tăcu o clipă și își așeză scaunul.

–Nu merge niciodată, Sigi, spuse ea. Pentru că oricum duci totul cu tine. Poți schimba situația, însă va fi la fel dacă nu te schimbi și tu. Le tot spun asta pacienților mei. Ar trebui să scriu pe peretele sălii de operații.

Greturile de seară ale lui Charlotte începuseră să mai treacă. Pe măsură ce se diminuau, stomacul ei începea să se umfle ușor, dar vizibil, iar pieptul ei arăta magnific. Îi spuse șefului ei, care nu rămase deloc surprins, că era însărcinată, iar acesta o anunță că va avea patru luni de concediu de maternitate plătit și încă două luni în plus cu salariul la jumătate, însă postul ei nu va fi păstrat automat liber pentru ea după aceea. Pentru Charlotte era în regulă. Se obișnuise cu gradul de improbabilitate pe care îl aducea cu sine faptul că aștepta un copil, iar Charlotte se gândi că trebuia să lase totul să vină de la sine, să se lase purtată de evenimente ca și când ar fi fost o bărcuță de hârtie pe un râu și să se adapteze la fiecare întâmplare așa cum se adaptase în trecut la școală și la serviciu, și la Londra, și la bărbați, și apoi la căsătorie. Sentimentele inițiale de neliniște, aproape spaimă, pe care le avusese din pricina sarcinii, care o făcuseră să se simtă într-un tunel din care doar ea putea ieși, se domoliseră considerabil văzând cât de încântat era Luke să aibă un copil, până în punctul în care chiar cumpărase cărți despre sarcină și copii, pe care le citea noaptea înainte să se culce.

–Cred că ar purta el copilul în locul tău dacă ar putea, îi spuse într-o zi Jed lui Charlotte. E nebun. Ai grijă să-l aduci înapoi pe Luke cel adevărat după ce termini cu cel însărcinat.

Jed îi adusese lui Charlotte o cană pe care era desenată o femeie însărcinată zâmbitoare, sub care scria „Mămică fericită". Era, într-adevăr, foarte ciudat să se gândească la ea însăși ca la o potențială mamă, să fie persoana

de care o făptură mult mai mică va depinde pentru o scurtă perioadă de timp, o persoană a cărei responsabilitate era, după cum propria ei mamă îi spusese, să fie o tovarășă pe viață începând de la prima respirație a copilului. Probabil, se gândea Charlotte, simțul responsabilității avea să vină odată cu copilul, așa cum venise și acel tip diferit de dragoste pe care îl simțise când începuse să-l ia pe Luke în serios. Un tip de dragoste pe care Charlotte bănuia că Petra încă îl simțea pentru Ralph și față de care Charlotte, datorită sentimentelor ei pentru Luke, avea o mare înțelegere.

De când o vizitase pe Petra la grădină, Charlotte ținuse legătura cu ea prin mesaje. Petra nu avea Facebook sau Twitter și nici măcar nu răspundea la mobil, dar uneori răspundea la mesaje, scriind la rândul ei mesaje criptice scurte, de obicei cu un conținut misterios, dar semnate întotdeauna cu un sărut. Charlotte avea câteva astfel de mesaje păstrate în memoria telefonului, iar acestea îi dădeau fiorul și emoția pe care le simțea un conspirator. Nu era prea sigură ce fel de conspirație era aceea sau dacă îi va spune lui Luke despre ea, însă îi oferea acel fior al puterii secrete, ca și când ar puncta împotriva familiei lui Luke fără ca ei să știe. Nu era o lipsă mare de loialitate, își spuse ea, nu avea vreun efect serios și, oricum, Petra avea și ea dreptul la un punct de vedere, la fel de mult precum cei din familia Brinkley.

Astfel că, într-o seară, după ce Edward sunase să spună că Ralph trebuia să stea la el și părea destul de abătut, așa că îl ruga pe Luke să-și găsească timp să iasă cu el la o bere a doua zi sau în cea următoare, Luke spusese:

–Ralph e în Londra. Chiar a plecat. Poate asta o să-i bage Petrei mințile în cap.

Charlotte răspunsese destul de aspru:

–De ce nimeni din familia ta nu se gândește și la punctul de vedere al Petrei?

Făceau curățenie după cină, înghiontindu-se în bucătăria micuță. Luke avea câte un pahar în fiecare mână și un șervet pe umăr. Se opri în drumul său către raftul unde țineau paharele și spuse:

–Poftim?

Charlotte punea resturile de *korma* de pui într-o cutie de plastic. Repetă apăsat:

–De ce nici unul dintre voi nu se gândește la cum se simte Petra? De ce toată vina pică pe ea?

–Nu e așa, răspunse Luke.

–Ba e așa. Toți vorbiți despre lipsa ei de recunoștință și spuneți că nu e cu picioarele pe pământ și vrea să fie totul într-un anumit fel...

–Păi așa este, răspunse Luke.

Puse paharele pe raft și trase șervetul de pe umăr.

–Nu știi...

–Ce să nu știu?

–Cum se simte. Cum este tratată...

–Tratată?

–Da.

–De cine?

–De voi, răspunse Charlotte, închizând cutia. De voi toți.

Luke ridică un mănunchi de tacâmuri să le șteargă.

–Suntem chiar atât de răi? întrebă el, încruntându-se la furculițele pe care le avea în mână.

–Nu a spus despre nimeni că e rău. Doar că Ralph nu înțelege.

Luke ridică privirea.

–A *spus*? Când?

Charlotte se ridică să-l privească direct pe Luke.

–Când m-am dus să mă întâlnesc cu ea.

Luke aruncă furculițele înapoi pe platoul de uscat.

–Ah, Char...

–M-am dus când voi erați la părinții voștri. Când te-ai dus cu Edward. Am fost la Aldeburgh și m-am dus

la ei acasă, însă Ralph nu a vrut să mă invite înăuntru, așa că m-am dus după Petra la grădina ei.

–Și ce credeai că rezolvi dacă te duci? întrebă Luke cu tristețe.

–Merită să o asculte și pe ea cineva!

–Ești sigură că de fapt nu cauți să te răzbuni cumva pe mama? spuse Luke.

–Nu, răspunse Charlotte, un pic prea repezit. Are nevoie de cineva de partea ei, nu crezi? Făcu o pauză, apoi continuă: Oricum, nici măcar n-am pomenit numele mamei tale.

Luke oftă.

–Nici nu cred că era nevoie, spuse el. O privi lung pe Charlotte. Nu vreau să iasă vreo tevatură din asta.

–Nici eu.

–Și ce anume... i-ai spus?

–I-am spus, răspunse Charlotte, simțind cum propria ei siguranță scade brusc și neliniștitor, că și dacă nu avem în comun lucrurile importante pentru ea, le înțeleg importanța. Și am fost acolo pentru ea.

–Se culcă cu individul ăla?

–Nu se culcă cu el. De ce mereu totul se reduce la sex? De ce nu poate pur și simplu să stea lângă cineva care nu-i spune tot timpul ce trebuie să facă?

–Cum ar fi?

–Cum ar fi, răspunse Charlotte, din nou stăpână pe sine, faptul că el vrea să fie liber să plece la Londra, însă ea nu e liberă să se întâlnească cu altcineva.

–E în Londra ca să câștige bani să-i întrețină pe ea și pe copii, spuse Luke.

–Ea nu vede lucrurile așa. Nu asta vrea ea. Ea vrea doar să fie lăsată să trăiască lângă mare, însă nu după standardele...

Se opri.

– ... părinților mei, completă Luke.

Charlotte dădu aprobator din cap. Luke lăsă prosopul lângă furculițe, în apă. Se duse la chiuvetă și privi pe fereastra de deasupra ei, cu mâinile în buzunare. Charlotte aștepta, privindu-l, neștiind cum să se apere acum, când fusese descoperită. Luke nu se întoarse.

– Deci totul se reduce la asta, nu-i așa? spuse Luke. Totul se reduce la faptul că te-ai hotărât să o urăști pe mama.

Anthony făcea ordine printre tablouri. Desenase o chiră în zbor – încercând să deosebească foarte clar toate grupele de pene de zbor din aripile întinse –, dar nu se putea concentra, așa că lăsase șevaletul și snopul de creioane pe care le păstra în vechiul borcan de muștar și urcă pe o scară să dea jos, de pe locurile lor instabile de pe grinzi, teancurile de pânze vechi ca să vadă care mai puteau fi folosite și care puteau fi duse la școală pentru studenții săi. Rămăsese mai puțin de o săptămână până la începerea semestrului, iar Anthony tânjea după structura firavă pe care i-o dădea vieții lui, după alinarea și familiaritatea unei noi serii de studenți, toți admiratori ai lui Jackson Pollock și Mark Rothko, care nu vedeau nimic util în a învăța să deseneze o scenă din colivia bunicii. Anthony se gândea cu o nerăbdare plăcută chiar și la reacția lor inițială de respingere.

Coborâse două teancuri, șterse praful de pe ele și făcea ordine printre nenumăratele desene și picturi, ani întregi de bufnițe și rațe, și berze, și lebede, și gâște, și un vultur aterizând pe o stâncă (aceea fusese o vacanță minunată, în zona muntoasă din vest), de pescărușii și nagâți și un pescărel înotând, fericit ca un pinguin. Se oprise la o pictură ce reprezenta un grup de pescărușii care plonjau într-un lac și împroșcau cu apă și se gândi că era suficient de bună, suficient de captivantă de studiat în loc s-o lase să mucegăiască pe grinzi. Stătea cu tabloul într-o mână și cu schița unor bâtlani, desenați pe hârtie groasă și aspră,

făcută manual, în cealaltă mână, când auzi pietrișul răscolit în fața atelierului, ca și când cineva alerga dezechilibrat, apoi ușa de deschise și în cadrul ușii apăru Kit, gâfâind.

–Buni!

Anthony lăsă ambele desene să cadă pe podea. Îngenunche și deschise brațele.

–Kit!

Kit alergă spre el. Râdea. Îi înconjură lui Anthony gâtul cu brațele și rămase așa, ciripind în urechea lui. Atunci se auzi din nou pietrișul răscolit și apăru și Petra cu Barney în brațe. Intră și se opri lângă ușă, privindu-l pe Anthony. Nu spunea nimic.

Anthony se desprinse din îmbrățișarea lui Kit și se ridică în picioare. Kit rămase agățat de pantalonii lui, chicotind în continuare. Barney își observă bunicul și se întinse spre el din brațele Petrei, mormăind.

–Ce cauți aici? întrebă Anthony.

Petra îl întoarse ușor pe Barney în brațe. Era îmbrăcată în blugi și într-o bluză largă din voal indian, brodată cu mici oglinzi. Picioarele ei fără șosete erau încălțase în teniși, care aveau găuri în dreptul degetului mare.

–Voiam să te văd, răspunse Petra.

Se aplecă și-l lăsă pe Barney pe podea. Acesta începu imediat să se târască spre bunicul său.

–Fii atent, spuse Anthony. E posibil să fie piuneze pe jos.

–Caut eu! strigă Kit. Caut eu! Caut eu!

Anthony se lăsă din nou în genunchi.

–Făceam ordine printre vechile tablouri. E posibil să fi căzut, căci în unele erau înfipte piuneze...

Petra făcu câțiva pași spre ei.

–Căutăm cu toții...

Se lăsă și ea în genunchi pe podea.

–Nu sunt sigur că am ceva să-ți spun, zise Anthony.

Petra găsi o piuneză, o luă și o puse pe marginea mesei.

–În regulă...

–În regulă!

–Nici nu mă gândeam că ai, spuse Petra.

–Atunci de ce-ai venit?

Petra se întinse să ia un obiect mic și neidentificat din mâna lui Barney.

–Ai fost bun cu mine. Mereu. Am vrut să știi asta.

–Am găsit una! spuse Kit entuziasmat.

Anthony se întoarse cu spatele, ca să n-o mai vadă.

–Știu asta. De-asta... de-asta mi-e atât de greu să înțeleg ce faci...

–Ție nu-ți fac nimic...

–Ralph e fiul meu. E rănit, așa că și eu sunt rănit.

Petra se lăsă pe călcâie.

–Înțeleg.

–Atunci vei înțelege și că nu vreau să te văd.

Kit se duse la Anthony și îi oferi două piuneze.

–Mulțumesc, spuse Anthony.

Simțea o tulburare violentă. Își duse mâna la ochi.

–Plângi? întrebă Kit, trăgând cu ochiul.

–Nu...

–Să îți suflu nasul?

–Kit, bătrâne, lasă-l pe bunicul un minut, vrei? Lasă-mă un minut...

Kit îl cuprinse atât cât putea pe Anthony în brațe, ca și când ar fi vrut să-l ridice în picioare. Petra rămase pe călcâie privindu-i, în vreme ce Anthony se ridică, nesigur pe el, stângaci, lipit de nepotul său.

–Gata! spuse Kit triumfător.

–Mulțumesc...

Petra se ridică de pe podea dintr-o singură mișcare.

–Plecăm..., spuse ea.

Anthony întinse brațele într-un gest brusc de neajutorare.

–Ai văzut-o pe Rachel?

–Am venit să te văd pe tine...

–Ascultă, spuse Anthony, ascultă. Îmi dau seama cât de sfâșietor a fost pentru tine. Știu cât de dificil poate să fie Ralph. Știu că nu vrei să trăiești în Ipswich sau în Londra sau oriunde, însă ce... ce naiba te-a apucat să crezi că răspunsul este să-ți găsești un alt bărbat?

Kit se învârtea prin atelier, cercetând obiectele. Barney găsise pe jos o nucă pe care încerca să o bage într-o gaură de pe partea laterală a unui fotoliu. Petra îi privi o vreme pe amândoi, apoi răspunse:

–Nu e... un răspuns. Doar mă ajută să trec prin asta.

–Dar suntem și noi! Mereu am fost noi! Mereu am fost aici să te ajutăm, trebuia doar să spui, trebuia doar să șoptești...

–Nu pot continua să vă mulțumesc la nesfârșit, spuse Petra.

–Nu vrem mulțumiri, nu așteptăm mulțumiri...

–Nu pot să fac mereu ce vreți voi, spuse Petra încet. Voi uitați...

–Ce să uităm?

–Că nu toată lumea vrea ce vreți voi. Unii oameni vor mult mai puțin.

–Dacă ruperea unei căsătorii înseamnă să vrei mai puțin...

–Nu am rupt-o. Nu la început.

Anthony o privi în ochi, pentru prima dată de când venise.

–Ce vrei să spui?

Petra ridică din umeri.

–Ni se potrivea locul în care eram, spuse ea. La început ni se potrivea cel mai bine, doar căsuța aceea și plaja. Apoi, lucrurile s-au schimbat. Însă eu nu. Eu vreau ceea ce am vrut dintotdeauna. Am știut asta de când am văzut prima dată casa aceea.

–Însă *bărbatul* acesta...

Petra se aplecă să-l ia din nou în brațe pe Barney.

–Toți aveți o fixație cu acest bărbat.

–Sigur că avem!

Petra îl privi peste creștetul lui Barney.

–Nu înțelegi, nu-i așa?

–Nu.

–Ei bine, spuse Petra, depinde de voi. Îl căută din priviri pe Kit, care stătea lângă masa pe care instrumentele de desen ale lui Anthony zăceau într-o dezordine care pentru el era ordinea perfectă. Însă vreau să vă spun că, indiferent ce se întâmplă, știu cât de bun ai fost cu mine și îți sunt recunoscătoare.

–Treci și pe la Rachel? întrebă Anthony cu vocea gâtuită.

Petra clătină din cap că nu, ținându-l pe Kit cu mâna liberă.

–Mai vii?

–Într-o zi, răspunse Petra.

–Petra...

–Da?

Anthony o privi așa cum stătea acolo în tenișii ei găuriți, cu Barney în brațe și Kit lipit de ea.

–Nu știu de ce ar trebui să-ți mulțumesc că ai venit, însă îți mulțumesc că ai venit, spuse el.

–Credeam că n-o să vrei să mă vezi, spuse Petra.

Anthony îl privi pe Kit, apoi pe Barney. Se simți copleșit de nefericire.

–Și eu credeam același lucru, răspunse el.

–De când nu te-am mai văzut! îi spuse Mario, vânzătorul de cafea, lui Sigrid.

–De o săptămână...

–O săptămână! Nu te-am mai văzut de mult.

–Voi, italienii...

–*Bella ragazza*, spuse Mario cu subînțeles, zâmbind, întinzându-i lui Sigrid cafeaua și o pungă mică de hârtie în care se afla un *biscotto*.

Mergea pe Gower Street cu cafeaua în mână. Era o zi mohorâtă, însă cerul era senin și se simțea aerul acela tăios care prevestea sfârșitul perioadei în care putea merge la serviciu doar în pulover sau jachetă, cu picioarele goale în pantofi. Fusese plecată doar o săptămână, dar într-un fel neașteptat, fusese o săptămână intensă, care nu se dovedise deloc așa cum o plănuise ea, și din care se întorsese cu un sentiment de dezorientare ciudată, ca și când nu-și putea aminti cum era să trăiești în Stockholm sau Londra, ca și când ar fi părăsit – sau ar fi încercat să părăsească – tot ce era cunoscut pentru ceva ce nu era deloc ceea ce anticipase ea când ajunsese acolo.

Poate că munca o va mai liniști. Poate că laboratorul și acele fragmente de lemn și pânză și sticlă care o așteptau îi vor da din nou rădăcini, îi vor oferi acel echilibru pe care fusese atât de sigură că îl regăsise la începutul verii. În avion, în drum spre casă, simțise un val de emoție la gândul că acel echilibru o aștepta poate în liniște acasă, cu Edward, însă când ajunsese îl găsise acolo și pe Ralph, numai piele și os și foarte agitat, insistând că nu avea emoții în privința primei sale zile de lucru la o slujbă nouă, ci doar era nerăbdător să înceapă, și că ar fi fost minunat dacă ea era o cumnată cumsecade și-i dădea un prosop de baie. Edward întrebase, într-un stil ușor forțat, dacă se distraseră bine, iar Mariella răspunsese, căutând în frigider delicatese pentru întoarcerea lor:

–Știi, tati, insula era atât de ciudată, era ca și când toți ar fi *murit*.

Și Edward râsese cu o ușurare pe care nu încercase să o ascundă și pe care Sigrid o recunoscuse imediat.

În punctul ei de lucru din laborator, totul era așa cum lăsase ea, dar se simțea că locul fusese ocupat de altcineva, foarte atent să pună totul la loc exact cum lăsase Sigrid.

Toți îi spuseră bună dimineața și o întrebară din politețe cum a fost în Suedia, iar șeful laboratorului îi zise că se bucura să o vadă înapoi, pentru că tocmai primiseră un specimen interesant din sudul Germaniei, care era de competența ei. Philip cel blond se învârti o vreme în jurul ei, gândindu-se la lucruri pe care să le spună sau să le întrebe, însă fusese trimis să rezolve ceva și, din fericire pentru ea, dispăru timp de două ore care se dovediră liniștite, cu lucruri serioase, pline de concentrare, până când își făcu din nou apariția lângă Sigrid și spuse că venise cineva s-o vadă.

–E ora unsprezece, spuse Sigrid, lucrez.

–I-am spus asta, spuse Philip, i-am spus că lucrezi.

–Atunci, te rog, du-te și mai spune-i o dată.

–Spune că e cumnatul tău.

Sigrid ridică privirea din ecran.

–Cumnat?

Philip zâmbi.

–Luke, spuse el. A zis că-l cheamă Luke.

Sigrid scoase un oftat de enervare și se ridică de pe scaun.

–Mulțumesc, Philip? spuse Philip.

Ea îl privi.

–Mulțumesc...

–Să știi că nu sunt obligat să fac asta, spuse Philip. Nu sunt obligat să transmit mesaje și să fac drumuri. Am terminat cu notă foarte bună Calcule și Tehnologie la Universitatea Nottingham Trent și nu-mi place să fiu tratat ca un funcționar de la oficiul poștal.

–Așa fac?

–Da, spuse Philip. Mereu. Chiar și când îți dau flori.

Sigrid își băgă mâinile în buzunarele halatului.

–Am putea avea conversația asta altă dată?

–Atâta timp cât o vom avea, da, spuse Philip.

Luke aștepta în zona de recepție a laboratorului. De-a lungul peretelui de vizavi de recepție se afla un șir

de scaune tapițate cu tweed bej, însă Luke stătea în picioare, cu mâinile în buzunare, cu ochii la un panou în care datele despre întâlnirile și conferințele academice erau afișate cu o regularitate meticuloasă. Se întoarse când apăru Sigrid.

–Mulțumesc...

–S-a întâmplat ceva?

–Nu e nimeni bolnav, răspunse Luke. Nimic de genul acesta. Doar că...

–Ce e?

–Nu am vrut să vin acasă la voi pentru că am vrut să avem această discuție între patru ochi...

Sigrid îi făcu semn să se așeze..

–Ai vreun necaz?

–Nu, răspunse Luke. Da. Sau, mă rog, un fel de necaz. E vorba de Charlotte...

–De Charlotte!

–E bine, spuse Luke. Chiar e bine. Doar că... e vorba de ea... și de mama.

Se opri. El și Sigrid se priviră o vreme în tăcere. Apoi Sigrid oftă.

–Ah, făcu ea. Asta era!

capitolul 17

În ultima vreme, Marnie nu mersese prea des la Londra. De fapt, aproape deloc de când murise tatăl lui Charlotte, și fusese ademenită să vină doar în cele două zile pe care și le rezervase Charlotte pentru a-și căuta rochia de mireasă. Fuseseră zile obositoare, își amintea Marnie, cu o noapte petrecută extrem de inconfortabil pe canapeaua din apartamentul lui Charlotte, chiar dacă Nora, colega de apartament a lui Charlotte, fusese amabilă și îi adusese o pernă în plus. Canapeaua nu era suficient de lungă, apa caldă nu mergea cum trebuie, iar Marnie nu mai avea vârsta la care să se coafeze și să se machieze așa cum făceau acum fetele, alergând prin apartament și ciripind cu telefonul mobil strâns între ureche și umăr și cu agrafe de păr între dinți. Marnie era obișnuită să stea la masa de toaletă cu tăblie de sticlă, oglindă triplă și lumină bună. În timp ce se afla la raionul cu rochii de mireasă din Liberty's, după o noapte petrecută pe canapea, se simțea dezavantajată din toate punctele de vedere. Se simțea ca și când nu era altceva decât purtătoarea obosită și răvășită a unei cărți de credit.

Însă astăzi era altfel. Pentru astăzi, se pregătise. Își alesese cu o seară în urmă hainele pe care să le poarte și fusese încântată să descopere că, în acea dimineață, vremea ținea cu ea. Fusese la coafor în Beaconsfield cu două zile în urmă, avea suficiente căpșune târzii la micul dejun și exersase, atât în oglindă, cât și pe hârtie, cu scrisul ei de mână frumos și lizibil, ceea ce avea să spună.

Conduse încet și sigur până la gară. Avea timp suficient. Cartela ei de senior îi asigura un bilet la clasa întâi la un preț foarte convenabil. Își cumpără un ziar și un exemplar

din *Country Life*, o revistă ideală pentru a-și face reclamă la tablourile ei sau la cărțile poștale și felicitările pe care le realiza. În timp ce aștepta trenul, își spuse că ceea ce urma să facă era ceva ce n-ar fi îndrăznit niciodată, ceva ce probabil nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap dacă ar fi trăit Gregory. Era sigură că el ar fi aprobat ideea ei, însă ar fi vrut să fi fost ideea lui, ar fi vrut ca el să fi fost creierul din spatele ei și să fi fost lăudat pentru ea. De-a lungul anilor, Marnie se obișnuise să-l laude pe Gregory și devenise foarte pricepută la asta, pentru că de obicei era nevoie de destul de mult timp până era mulțumit că primise toate laudele cuvenite. Însă, în vreme ce stătea tăcută pe peronul gării, cu mintea și înfățișarea puse la punct, realiză că se simțea eliberată deoarece gândurile și acțiunile ei nu mai trebuiau să fie îndreptate către o singură persoană care să le absoarbă.

La Marylebone, Marnie luă metroul de Bakerloo spre Oxford Circus, unde schimbă ca să urmeze linia centrală la est către Liverpool Street. Dacă ar fi trăit, Gregory ar fi insistat să ia taxiul, însă una dintre noile ei libertăți era să se protejeze doar atunci când simțea că era neapărat necesar. De asemenea, micile economii pe care le făcuse cumpărând un bilet de metrou pentru Zona A, împreună cu cea de la biletul de tren o mulțumiseră. Marnie descoperise că e foarte plăcut să gestioneze banii. De asemenea, dacă era atentă, nu era deloc dificil, mai ales pentru cineva atât de norocos cum era ea, care avea un venit foarte generos. Își amintea de orele petrecute de Gregory printre hârtii în biroul său ori telefonându-i brokerului său de la bursă. Dacă faptul că mereu își amintea cu un zâmbet de starea lui perpetuă de agitație în privința banilor dovedea lipsă de loialitate, atunci așa să fie. Asta nu diminua în vreun fel recunoștința ei sinceră că toată acea agitație o lăsase într-o poziție foarte confortabilă.

Pe Liverpool Street, Marnie ieși din metrou și urcă la Bishopsgate. Metroul fusese plin de oameni înviorător

de diferiți față de cei pe care îi vedea Marnie de obicei, fapt care dădea un plus aventurii ei. Oamenii de pe Liverpool Street erau la fel de diverși și interesanți, iar Marnie se simți brusc foarte convențională și fu încântată să realizeze că asta nu o făcea nici pe departe să se simtă tulburată sau amenințată, ci o binedispunea. Un musulman înalt, cu turban, se opri ca să o lase să treacă de pe scara rulantă pe strada din față, iar când ea îi mulțumi, îi zâmbi într-un fel care o făcu să se simtă ca și când și-ar fi întins o pereche de aripi nefolosite de prea multă vreme. Cât de repede ne obișnuim cu ceea ce avem, chiar dacă nu ni se potrivește, se gândi ea.

Era o zi blândă de început de septembrie, mai caldă în Londra decât fusese în Buckinghamshire. Marnie își scoase jacheta și și-o puse pe braț, apoi, simțind că nu așa trebuia să se poarte în Cartierul de Est al Londrei, o atârnă pe un umăr, oprindu-se în fața ferestrelor unei mari bănci ca să admire efectul. Arăta potrivit de nonșalant. Își ridică gulerul cămășii și porni spre nord, spre Shoreditch High Street și Arnold Circus cel atât de interesant, unde îi spusese Charlotte că locuia împreună cu Luke, într-un apartament de dimensiunea unei cutii de pantofi, la etajul cinci.

Jed coborî cele câteva trepte ale studioului ca să răspundă. Se trezi față în față cu o femeie frumoasă, puțin mai în vârstă decât mama lui, care purta haine pe care mama lui nu le-ar fi purtat nici moartă. Mama lui Jed purta blugi și cizme de cowboy și încă își lăsa părul lung pe spate. Doamna aceasta arăta exact așa cum își imagina Jed că arătau femeile la o conferință a partidului Conservator. Nu știa prea bine ce să-i zică, așa că tăcu și rămase cu gura căscată la ea.

–Luke este aici? întrebă Marnie.

Jed se scărpină în creștet.

–Hm... poate că este. Sunteți de la vreo organizație caritabilă?

–Nu, răspunse Marnie, sunt soacra lui, iar tu ești Jed și ai fost la nunta lui.

Jed simți cum se înroșește din cap până-n picioare.

–Ah, Dumnezeule...

–E-n regulă, spuse Marnie cu blândețe. E greu să recunoști oamenii când îi vezi în alte împrejurări. Și nici nu știai că vin.

–Nu...

–Nici Luke nu știe. E aici?

Jed deschise ușa mai mult. Nu o putea privi în ochi. Își aducea vag aminte de pălăria cuiva despre care i se spusese că era mama lui Charlotte, însă nu era însoțită de vreun chip.

–Intrați, spuse Jed, e aici. Mă scuzați.

Marnie îi oferi un zâmbet care spera să fie la fel de larg precum cel pe care i-l oferise ei musulmanul. Trecu pe lângă el și urcă scările. Jed ieși, lăsând ușa să se trântească în urma lui. Se sprijini de perete și pipăi după un pachet de gumă de mestecat din buzunar. Mama lui Charlotte! Ce naiba căuta aici?

–Marnie! exclamă Luke.

Era foarte mirat. Se ridică de pe scaun și răsturnă pe podea un pahar de cafea cumpărată la pachet.

–Ah...

–Nu contează, spuse Luke, aplecându-se să o ridice. Aproape că o terminasem.

–Te-am luat prin surprindere.

Luke se ridică, ținând în mână paharul.

–E puțin spus, Marnie...

–M-am gândit că dacă te sun o s-o anunți și pe Charlotte, zise ea.

–Ei bine...

–Și nu vreau să-i spui lui Charlotte. Vreau să fie o surpriză totală.

–Sigur e o surpriză totală, spuse Luke, pe un ton puțin ciudat.

Marnie privi în jur.

–Putem vorbi aici?

–Știi, de fapt lucram, spuse Luke, pe același ton puțin ciudat.

–Nu durează mai mult de zece minute.

–E... e urgent?

Marnie zâmbi.

–Tot ce are legătură cu Charlotte e important, nu-i așa? Și tu, și eu suntem de acord cu asta, nu?

–Sigur...

–Putem merge la apartament?

–Da...

–Nu v-am văzut niciodată casa. Charlotte spune că înainte de a veni eu, vrea să puneți niște perdele. Sigur, nu că mi-ar păsa mie de perdele, însă voia ca totul să fie perfect când o să vin eu, drăguța de ea.

–Nu e chiar perfect, spuse Luke, dar cel puțin patul e făcut. Însă te avertizez că ai ceva de urcat. Sunt cinci etaje.

–Mă încumet la asta, spuse Marnie veselă.

Luke o privi. La urma urmei, încă juca tenis.

–Bine, spuse el.

–Deci?

Se uită pe ecran. Ceea ce făcea nu era urgent, însă ar fi preferat să nu fie întrerupt. Dar fusese întrerupt, de ceva și cineva pentru care simțea mai mult obligație decât curiozitate. Lăsă computerul în *stand-by*.

–Mergem sus, spuse Luke.

Apartamentul, se gândi Marnie, era încântător, însă incredibil de mic. În timp ce Luke făcea cafeaua, Marnie se spălă pe mâini în baia ca pentru pitici – nu aveau cadă,

doar duș, iar de la perdeaua dușului lipseau jumătate dintre inele – și observă cu drag că singurul raft era plin de produsele pentru păr și înfrumusețare ale lui Charlotte. Deci nu se schimbase în privința asta și ce frumos din partea lui Luke să nu se supere. Gregory ura să vadă vreun produs feminin în altă parte decât pe măsuța de toaletă. Îi plăcea ca totul să fie așezat acolo, la fel cum îi plăcea și lui Marnie, căci, în opinia lui, baia avea un alt scop, și niciodată nu o considerase ca fiind un loc în privința căruia să fii indulgent.

Luke puse cănile de cafea și una de lapte, plus cafetiera pe măsuța joasă din fața canapelei și dădu la o parte cele câteva reviste și haine care erau împrăștiate acolo. Marnie îl privi aprobator. Nu era nimic periculos în a-i domestici pe tinerii acestei generații, însă ginerii ei mai mari erau tați atât de dedicați, încât uneori simțea nevoia să le aducă aminte lui Sarah și Fiona că acei copii sunt și responsabilitatea mamei. Se așeză pe canapea și privi în jur.

–Minunat, e foarte luminos.

Luke începu să toarne cafeaua, încă în picioare.

–Compensează lipsa spațiului.

–Iar voi doi sunteți atât de înalți...

–Amplasarea e perfectă.

Marnie se gândi la plimbarea ei până la Arnold Circus. Nu era deloc ceea ce ea ar fi descris o amplasare perfectă – văzuse chiar și o piață tristă de haine la mâna a doua pe trotuar, sub un pod de cale ferată –, însă lucrurile se schimbaseră, precum acest tânăr competent care era ginerele ei și-i făcea cafea cu atâta naturalețe, pe care nu îl deranja să-și câștige existența într-un fel care nu avea nici o legătură cu vechile meserii din copilăria lui Marnie. Luă cana de cafea. Mirosea minunat. Îi zâmbi lui Luke.

–Mulțumesc, dragul meu.

El se așeză pe un taburet tapițat, în fața ei.

–Așa, spuse el.

Era foarte prietenos, însă îl simțea că se grăbea.

–E vorba de Charlotte și de copil, spuse Marnie.

Luke luă o gură de cafea.

–Ascult.

Marnie repetase bucata asta. Sorbi din cafea și puse cana pe masa din fața ei. Îi zâmbi din nou lui Luke.

–M-am tot gândit la copilul vostru...

Luke zâmbi și el.

–Și eu...

–... și e minunat că mai ales tu ești atât de încântat de el. Trebuie să recunosc că e diferit de generația mea, când bărbații nu erau încurajați să-și arate sentimentele pe care le aveau pentru copii.

Făcu o pauză. Luke aștepta, încă zâmbind.

–Nu vreau s-o îngrijorez pe Charlotte, continuă Marnie și știm amândoi că nu are cea mai matematică gândire din lume, însă... o să vă descurcați cu banii?

Luke bău din nou din cafea.

–Suntem un pic strâmtorați, răspunse el, îndreptându-și privirea de la Marnie la cană. Totuși, suntem bine. Apoi adăugă, ca o idee întârziată: Mulțumesc.

–Ei bine, continuă Marnie, cu capul plecat ușor într-o parte, am un mic plan.

Luke nu ridică privirea.

–Care e în avantajul vostru.

Luke se uită o clipă la ea.

–Doar ca să vă ajut să depășiți stadiul acesta și doar pentru o perioadă scurtă de timp.

–E foarte...

–Nu, răspunse Marnie, aplecându-se spre el. Nu e foarte frumos din partea mea. E ceea ce oricine ar vrea să facă pentru copilul lui, așa cum o să descoperiți voi înșivă. Dragul meu Luke, problema e că Charlotte a fost întotdeauna protejată. Surorile ei ar spune răsfățată, însă de obicei așa se întâmplă cu cel mai mic copil, mai ales când copilul este o frumusețe ca Charlotte. Și chiar dacă știu

că ea e foarte încântată de acest copil, mai știu și că o parte din ea e destul de agitată, chiar speriată, și m-am gândit că aș putea să fac ceva să o ajut și să te ajut și pe tine în același timp. Vezi tu, vreau să vă angajez o bonă, să vă ajut cu copilul după naștere și să o asigur pe Charlotte că va fi o mamă minunată, așa cum știm cu toții că va fi; și cred că voi angaja pe cineva timp de șase săptămâni sau chiar două luni, ca să vă dau ocazia să vă reveniți, pentru că sosirea unui copil e mare lucru, crede-mă, un lucru foarte mare. Și – ridică mâna ca să-l împiedice pe Luke să spună ceea ce era prea agitat ca să spună – asta nu e tot. Aici nu ar avea loc o bonă. De fapt, aici nu ar avea loc nici copilul, nu cu toate lucrurile de care are nevoie un copil, mai ales acum. Așa că o să vă ajut. O să vă ajut să plătiți un apartament mai mare, într-un bloc cu lift, pentru că o să vezi că nu veți putea să urcați toate scările astea cu copilul, fără lift, iar eu o să vă ajut până când veți reuși să vă descurcați singuri. Nu vreau mulțumiri sau comentarii. E plăcerea mea să fac asta pentru tine și Charlotte a mea.

Se opri și luă zâmbind cana de cafea, așteptând sincer recunoștința și ușurarea lui Luke. Se lăsă tăcerea. Iar ea bănui că acea tăcere se datora faptului că Luke rămăsese fără cuvinte în fața unei asemenea oferte; însă tăcerea continua, iar ea fu obligată să ridice privirea din cana de cafea și să-l vadă pe Luke încruntându-se în cana lui.

–Luke?

El tresări, ca și când ar fi încercat să-și revină din gânduri.

–Ce spui, dragul meu?

Luke privi pe fereastră. Apoi în tavan. Apoi într-un punct de lângă Marnie și spuse greoi:

–Mă tem... că nu.

–Nu! Ce vrei să spui?

Luke reuși să-și privească, în sfârșit, soacra.

–Adică, Marnie, e foarte frumos din partea ta, dar ne descurcăm.

–Luke, nu puteți. Charlotte nu poate...

–Va trebui să învețe să o facă, spuse Luke. Așa cum am făcut-o și eu. Amândoi va trebui să învățăm. Așa cum au învățat și prietenii noștri care au copii. Așa cum învață toată lumea.

–Însă aici nu aveți spațiu...

–Ne descurcăm.

–Însă, strigă Marnie, sunt atâtea scări, atâtea scări...

–O să căutăm altă locuință, spuse Luke.

–Atunci lăsați-mă să vă ajut!

–Nu! răspunse Luke, ridicând tonul.

Se lăsă încă o dată tăcerea, apăsătoare.

–Cumva ai ridicat tonul la mine? spuse Marnie cu demnitate.

–N-am vrut, răspunse Luke. E frumos din partea ta, dar nu putem accepta...

–E posibil ca Charlotte să accepte...

–Nu-i vei spune lui Charlotte, zise Luke apăsat. Nu vei face asta pe la spatele meu. Se aplecă în față. N-o vei face.

Marnie se întoarse ușor și privi pe fereastră.

–Nu îți înțeleg motivele.

–Chiar nu?

–Nu. Mi se pare că ești pur și simplu încăpățânat. Vrei să afișezi mândrie masculină. Știu totul despre mândria masculină. Am trăit cu ea. Am trăit cu ea timp de aproape patruzeci de ani. Nu vrei să accepți ajutor pentru mama copilului tău pentru că tu vrei să fii singurul care i-l oferă.

–Nu sunt la fel ca tatăl lui Charlotte, spuse Luke, ușor răstit.

Marnie nu răspunse, ci se ridică de pe canapea, privind pe fereastră.

–De dragul tuturor, nu vreau și nu pot să accept oferta ta, continuă Luke. Eu și Charlotte nu ne vom maturiza niciodată dacă nu învățăm cum să facem asta.

Și nu vrem să fim datori nimănui. Avem tot dreptul să învățăm să fim independenți, așa cum l-ați avut și voi. Sincer, Marnie, nu putem să fim ținuți sub papuc astfel.

Marnie înghiți.

–Sper doar că te vei gândi la Charlotte, spuse ea, cu vocea gâtuită.

Luke se ridică. Avea aerul hotărât și ușor îngrijorător al cuiva care încheie brusc un interviu. Spuse, privind locul în care stătuse Marnie pe canapea:

–Tocmai pentru că mă gândesc la Charlotte îți refuz oferta.

Apoi se duse la ușa dinspre hol și o deschise.

–De ce nu mi-ai spus? întrebă Rachel.

Stătea în picioare în bucătărie, după ce tocmai venise din grădină, cu genunchii blugilor murdari de pământ, dându-și părul din ochi cu o batistă pătată pe care Anthony o recunoscu ca fiind a lui.

–Urma să-ți spun. Mereu am vrut. Așteptam până îmi puneam în ordine propriile mele gânduri legate de asta...

Rachel se duse la chiuvetă și băgă sub jet ibricul, să-l umple.

–Deci trag concluzia că nu a vrut să mă vadă și pe mine.

–Nu, nu a vrut.

–Și băieții? întrebă Rachel, punând jos ibricul și pornindu-l. Cum sunt băieții?

–Minunați, răspunse Anthony, drăguți. Păreau să fie bine.

Rachel rămase lângă chiuvetă și se prinse de marginea ei cu mâinile, privind lung pe fereastră spre grădină.

–De ce crezi că a venit?

Anthony se apropie de ea.

–Pentru că nu e lipsită de recunoștință, spuse el. Își lăsă o clipă mâna pe a lui Rachel. Nu te gândi doar

că nu a vrut să te vadă. Nu o mai lua ca pe ceva personal tot timpul.

–Dar m-a rănit! strigă Rachel.

–Da.

–Chiar... chiar țin la ea. Am ținut la ea de ani întregi.

–O iubești, spuse Anthony.

Rachel încuviință furioasă din cap. Își retrase mâna de sub a lui Anthony și își șterse ușor ochii.

–Și i-am fost atât de recunoscătoare, spuse ea. Pentru că l-a acceptat pe Ralph. Și l-a lăsat pe Ralph să fie Ralph.

–Până când, spuse Anthony, a fost prea mult Ralph.

Apa din ibric începuse să fiarbă.

–Vrei ceai? întrebă Rachel.

–Te rog...

–Și o să se mute cu bărbatul acesta?

–Nu știu. Spunea că doar o ajută să treacă prin asta. Din punctul meu de vedere, nu vorbea ca o femeie îndrăgostită, însă poate că nu mi-am dat seama de asta pentru că nu am vrut să-mi dau seama.

Rachel scoase două căni din dulapul de deasupra ibricului.

–Și cu ce anume a greșit Ralph? întrebă ea, mai calmă.

Anthony oftă.

–Cu ce greșește el mereu. Cu ceea ce îi e caracteristic lui Ralph. Nu ascultă. Nu ascultă niciodată.

–Nici eu nu ascult, spuse Rachel. Ar trebui să încep cu mine însămi. Ar trebui să mă aud și pe mine uneori.

Puse plicurile de ceai în căni.

–Chiar nu voia să mă vadă, spuse ea.

–Cred că i-a fost teamă.

–De gura mea. Probabil că aș fi făcut scandal. Mereu fac scandal când sunt speriată.

Anthony așteptă o clipă, apoi spuse:

–Ești speriată?

Rachel turnă apa fiartă în căni și învârti pliculețele cu linguriță.

–Da, răspunse ea încet.

–De... de ce anume?

Rachel aruncă plicurile de ceai în chiuvetă.

–Că-mi pierd utilitatea.

–Poftim?

Rachel trecu rapid pe lângă el spre frigider și scoase o sticlă cu lapte.

–Acum, eu la ce anume sunt bună? întrebă ea, turnând neglijent lapte în cănile cu ceai.

–Rachel!

–Ascultă, spuse ea, fără să-l privească. Ascultă! Am avut grijă de casă și de grădină și am crescut trei băieți. Toți sunt căsătoriți. Au făcut trei copii. Încă unul e pe drum. Și fac exact ce am făcut eu, ceea ce am vrut eu să fac, ceea ce am început să fac când am venit aici și m-am căsătorit cu tine. Adică să-mi trăiesc propria viață, să am propria mea familie, să-mi construiesc propria lume. Și a fost lumea mea. Iar acum nu mai e...

În acea după-amiază, în atelierul său, Anthony ascultase un interviu la radio cu Dalai Lama. Acesta spusese, în stilul său blând și binevoitor, că, din câte vedea el, majoritatea problemelor publice din lume erau declanșate de bărbați și majoritatea problemelor casnice erau provocate de femei. Anthony îl vizualiză pe Dalai Lama, cu ochelarii săi și veșmintele sale maro și ocru, stând la masa lor din bucătărie și ascultând-o pe Rachel descriind cum viața ei rămăsese fără un scop și se întrebă ce versiune de resemnare budistă la capriciile vieții umane i-ar fi recomandat.

–Mă asculți? îl întrebă Rachel.

–Foarte atent...

–Casa asta imensă, continuă Rachel, un acru și jumătate de grădină. Noi doi. Cel puțin, tu încă ai atelierul.

–Ai putea să ții din nou cursuri de artă culinară, spuse Anthony.

–Aș putea.

–Mai este magazinul acela la care te-ai gândit, magazinul de delicatese de la Snape Maltings.

–Nu e momentul. Nu e momentul să încep ceva. Oricum...

–Oricum?

–Nu sunt în stare, spuse Rachel, sunt prea tristă. Și prea tulburată. Trebuie să mă obișnuiesc să fiu bună la ceva care nu mai folosește nimănui. Îl privi pe Anthony și adăugă: Îmi place să fiu bunică.

–Știu.

–Mi-e dor... mi-e dor de toate astea.

–Da.

–Să presupunem că ia copiii și se mută cu bărbatul acesta...

–Să presupunem că nu va face asta, răspunse Anthony. Luă o cană de ceai și se duse la scaunul pe care stătea mereu, cu perna sa albastră în carouri, de unde putea vedea toată încăperea. Ai spus că ești speriată, continuă el. Nu te gândești că poate și Petra este?

Rachel oftă. Își dădu jos baticul cu buline.

–Bănuiesc că este...

Anthony luă o gură de ceai.

–E bine atunci, spuse el.

Charlotte fu încântată când Sigrid o sună s-o întrebe dacă ar vrea să ia prânzul cu ea. Sau să iasă la o cafea, adăugă Sigrid, dacă era ocupată. Dar i-ar plăcea la nebunie să se întâlnească. Asta îi dădu lui Charlotte sentimentul că, într-adevăr, relațiile dintre cumnate pot fi complexe când legătura creată de faptul că erau căsătorite cu frați devenea începutul unui lucru care avea o viață proprie.

–La prânz e perfect, spuse Charlotte. Acum mi-e foame tot timpul. E o ușurare că nu mai am grețuri. Iau micul dejun și gustări între mese și prânz, și ceai, și cină. Așa că mi-ar plăcea să luăm prânzul.

Sigrid râse. Spuse cât de plăcut era să asculte pe cineva care părea atât de sănătos vorbind despre sarcină, apoi sugeră să se întâlnească undeva la jumătatea distanței dintre locurile în care lucrau – ce-ar zice de cafeneaua de la primul etaj a unui renumit institut de arhitectură de la Portland Place?

Așa că iat-o pe Charlotte, care sosise un pic mai devreme și studia meniul cu un interes considerabil, întrebându-se dacă să-i mărturisească lui Sigrid că fusese să o vadă pe Petra și că-i oferise sprijinul ei. Se gândi că probabil îi va spune lui Sigrid pentru că, la urma urmei, Sigrid, chiar dacă nu făcuse niciodată ceva greșit, în calitate de noră suferise și ea pentru că nu fusese preferata familiei Brinkley. Charlotte nu o cunoștea prea bine pe Sigrid și era ușor intimidată de ceea ce vedea la ea drept un grad impresionant de maturitate și apropiere; însă Sigrid fusese cea care o invitase la masă, ceea ce însemna că măcar dorea să se apropie de ea. Când o zări pe Sigrid pe scările mari centrale ale cafenelei, se ridică, simțindu-se brusc intimidată, și rămase acolo așteptând să o vadă.

–Arăți minunat, spuse Sigrid. Te prinde foarte bine sarcina. Cred că înflorești.

–O să fiu cât o balenă, spuse Charlotte. Mănânc cât o balenă. Așa ai pățit și tu?

–Ce anume...

–Te făcuseși imensă?

Sigrid își scoase haina și o așeză pe spătarul scaunului.

–Eu nu m-am descurcat prea bine cu sarcina.

Charlotte așteptă. Instinctul îi spunea să nu zică nimic. Sigrid luă meniul și continuă pe un ton detașat:

–Sarcina cu Mariella aproape m-a ucis.

–Ah! făcu Charlotte îngrozită.

–Însă nu vom vorbi despre asta.

–Nu...

–S-a întâmplat cu nouă ani în urmă, ea e minunată, iar Edward a fost un sfânt. O privi pe Charlotte și zâmbi. Iar tu te vei descurca de minune.

–Dumnezeule, spuse Charlotte, sper. Adică nu am vrut să se întâmple asta, iar dacă nu vrei, trebuie să fii mai atent decât atunci când vrei. Nu-i așa?

Sigrid râse.

–Hai să-ți comandăm o farfurie mare cu mâncare.

–Da, te rog.

–Paste și salată?

–Perfect.

Sigrid ridică privirea și făcu un semn cu meniul către o chelneriță. Charlotte o privi admirativ cum comandă. Părea stăpână pe situație, așa cum părea sigură și de aspectul ei fizic, cu părul legat la spate în coadă, cămașa albă fără să iasă din talia fustei, ținând meniul în mâna ușor bronzată, cu un singur inel, modern.

–Uite, spuse Sigrid, hrană pentru doi adulți și aproape jumătate de copil. E ceva.

Charlotte unse o bucată de pâine cu unt și îi spuse lui Sigrid ce simțea pentru acel copil și cum se simțise și cât de rău îi fusese, și cât de minunat fusese Luke și cât de în serios lua copilul și paternitatea; și că la etajul unu al blocului în care locuiau era un apartament liber pe care îl văzuseră și care chiar le plăcea, și care era aproape de două ori mai mare decât al lor, cu două dormitoare, însă desigur, mult mai scump, așa că trebuiau să-și calculeze banii cu atenție să vadă dacă și-l puteau permite; pentru că, sincer, apartamentul lor de-acum era prea mic chiar și pentru ei doi, chiar și fără copil.

Apoi li se aduseră pastele și salata, iar Charlotte o întrebă pe Sigrid dacă se distrase în Suedia, iar Sigrid răspunse că fusese minunat să-și vadă părinții; iar Charlotte îi răspunse că ei bine, că tot veni vorba de părinți, știa că Sigrid va înțelege de ce o făcuse, pentru că, fără să le spună dinainte lui Edward sau Luke, se dusese să o vadă pe Petra,

în secret, pentru că trebuie să fie îngrozitor să fii alungat brusc din familie, așa cum se întâmplase cu Petra; așa că Charlotte dorise să-i ofere sprijin, pentru că, Dumnezeule, chiar avea nevoie – îngerul căzut în dizgrație.

– Iar Rachel poate să fie foarte fioroasă, spuse Charlotte, înfigând o furculiță plină de tagliatelle în frunzele de rucola. Știu prea bine. Râse scurt. Adică nu știu dacă am reușit să trec peste asta, deși s-a întâmplat cu destul timp în urmă.

Sigrid bău o gură de apă.

– Și mie mi-a fost foarte greu cu Rachel când s-a născut Mariella, spuse ea.

Charlotte o privi lung, cu furculița în aer.

– Da? întrebă ea apăsat.

– Am avut o depresie foarte gravă și nu am vrut ca ea să afle. Nu am vrut să afle nimeni. Iar Rachel a fost foarte furioasă.

Charlotte înghiți.

– Se pricepe să fie furioasă, spuse ea.

Sigrid nu răspunse. Privea în farfurie, fără să mănânce.

– Nici una dintre noi nu va fi vreodată suficient de bună pentru băieții ei cei prețioși, nu-i așa? întrebă Charlotte.

Sigrid ridică fruntea.

– Am avut o conversație foarte ciudată cu mama în Stockholm, spuse ea. M-a pus pe gânduri.

– Da? spuse Charlotte. I-ar fi plăcut să rămână la subiectul Rachel și să-l dezvolte un pic, însă ceva din atitudinea lui Sigrid o împiedică. Despre ce? întrebă ea și mai luă o înghițitură.

– Mamele..., zise Sigrid, mamele astea ale noastre.

– A mea e o păpușă...

– Poate. Însă și ea e om. Toți suntem oameni. Și ele au avut cândva vârsta noastră. Și au trecut prin multe dintre lucrurile prin care trecem noi acum.

Charlotte pufni.

–Se pare că Rachel a uitat jumătate dintre ele, spuse ea.

–Nu e chiar o vrăjitoare, să știi, șopti Sigrid.

Charlotte se opri din mâncat.

–Nu mă place, și nici pe tine nu te place prea mult..., zise ea.

–Ah, ba cred că da, spuse Sigrid. Sau dacă nu te-a plăcut între timp, te va plăcea acum. E așa doar pentru că nimeni niciodată nu a contrazis-o, nimeni niciodată nu i-a pus la îndoială poziția ei de unică femeie într-un cerc de bărbați. Petra cu siguranță nu a făcut-o. Însă acum trebuie să învețe ceva nou și să învețe să-și țină gura, ceea ce e foarte greu pentru ea.

Charlotte lăsă jos furculița.

–Uau...

–Gândește-te, spuse Sigrid, Ralph e foarte dificil și nu cred că cineva l-ar fi crescut pe Ralph altfel, însă chiar și așa e un tată bun. Iar ceilalți, soții noștri... Rachel a crescut bărbați buni pentru noi. Să știi că într-adevăr a făcut asta.

Charlotte împinse farfuria din fața ei. Privi firimiturile și petele pe care le lăsase pe masă.

–Nu putem să ne aliem împotriva ei, spuse Sigrid. Acum, se simte singură. Mama spune că ea a trecut peste singurătate muncind. E medic. Rachel nu e medic, nu a avut niciodată cu adevărat o slujbă, e casnică, iar acum... acum nu știu ce mai e. Cred că e îngrozită să nu-și piardă nepoții.

–Dar...

–Cred că de aceea e furioasă, spuse Sigrid. E o persoană foarte lipsită de tact, iar acum e și furioasă. Însă nu cred că nu-i place de noi. Și nu cred că și-ar vrea fiii înapoi, chiar dacă i-am oferi noi. Cred că are de învățat lucruri noi și e furioasă pe ea însăși și din cauza asta. Zâmbi spre Charlotte. Gândește-te! Dacă Rachel era o femeie rea, n-ar fi fost și Luke un bărbat rău?

–Ce anume vrei să-mi spui de fapt? întrebă Charlotte.

–Ah, zise Sigrid, nu-ți spun nimic. Doar îți descriu lucrurile așa cum le văd eu acum.

–Însă în ziua aceea cu întâmplarea cu copilul, la noi, ai fost atât de drăguță cu mine...

–Bineînțeles, spuse Sigrid. A fost un atac neprovocat. Rachel a greșit, toți ne-am dat seama de asta. Și bănuiesc că și ea și-a dat seama de asta, chiar dacă nu ar recunoaște-o niciodată. Însă după chestia asta cu Petra, ne-am cam schimbat pozițiile în horă, cu toții ne aflăm în puncte ușor diferite. La fel și Rachel.

Charlotte luă furculița și își trase din nou farfuria în față. Deschise gura ca să protesteze pentru suferința ei, care încă nu-i trecuse, dar își dădu seama că nu putea s-o facă. Înfășură o ultimă înghițitură de tagliatelle în jurul furculiței, tăcu o clipă și o privi pe Sigrid.

–Bine, spuse Charlotte, cu o înțelepciune care o surprinse și pe ea. Bine. Am înțeles.

capitolul 18

Steve Hadley nu era un om care să se lase pradă neliniștilor. Își petrecuse toată viața făcând o muncă sau alta, încă din zori, trecând fără grabă de la o activitate practică la alta, până într-un punct în care pentru el devenise aproape imposibil să gândească dacă mâinile sale nu erau ocupate cu ceva. Știa că mama lui ar spune că era o trăsătură genetică. Nici tatăl lui nu reușea să gândească sau să susțină o discuție importantă dacă nu era ocupat fizic cu altceva. Steve își amintea încercările șovăitoare ale tatălui său de a-i povesti despre cum merg anumite treburi în viață, când amândoi se aflau sub vechia lor camionetă Alvis, pe care o repara tatăl său, până când Steve își adunase tot curajul și recunoscuse, în timp ce-i dădea tatălui său o cheie, că deja știa despre asta.

Însă nu îi spusese că și încercase, la treisprezece ani, cu o fată de cincisprezece ani care, în funcție de felul în care priveai lucrurile, era fie foarte generoasă, fie puțin ușuratică. Și chiar dacă nu mersese până la capăt, avusese ocazia să își facă o idee frustrantă la cât de minunat și de satisfăcător o să fie când o va face; și o făcuse trei ani mai târziu, iar din punctul său de vedere progresase. Avusese nenumărate relații scurte și una de durată (ea îl părăsise, plecând la colegiu în Scoția) și în toate cazurile știuse, în felul său discret, trainic și deloc ieșit din comun, că oferise satisfacție sexuală. Era în natura lui. Sexul era un lucru bun, credea el, așa că de ce să nu învețe să-l facă așa cum trebuie? Nu era vreun făt-frumos, pentru numele lui Dumnezeu, dar asta nu-l împiedicase să fie o variantă atrăgătoare de iubit. Se asigurase de asta.

Însă în acel moment, competența lui de netăgăduit părea să nu-i fie de folos. Era clar că Petra îl plăcea, îi plăcea compania lui, nu-l descurajase cu nimic, însă nu doar că refuza să se culce cu el, ci părea că nici măcar nu-i trecea prin cap așa ceva. În ochii lui Steve, sexul era o evoluție firească atunci când ajungeai să cunoști cât de cât pe cineva și să ai încredere, după un sărut-două, că și acel cineva te place; însă Petra, cu toate că arăta mulțumită să fie sărutată și atinsă pe ici, pe colo, când treceau unul pe lângă celălalt sau stăteau unul lângă celălalt în mașina lui Steve, părea să se evapore cumva când mișcările lui schimbau cumva direcția. Se gândea că poate ar trebui pur și simplu să o întrebe direct, dar acel gen de conversație nu era prea ușor de purtat pentru el, așa că aștepta un moment în care să fie perfect natural să o întrebe, în cuvinte puține, de-a ce naiba credea că se joacă.

Se întrebase, în timp ce se învârtea ocupat cu nenumăratele reparații și renovări de la rezervația de păsări, de ce continuase cu Petra. Nu era prima mamă cu care avusese o relație, și nici nu era cea mai atrăgătoare sau veselă sau greu de cucerit fată după care se ținuse, însă avea ceva care stârnea ceva în el, dragostea aceea profundă față de mare, și țărm, și păsări care aproape că se ridica la nivelul unei religii împărtășite, după cum fusese surprins să afle. Era și foarte neobișnuită, iar el îi aprecia talentul artistic dincolo de pragul simplei admirații; abilitatea ei de a-l face să simtă că se uită nu la un desen, ci la o pasăre vie, folosind mai puțin de șase linii de creion, stârnea în el un respect vecin cu veneratia. Și îi plăcea pe copiii ei. Îi plăceau oricum copiii mici, însă cei doi erau minunați, mai ales cel mare, cu imaginația și temerile lui. Steve avea puține temeri și i se părea foarte interesant că în creierul unui omuleț de doar trei ani exista capacitatea de a avea atât de multe griji. Una peste alta, Petra poseda ceva care îl împiedica să renunțe și să-și îndrepte atenția spre una

dintre fetele care lucrau la cafeneaua rezervației și care îi dăduse foarte clar de înțeles că îi putea oferi cam tot ce-și dorea el.

Era foarte încrezător și în privința situației în care se afla căsnicia Petrei. Exista și un soț în ecuație, însă Steve o văzuse pe Petra doar singură, iar ea nu pomenise aproape niciodată despre soțul ei; o singură dată spusese că plecase la Londra, într-un fel care îi sugera că plecase pentru totdeauna, nu doar pentru câteva zile, sau măcar pentru o vreme mai îndelungată. Steve mai rămăsese și cu impresia că Petra și tatăl băieților ei proveneau din medii foarte diferite și chiar dacă asta nu constituia în vreun fel o piedică, însemna că nu se putea baza pe presupuneri. Se părea că Petra era orfană și nu mai avea pe nimeni apropiat din familie în Anglia, și că familia ei nu fusese oricum prea unită și nu-i oferise sprijin. Petra învățase să se descurce singură încă din școală, iar această situație stârni în Steve o dorință foarte puternică de a o proteja, pentru că nu o încercase până atunci. Să fii abandonat atât de familie, cât și de soț, dar să nu porți pică nimănui i se părea remarcabil lui Steve. Iar preocuparea lui de moment era să o facă pe acea ființă remarcabilă să-l vadă ca pe cineva care poate constitui un răspuns permanent pentru ea.

Apoi, la slujbă, se ivi o ocazie. În buletinele interne primite prin e-mail, care circulau în organizație, se anunțau și posturile libere. Așa găsise Steve și slujba lui actuală. Citea regulat aceste buletine, mai degrabă ca un om care, chiar dacă e mulțumit pe deplin de casa lui, nu se poate abține să nu tragă cu ochiul la rubrica de imobiliare. Însă un post liber îi atrase atenția lui Steve, un post pe o insulă din largul coastei de nord-vest a Scoției, faimoasă în lumea pasionaților de păsări pentru lișițele sale. Slujba necesita mai multe abilități practice, dar și cunoștințe despre conservarea mediului păsărilor, iar oferta includea și o căsuță în capătul sudic al insulei. Pe insula

propriu-zisă locuia o comunitate mică, dar pe insula-soră, aflată la un dig scurt distanță, se afla o școală. Steve nu era un bărbat înclinat spre fantezii romantice de orice fel, însă brusc acea posibilitate i se păru o soluție potențială la problema provocatoare și plină de obstacole pe care o constituia Petra.

Își închise laptopul și se îndreptă spre fereastra sufrageriei, să privească afară. Era amurg, iar întinderile de prundiș, presărate cu alge marine, sclipeau în lumina care se stingea. Steve nu fusese niciodată în Scoția, cu atât mai puțin în West Highlands, însă, în timp ce stătea acolo privind Marea Nordului care se întuneca dincolo de plajă, își formă în minte o imagine ca de calendar a acelor locuri, doar cu dealuri și izvoare, și plaje albe și lungi, presărate cu cochilii. Poate – doar poate – că acela era răspunsul.

Jed era singur în studio. Luke ieșise să cumpere o componentă nouă pentru aparatul foto digital pe care îl aveau în comun, ce-i permitea imaginii să se învârtă în trei dimensiuni pentru ca ei să-și facă o idee despre cum ar arăta imaginile lor grafice dacă erau folosite în alte forme decât imprimate, iar Jed se juca absent cu ceva la care lucraseră amândoi în acea zi... când cheia se răsuci în broască.

–Ce rapid ai fost, spuse Jed.

Însă îi răspunse Charlotte:

–Sunt Charlotte.

Jed sări de pe scaun.

–Salut, însărcinato! Nu te așteptam!

–Nu, răspunse Charlotte, nici eu nu credeam că vin pe-aici. Însă voiam să vorbesc ceva cu Luke.

Jed băgă mâinile în buzunar.

–A plecat să cumpere o piesă.

Charlotte privi prin încăpere, ca și când Luke chiar putea fi încă acolo.

–Nu contează. Stă mult?

–N-ar trebui, răspunse Jed. Vrei o cafea?

–Nu beau cafea...

–Cafeina îi oprește creșterea?

–Nu vreau să risc, răspunse Charlotte. Iar Luke...

–Nu-mi spune de Luke, zise Jed. Paternitatea lui apropiată a făcut din Luke o femeie în vârstă. Și că tot vorbeam de femei în vârstă – adică nu în vârstă, doar mai în vârstă decât noi –, m-am făcut complet de râs zilele trecute cu doamna ta.

Charlotte își desfășura eșarfa lungă de la gât.

–Care doamnă?

–Cu mama ta.

Charlotte se opri din desfășurat eșarfa și se holbă la Jed.

–Mama mea? Unde naiba...

–A venit aici, spuse Jed. Să-l vadă pe Luke. Iar eu... eu nu am..., continuă Jed, lăsând pauze între cuvinte pentru efect, nu am recunoscut-o. Am fost doar simplu oaspete la nuntă, am fost doar un aprod, deci nu aveam cum să o recunosc pe mama miresei când apare fix sub nasul meu. Nu. Nu, nu aveam cum.

–De ce a vrut să-l vadă pe Luke? întrebă Charlotte.

–Habar n-am. Eram prea preocupat de idioțenia mea, ca să mă întreb asta. Era foarte relaxată.

Charlotte își înfășură din nou eșarfa.

–Au vorbit?

–Cine?

–Mami și Luke.

–S-au dus acasă la voi, spuse Jed. Au urcat toate scările alea. Toate scările alea! Au fost plecați aproape o oră. Jed se aplecă puțin în față și o privi pe Charlotte: Luke nu ți-a spus?

–De ce nu mi-ai spus? întrebă Charlotte mai târziu.

Tăia roșii, în halatul imens al lui Luke, după duș.

–N-ar fi trebuit să afli. Am uitat să-l avertizez pe gură-spartă de Jed...

–De ce n-ar fi trebuit?

Luke se rezemă de cadrul ușii de la bucătărie. Își împreună brațele și privi în podea.

–Pentru că am refuzat.

Charlotte se opri din tăiat roșiile.

–Ce-ai refuzat?

–O idee... o ofertă făcută de mama ta, spuse Luke apăsat, cu privirea încă în podea.

Charlotte lăsă cuțitul jos. Își trecu mâinile prin fața robinetului și se șterse apoi pe poalele halatului lui Luke. După care veni și se opri în fața lui, aproape atingându-l.

–Ce ofertă?

Luke ridică încet privirea.

–Acum nu mai contează. A trecut. A avut intenții bune, însă n-ar fi mers. Nu contează.

–Ba contează! răspunse Charlotte ascuțit.

–Nu vreau să fac caz din asta...

–Va fi mare caz doar dacă nu-mi spui! strigă Charlotte. O să mă duc să o sun pe mama... pe care probabil că ai pus-o să jure că va păstra secretul?

Luke întinse mâna și o prinse de încheietură.

–Bine, bine. Dar să nu urli la mine...

–Aș face-o?

–Da, răspunse Luke.

Se întoarse, ținând-o încă de mână pe Charlotte și trăgând-o spre canapea.

–Stai jos.

Charlotte se așeză. Luke se așeză și el lângă ea și-i eliberă încheietura, doar ca să-i ia o mână într-ale sale.

–O să mă asculți până la capăt?

–Da.

–Chiar până la capăt, ca să-ți explic și de ce i-am spus mamei tale ce i-am spus?

–Bine, răspunse Charlotte.

–Atunci, să te uiți la mine. Să te uiți tot timpul la mine.

–Mă uit.

–Mama ta, spuse Luke, a pus la cale un plan. Dorea să-ți facă o surpriză. Planul ei era să angajeze și să plătească o bonă timp de șase săptămâni după nașterea copilului și să plătească și diferența de chirie dintre locul ăsta și altul mai mare, pentru că ea crede că acest spațiu e mult prea strâmt pentru două persoane, darămite pentru trei, și crede că nu ne vom descurca mai ales cu scările. Iar eu i-am răspuns... mă rog, i-am mulțumit, desigur, dar i-am spus că nu.

Charlotte deschise gura. Luke ridică o mână ca să-i facă semn să tacă.

–O secundă, iubito. O secundă. Am refuzat pentru că nu vreau ajutor. Nu vreau să fiu tratat ca o jumătate de adult care nu se descurcă cu soția lui însărcinată. Am mai refuzat pentru că trebuie să ne maturizăm, e copilul nostru, căsnicia noastră, trebuie să ne descurcăm fără să ne ajute cineva de fiecare dată când dăm un pic de greu. Am refuzat pentru că nu vreau să fim îndatorați mamei tale și pentru că trebuie să-și dea seama că acum ești a mea, nu a ei, iar tu, la rândul tău, trebuie să-ți dai seama de asta, mai ales acum că așteptăm un copil. Și am mai refuzat pentru că...

–Oprește-te, spuse Charlotte.

–Ai spus că n-o să...

–Am auzit destul.

–Atunci gândește-te la ce-am spus, gândește-te ce-ar însemna să... să continuăm să depindem de alții, să-i lăsăm pe părinții noștri...

–M-am gândit, răspunse Charlotte.

Luke oftă. Îi lăsă mâna lui Charlotte și își acoperi o clipă ochii.

–Bine atunci, spuse el obosit.

–M-am gândit, spuse Charlotte din nou, și chiar dacă sunt sigură că mama se simte rănită după ce a fost atât de generoasă, consider că ai avut dreptate.

–Poftim?

Charlotte își strânse cordonul halatului de baie. Apoi îi zâmbi lui Luke.

–M-ai auzit. Am spus... am spus că ai avut dreptate.

Pentru Ralph, primele două săptămâni de slujbă fuseseră de-a dreptul suprarealiste. Să se trezească în acea cameră ciudată și lipsită de personalitate, la șase dimineața, era destul de nou pentru el, dar să fie la biroul lui, o oră mai târziu, după ce făcuse duș, se bărbierise, se îmbrăcase și își cumpărase o cafea și o brioșă, era ceva aproape dintr-un film sau o poveste. Șapte dimineața era ora la care companiile publicau anunțurile care serveau drept bază pentru analizele pe care Ralph trebuia să le facă în numele clienților săi, iar dacă în trecut ora șapte dimineața însemnase prima conștientizare iritantă că Kit și Barney erau brusc și complet treji, acum însemna o bancă plină de angajați, toți la birourile lor, concentrați la primul val de adrenalină al zilei. În primele trei zile, Ralph era deja atât de sleit de puteri la ora prânzului, încât se întreba cum reușeau ceilalți să reziste în același ritm până seara; însă agitația colectivă îl cuprinse curând și pe el, purtându-l ca și când ar fi alunecat pe un val uriaș.

Și totuși, valul îl trântise cu o bufnitură. Își planificase tot soiul de metode antrenante, chiar dacă nu le vizualiza decât vag, de a-și petrece serile, însă în realitate era mult prea agitat și prea obosit ca să se gândească la ceva constructiv. Își dădea seama de ce beau colegii lui și de ce vorbeau cu furnizorii lor de droguri cu atâta nonșalanță, pentru că pur și simplu era mult prea dificil să știi ce să faci cu tine după ce opreai motorul acelui montagnes russes. Adormise în sala de cinematograf și pe masa din bucătăria lui Sigrid și Edward, băuse prea mult cu colegii de serviciu și cu Luke, cumpărase bilete la spectacole la care nu reușise să ajungă și chiar la un meci de fotbal pe stadionul Emirates, pe care îl pierduse pentru că încă era

la lucru când începuse; subzistase cu cafea, brioșe și alcool, cu preparate preambalate în tăvițe de polistiren pregătite la microunde în bucătăria mică a apartamentului, pe care le mânca cu furculița sau lingura, întins pe pat încălțat și cu televizorul pornit.

Și mai era și Petra. El îi spusese lui Kit, cât să audă Petra, că o să telefoneze în fiecare seară la ora șase. Suna chiar și în weekenduri, când, din cauza încăpățânării și comportamentului Petrei, era clar că nu putea veni acasă. Îi spusese lui Kit, destul de nepotrivit, că nu știa ce va face în weekenduri, însă va telefona, indiferent unde se va afla, la ora șase. În unele seri suna, într-adevăr, la ora șase, însă de cele mai multe ori, din cauza serviciului, suna la șase și jumătate, aproape șapte, când Kit era irascibil și obosit și plângea la telefon, și-l întreba unde era, unde era, de ce nu era acolo, acasă? După aceste telefoane, Ralph se simțea mai nefericit ca niciodată, însă din pricina ciudățeniei extreme a zilelor sale, nu reușea să simtă față de Petra furia și disprețul pe care le simțise înainte de a pleca din Aldeburgh. Îi era dor de acea furie: făcuse totul atât de simplu și direct, aproape curat. Crezuse, în vârtejul alb și fierbinte al mâniei, că se va dedica acestei slujbe ademenitoare, însă complet dezagreabile, cu energia feroce determinată de dorința de a obține custodia și controlul asupra copiilor lui, cărora le va oferi un viitor decent, chiar dacă încă nedefinit. Uneori aproape că simțea zelul unui cruciat, ca și când i-ar fi salvat pe Kit și Barney de întuneric și haos.

Însă realitatea nu era atât de clar conturată. Realitatea era că, dacă lucra în acest stil – dacă, într-adevăr, așa trebuia să lucreze un om ca să facă niște bani frumoși –, era mult prea dezorientat și prea detașat de lume ca să încerce să mai fie viu la sfârșitul zilei, și prea amețit ca să-și imagineze cum ar putea să facă față responsabilității de a crește doi băieței, dintre care unul abia putea merge. Își spuse că nu era mai puțin furios pe Petra, doar puțin

confuz în furia lui. Era sigur că se va obișnui cu această viață nouă, o va face, iar când Kit avea să răspundă la telefonul Petrei, așa cum făcea tot timpul – Tati? – îi va spune – Tati, tati, tati – că dorea să vorbească și cu Petra și o va anunța că ar trebui să se teamă de el și că intențiile lui nu erau afectate în vreun fel de orele și îndatoririle noii sale vieți.

Încercă vehement să se convingă că nu dorea să-i vorbească altfel Petrei. Era mulțumit să fie departe de zăpăcelile visătoare ale vieții ei, de înclinația de a se opri în timp ce făcea mâncare ca să deseneze o girafă pentru Kit („Pot să mănânce stelele?"), apoi să nu continue să facă mâncare pentru că-i venea cheful să mai piardă vremea pe la grădină sau pe plajă. Era ușurat să se afle într-o lume ordonată, a hainelor convenționale, a tunsorilor scurte și a tehnologiei. Nu-i era dor de nimic, de absolut nimic din viața lui din Aldeburgh, cu excepția copiilor săi; și avea să le dovedească tuturor – familiei, colegilor, prietenilor – că nu pierduse absolut nimic din siguranța care-i făcuse pe ceilalți să-l implore să nu renunțe la slujba din Singapore.

Edward închise ușa de la camera Mariellei după conversația lor și după ce-și spuseseră noapte bună. Mariella declarase că nu dorea să i se citească, și nici să citească ea, doar să discute cu tatăl ei. Edward era încântat să discute cu ea, însă descoperi că de fapt ea nu dorea decât să vorbească ea cu el. Dorea să-i spună despre Suedia – minunată, cu excepția acelor peștișori cenușii răsuciți într-o chestie uleioasă și care semăna și cu oțetul, bleah – și despre cum se simțea că începea din nou școala, despre întrebarea dacă ea și Indira vor rămâne cele mai bune prietene; și că dacă acum, trebuind să renunțe la ideea de a avea un câine și probabil un copil, ar putea lua lecții de step sau ar putea merge la un club de actorie; sau își putea lua un hamster? Sau un iepure?

Edward stătea pe marginea patului ei și o privea. În timp ce vorbea, se juca cu puzzle-ul ingenios pe care i-l făcuse bunicul ei din Suedia, așa că Edward putea să o privească neîntrerupt și să se gândească ce bucurie imensă fusese pentru el de când se întorsese acasă și cât de dureros de flatant fusese să o audă spunând că ar fi fost mult mai frumos în Suedia dacă ar fi fost și el acolo; și cât de patetic de multă nevoie avea el de părerea ei bună. Când ea îi spuse că putea să plece ca să o lase să se gândească la prioritățile ei, printre care și hamsterul/iepurele/stepul, se aplecă să o sărute, iar ea lăsă puzzle-ul și îl cuprinse de gât cu brațele trăgându-l spre ea până când își lipi obrajii de ai lui. Îl ținu așa o vreme în tăcere, apoi spuse că obrazul lui o înțepa un pic și-i dădu drumul brusc, iar el ieși din cameră râzând, închizând ușa în urma lui, lăsând-o cu puzzle-ul.

Sigrid se uita la știri la televizor, cu picioarele ridicate pe măsuța joasă din fața canapelei. Luă telecomanda și dădu mai încet.

–Ai auzit telefonul? întrebă ea.

–Nu, răspunse Edward.

–Era mama ta...

–Ah, Dumnezeule! Ce s-a mai întâmplat acum...

–Nimic, răspunse Sigrid.

–Nu poate fi adevărat...

Sigrid făcu semn cu mâna pe perna de lângă ea.

–Stai jos. Cred... că de-asta a sunat. Pentru că nu s-a întâmplat nimic.

Edward se așeză.

–Așa că... ai simțit că e în regulă să vorbești cu ea de data asta?

–Da, răspunse Sigrid, am vorbit vreo zece minute. Cred că e foarte tristă.

–Din cauza Petrei?

–Da. Însă în primul rând, pentru că acum nu mai ține legătura cu nimeni. Dintre noi șase, unul singur a rămas în Suffolk și nu-și vorbesc. Părea... părea pierdută.

Edward o privi pe Sigrid.

–O spui de parcă ți-ar fi milă de ea.

–Îmi este, răspunse Sigrid.

Edward așteptă o clipă, apoi îi luă mâna lui Sigrid.

–Pot... pot să te întreb ce te-a făcut să gândești astfel? întrebă el șovăind.

Sigrid nu-și retrase mâna.

–Ea nu lucrează, spuse Sigrid. Și nu a făcut-o niciodată în sensul propriu. Mama mi-a spus că atunci când amândoi copiii ei au plecat din Suedia, munca a salvat-o. Nu a spus-o chiar așa, însă asta a dat de înțeles. De când m-am întors acasă, mă tot gândesc la ce-a spus ea.

Edward tăcu. Își împleti degetele cu ale lui Sigrid și-i strânse mâna.

–Apoi, mama mi-a mai spus că, deși știa că, de fapt, copiii noștri ne sunt împrumutați, că nu ne aparțin, tot i s-a părut dificil să ne dea drumul. Spune că o să vedem și noi asta cu Mariella și că trebuie să ne asigurăm că avem slujbe interesante și că între noi încă mai e o relație puternică, astfel încât să nu cerșim de la Mariella timpul și atenția pe care ar trebui să le acorde propriei ei vieți. A spus...

Sigrid se opri.

Nu-și luă mâna dintr-a lui Edward, dar își duse o clipă cealaltă mână la ochi, apoi spuse, destul de tulburată:

–Mama spune că ești un om bun.

Edward scoase un sunet ce trăda mai mult autocritică. Într-un fel, era minunat când Sigrid era în toane bune, aproape melancolice – specific scandinave –, însă era destul de ciudat pentru că nu știa exact cum să-i răspundă cât să nu pară stânjenitor de teatral; așa că rămase acolo, lângă ea, ținând-o de mână și simțindu-se în egală măsură

încântat și ridicol; apoi ea se aplecă brusc într-o parte și-l sărută pe gură, spunând apăsat:

– Și chiar ești.

Petra stătea pe podea lângă patul lui Kit, cu brațele în jurul genunchilor. Kit dormea, întins pe pernă și cu brațele deasupra capului. În partea cealaltă a camerei, privind-o printre barele pătuțului uriaș, demodat, în care dormiseră cândva Ralph și frații lui, Barney stătea pe-o parte, nemișcat, cu ochii rotunzi de efortul de a-i ține deschiși.

Amândoi băieții fuseseră foarte tăcuți în timpul băii, jucându-se ascultători în apă, fără să se bată sau să stropească și fără să protesteze când venise vremea să iasă. Barney stătea liniștit pe covorașul de baie, în timp ce Petra îi punea scutecul, fără să se agite, în patru labe, ca să poată să iasă rapid pe ușă pe palier. Iar când sunase Ralph, de data asta aproape la ora șase, Kit nu mai plânsese și nu mai strigase la el să vină acasă, pur și simplu stătea cu telefonul Petrei la ureche și dădea din cap, fără să spună nimic, fără să răspundă.

Spera să nu-i fi speriat, ea și Steve, când se certaseră. Nu fusese ca certurile pe care le avea cu Ralph, când Ralph striga sau ieșea din casă trântind ușile, însă atmosfera fusese suficient de tensionată încât cineva precum Kit să înțeleagă și să reacționeze, iar reacția să fie preluată și de Barney, care nu mai putuse fi distras cu încă o felie de pâine cu gem, ci se târâse la picioarele ei scâncind și se ridicase să se sprijine de genunchii ei, privind-o cu ochi mari și neliniștiți. Și acum o privea..., temându-se că dacă închidea ochii ea ar putea dispărea până când îi deschidea din nou, așa cum se întâmplase cu Ralph. Era îngrozită de ce făcuse. De ce nu-și dăduse seama, în toate acele săptămâni buimace și nedeslușite în care evitase să se confrunte cu inevitabilul, că își neliniștea copiii – și pe ea însăși – cu toată povestea asta?

De ce nu se gândise la asta? De ce nu-și dăduse seama că sigur avea să vină o propunere ca aceea făcută de Steve? De ce nu ieșise din modul ei stupid de a gândi, cât să vadă că, indiferent de povestea în sine, nu era vorba doar de cum se simțea ea în acel moment, în acele împrejurări, ci de ceva mult mai important și de viitor, și că nu se putea întoarce pur și simplu la ceea ce știa, cum ar fi faptul că Barney își suge degetul mare; pentru că nimic n-ar mai fi fost la fel când se întorcea, pentru că ea se schimbase. Iar în acea după-amiază, în timp ce stătea pe faleză în vânt, iar Steve îi explica planurile lui și îi spunea ce dorea el și că ar putea să facă lucrurile să meargă foarte bine dacă ea s-ar opri din joaca asta, descoperise că nu mai avea tragerea de inimă cât să spună „ah, minunat, ce idee bună, hai să mergem și să avem grijă de lișițe pe o insulă din Scoția". Nu mai putea face asta. Cuprinsă acum de un fel de groază față de starea ei periculoasă de somnambulism din ultimele săptămâni, se întrebă dacă ar fi făcut-o vreodată, de fapt. Trase adânc aer în piept și își ținu respirația, ca să scape de un acces de panică.

Apoi, respirând greu și lăsându-și timp să se liniștească, îl lăsase să vorbească. Îl lăsase să-i spună despre această nouă slujbă, această nouă idee, îl lăsase să vorbească, în felul lui lent și sigur, despre ceea ce aveau în comun, despre ceea ce simțea pentru băieți, iar ea privise în jur la întinderea de pietricele maronii și la nemărginirea tăcută a valurilor mării, așteptând să simtă ceea ce simțea întotdeauna acolo, să aibă acel sentiment de siguranță și de acasă. Continuase să privească, însă în zadar. Apoi, privirea ei coborî asupra băieților; Kit se cățăra pe o movilă, Barney stătea într-o groapă pe care o făcuse, aruncând pietre, cu mișcări entuziasmate și sacadate, și acela fusese singurul lucru pe care-l putuse face ea ca să rămână calmă în timp ce-l asculta pe Steve, să nu-și ia copiii în brațe și să alerge cu ei de-acolo, departe de posibilitatea îngrijorătoare de a începe o viață nouă într-un loc necunoscut,

alături de cineva pe care – își dădea seama acum – abia îl cunoștea.

Trase adânc aer în piept de câteva ori, apoi accentuă cuvintele:

–Sunt căsătorită.

Steve o privi.

–Și când te-a oprit chestia asta să te întâlnești cu mine?

Petra coborî privirea.

–Ai fost foarte bun cu mine, spuse ea. Chiar foarte bun, nu ar fi trebuit...

–Ce nu ar fi trebuit?

–Nu ar fi trebuit să te las. Nu ar fi trebuit să te las să fii atât de bun cu mine. Ar fi trebuit să-ți spun.

–Ce să-mi spui?

Petra culese o pietricică. Nu putea spune că în tot acel timp așteptase și sperase ca Ralph să se întoarcă la ea, că ar fi dat orice, orice, chiar atunci, să audă pași apropiindu-se în spatele ei, să se întoarcă și să vadă că era Ralph care venise să-i ia și să-i ducă acasă. Așa că-și adună curajul și se mulțumi să spună:

–Ar fi trebuit să-ți spun că nu l-aș părăsi niciodată.

–Am crezut că el te-a părăsit.

–E altceva, spuse Petra. Ralph e diferit. Face lucrurile altfel. E temperamental.

Steve privi spre mare.

–Ai noroc că eu nu sunt, spuse el.

–Da, așa e. Îl privi. Nu m-am jucat cu tine.

–Bine, spuse el. Se ridică în picioare și strigă spre băieți: E timpul să bem un ceai.

Petra se gândise, ușor mirată, că aia fusese tot, că supraviețuise bombei care stătuse sub picioarele ei și că nu vor exista repercusiuni. Însă odată ajunși în bucătăria lui Steve, după ce îi așeză pe băieți și le oferi pâine prăjită, Steve începu discuția cu Petra.

Nu ridicase vocea. Nu strigase și nu trântise obiectele din bucătărie. Pur și simplu, îi spusese pe un ton coborât

și furios ce credea despre ea, despre moravurile, lașitatea, egoismul și lipsa ei de maturitate. Îi spusese că se simțea folosit și că nu-i plăcea să fie folosit, că-l lăsase să creadă tot felul de lucruri care de fapt nu se vor întâmpla niciodată și se prezentase drept o proscrisă, nu drept o nesimțită care voia doar felia ei de tort pe care să o mănânce, așa cum era de fapt. O jignise cu tot felul de cuvinte, iar ea rămăsese nemișcată în tot timpul în care vorbise el, până când Barney veni nefericit lângă genunchiul ei, iar ea îl ridică, ca trezită dintr-o transă. Se aplecă să-l ridice, apoi se ridică și ea, iar Kit sări de pe scaun și veni lângă ea, iar ea îl privi în ochi pe Steve.

–Poți să mă jignești cum vrei, spuse Petra, însă în orice dans e nevoie de doi, iar tu știi asta. Acum mă duc acasă.

–Va trebui să mergi pe jos, spuse Steve, nu te mai duc cu mașina nici măcar un metru.

–Vom merge pe jos atunci, zise Petra.

Îl luă de mână pe Kit. Spera să nu deschidă gura, să nu facă vreo mișcare spre Steve. Barney îi cuprinsese gâtul cu brațele și își îngropase fața în părul ei. Îi simțea chipul arzând prin părul ei și respira greoi. Îi dădu drumul lui Kit cât să-și ia geanta pe umăr, apoi trecu pe lângă Steve și ieși din bucătărie, fără să se oprească nici măcar când el încercase să o prindă din urmă și îi spusese pe un ton diferit și rugător:

–Te rog să rămâi.

În parcarea improvizată de lângă intrarea pe plajă, un cuplu vârstnic își băga prepelicarul în mașină. Petra se opri lângă ei.

–Mă scuzați...

Ei o priviră așa cum stătea acolo cu fusta ei de țigancă și părul răvășit, cu un copil în brațe și celălalt lângă ea, ținându-se de fusta ei cu ambele mâini.

–Vă rog, mă puteți ajuta cu ceva? spuse Petra. Ați putea să ne luați cu mașina, cel puțin o parte din drum, până la Aldeburgh?

capitolul 19

Barul era plin. Luke, care ținea două halbe deasupra capului, conștient că pe brațe i se prelingeau câteva picături de bere, își croia drum prin învălmășeală, străduindu-se să ajungă acolo unde Ralph reușise să găsească două scaune înalte și galvanizate de bar, lângă o poliță lungă de lângă perete.

Ralph își scosese haina și își slăbise cravata. Părea obosit și slab, însă se tunsese, remarcă Luke, și, chiar dacă avea unghiile roase, avea butoni la cămașă, iar pantofii îi erau lustruiți. În ciuda hainelor lui Ralph și a faptului că Luke era în veșnica lui uniformă de lucru alcătuită din pantaloni negri cu buzunare, tricou negru și ghete de baseball, Luke se simțea stăpân pe situație și, spre surprinderea lui, mult mai în vârstă decât fratele său mai mare.

Își lăsă ochelarii jos pe polița din fața lui Ralph.

–Ce mai primire, spuse Ralph.

Se aplecă și sorbi prima gură de bere, fără să atingă sticla. Apoi ridică fruntea și se șterse la gură cu dosul palmei.

–Magie.

–Arăți ca vai de tine, spuse Luke.

–Mă descurc...

Luke mormăi. Ridică halba și bău.

–Deci cum îți merge? îl întrebă el.

–Bine, răspunse Ralph, mi-e bine. Cu doi clienți noi, săptămâna asta.

–Nu primești un procent din profituri, nu-i așa?

–Nu, răspunse Ralph, asta primesc cei plătiți în funcție de realizări. Însă o să primesc un bonus.

Luke îl privi cum bea, apoi spuse:

–Și pe ce o să-l cheltuiești?

Ralph lăsă jos halba și se uită în ea.

–Pe o casă pentru mine și băieți, răspunse el. Și pe documentele legale.

–Nu fi nebun! spuse Luke.

Ralph îl privi.

–Ce e așa nebun...

–Genul ăsta de discurs. Ce naiba faci? O să iei copiii de lângă mama lor și o să-i crești singur?

Ralph nu-l privi.

–Da, cam asta e ideea, zise el, privind berea.

–Ești nebun, spuse Luke calm.

Ralph tăcea.

–N-o să poți s-o faci, continuă Luke, nu ai o bază. Nici un tribunal nu o să ia doi copii mici de lângă o mamă cât se poate de în regulă, doar pentru că tu nu vrei să recunoști că e la fel de mult și vina ta pe cât este a Petrei.

–Ea e cea care..., începu Ralph furios.

–Nu e adevărat, spuse Luke. Nu are o aventură. E o relație amuzantă ca între bătrâni, însă nu fac sex. I-a spus lui Charlotte.

–Nu trebuie să faci sex ca să fii necredincios, zise Ralph.

–Așa cum nu trebuie să-ți arunci nevasta pe scări ca să fii un soț abuziv, îl întrerupse Luke.

–Nu sunt abuziv! se răsti Ralph.

Un grup de oameni care beau lângă ei îi priviră, iar în jurul lor se lăsă brusc liniștea.

–Nu sunt abuziv, repetă Ralph mai încet.

–Depinde ce înțelegi prin abuz.

–Sunt aici la nenorocita asta de slujbă ca să-i *întrețin* pe ei, spuse Ralph nervos, aplecându-se spre Luke.

Acesta îl privi, la rândul său. Așteptă o clipă, apoi spuse:

–Deci ești un erou care se luptă să plătească facturile. După ce înainte ai făcut varză afacerea ta online și i-ai

ascuns asta Petrei, i-ai spus apoi pur și simplu ce urmează să faci, fără s-o întrebi sau s-o iei și pe ea în seamă, doar speriind-o cu planurile tale bruște care aveau să-i dea toată viața peste cap. Despre asta e vorba.

Se lăsă o tăcere de surpriză, apoi Ralph spuse:

–Ți-ai schimbat părerea!

–Am avut timp să mă gândesc, răspunse Luke. S-au întâmplat diverse lucruri. Tu i-ai lăsat pe părinții noștri să vă conducă tot timpul, apoi, când lucrurile n-au mai mers bine, te descarci pe Petra. Nu e vina ei. Nu e vina ei că face doar ce vor alții, până când pur și simplu nu mai poate, iar atunci face o prostie, cum e cea cu tipul ăsta; iar noi facem cu toții mare caz din asta.

–Deci, spuse Ralph sarcastic, tu faci tot timpul ce vrea Charlotte? Dacă vrea ceva, atunci înseamnă că e corect?

–De fapt, răspunse Luke, ignorând tonul fratelui său, nu.

Ralph ridică halba de bere și o lăsă din nou jos.

–Ei bine, tipul ăsta *există*, spuse el. Și nu știu ce se întâmplă, însă știu că îmi vede copiii și nu-mi place asta.

–Păi *tu* nu-i vezi, zise Luke.

–Ți-am mai spus. Ți-am *spus*. Lucrez pe brânci pentru...

–Prostii! zise Luke.

Ralph făcu o mișcare, ca și când avea de gând să-și ia haina, să sară de pe scaun și să-și facă loc prin mulțime fără să-i mai spună nimic lui Luke. Însă șovăi. Își luă mâna de pe haină.

–Îți place slujba asta, adăugă Luke. Îți place să o faci bine. De înțeles. Însă nu pretinde că o faci ca să le dai de mâncare copiilor tăi înfometați, nu-mi veni cu *prostiile* astea nobile de sacrificiu de sine. Și nu te face complet de râs vorbind despre lupta pentru custodia copiilor tăi. Îl privi pe Ralph. Dumnezeule, frățioare, spuse el, *nu te face de râs!*

Ralph se întoarse ușor și se aplecă peste halba de bere. Rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă morocănos, fără să-l privească pe Luke:

–Și ce crezi că ar trebui să fac?

Luke ridică halba, o goli, iar apoi o lăsă cu zgomot pe poliță.

–Să te duci acasă, îi răspunse el.

Petra se hotărî să meargă cu autobuzul. Dincolo de alte motive, era mai ieftin decât trenul, iar gândul de a conduce până la Londra, chiar și cu spiritul ei întreprinzător proaspăt regăsit, îi stârnea o oarecare teamă. Ralph îi trimisese un cec – aruncat într-un plic, fără nici un bilet care să-l însoțească, având numele și adresa ei tipărite pe o etichetă generată pe computer –, însă nu simțise că era în regulă să-l folosească. Îl lăsase sub un borcan cu unt de arahide pe masă și spera să dispară cumva în toată dezordinea și să nu o mai deranjeze. Nu dorea banii, iar semnătura lui Ralph pe cec o supăra. Așeză borcanul chiar pe semnătura lui, ca să nu fie nevoită să o mai vadă.

Avea câteva bancnote pe care le păstrase într-un ceainic pe care nu-l foloseau. Așa făcuse toată viața, încă de când era mică – strângea bani în buzunare și cutii, și în fețe de pernă, pentru că pentru ea banii mereu fuseseră o scăpare. Nu avea nevoie de mulți, însă avea nevoie să aibă suficienți la îndemână, cât să plece undeva, sau pentru avion, mâncare ori lecții de desen. Iar dacă luau autobuzul de la Ipswich, Petra își dădu seama că puteau călători la o oră mai puțin aglomerată din zi, căci Barney era prea mic, iar asta însemna că toți puteau ajunge la destinație cu mai puțin de douăzeci de lire. Iar după ce ajungeau acolo, se va gândi ce va face în continuare.

Nu era prea tulburată de faptul că se întreba ce va face în continuare. În starea în care era atunci – o stare pe care o recunoscu ușurată drept cea care o ajutase să treacă de moartea bunicii ei și de toți acei ani nesiguri, pe care

îi depășise cu succes datorită slujbelor de pe o zi pe alta și a școlii de artă – era foarte sigură că-i va veni o idee, când va avea nevoie de una. Parcă se trezise dintr-un somn lung și aflase nu doar că era liberă să aleagă, ci mai mult, că *trebuia* să aleagă, pentru că nimeni nu mai făcea alegeri în numele ei.

Coborî ibricul de pe raftul pe care-l ținuse de când se mutaseră și suflă praful de pe el. Pe capac se vedeau urme de degete – ale ei, când îl deschisese ca să pună banii în el – și o pânză de păianjen care atârna din ciocul lui. O îndepărtă, scoase capacul și-l răsturnă pe masă.

–Bani! exclamă Kit admirativ. Era îmbrăcat în tricoul său cu Spiderman, gata de călătorie, cu camionul în rucsacul cu Bob Constructorul.

Petra numără banii.

–Șaizeci și trei de lire, îi spuse ea lui Kit. Suficienți. Suficienți pentru ce ne trebuie.

–Mergem cu racheta? întrebă Kit plin de speranță.

–Nu. Cu autobuzul. Însă cu unul mare, cu etaj și scară.

Kit se gândi.

–Unde mergem? întrebă el.

Petra îl privi fix. Nu fusese niciodată un copil roșu în obraji, însă în ultima săptămână devenise mai palid ca de obicei, iar acum, cu părul nepieptănat și murdar la gură de la micul dejun arăta de-a dreptul patetic. Era tentant, se gândea ea, atât de tentant să-i readucă lumina pe chip spunându-i că încerca să se întoarcă într-un loc care-i era familiar și pe care nu ar fi trebuit să-l părăsească niciodată dacă s-ar fi gândit la ei, la copii, însă pentru că știa că exista o mare probabilitate să nu reușească, n-ar fi fost drept să-i aprindă nici cea mai mică speranță. Așa că-și continuă treaba, curățând masa din bucătărie – cecul, chiar dacă nu era vizibil, strălucea printre celelalte lucruri ca un cărbune aprins – și spuse cu energie suficientă cât să pară că pleacă într-o aventură:

–La Londra!

Kit nu răspunse. Ridică o lingură din fața lui și începu să bată ritmic în piciorul mesei. Așa făcuse și cu o zi în urmă, cu o lingură de lemn, când apăruse Steve, chiar înainte de ora de culcare a băieților, și încercase să-și ceară iertare. La început, Petra se gândise să-și ceară și ea iertare, din instinct, dar fusese copleșită de alt sentiment, un sentiment pe care îl recunoscuse de demult, de când învățase pentru prima dată să-i țină piept bunicii ei; pur și simplu rămânea acolo, în bucătăria bunicii ei, mută și inertă, refuzând să se implice în discuție sau să cedeze.

La început, Kit fusese bucuros să-l vadă pe Steve, alergase spre el, cu gura plină de mâncare. Însă Barney își amintise. Barney își amintise scena din bucătăria lui Steve și se răsucise în scăunelul lui înalt, cu brațele întinse spre Petra, implorând să fie ridicat, ferit de orice tulburare ar fi adus cu el atunci Steve. Petra îl luase în brațe și nu spusese nimic. Rămăsese așa, cu masa între ea și Steve și cu Barney în brațe, fără să scoată o vorbă. Iar Kit șovăise. Se oprise la câțiva centimetri distanță de Steve și privise spre mama lui. Apoi se retrăsese pas cu pas, până când ajunsese lângă picioarele ei. Se prinsese de blugii ei, încă mestecând.

–Spun că îmi pare rău, îi zisese Steve.

Petra făcuse un semn din cap.

–Nu știu ce m-a apucat, continuase Steve, întinzând brațele. Să zicem... ei bine, să zicem că tu pentru mine însemni mai mult decât am crezut eu. N-ar... n-ar fi trebuit să te jignesc. N-ar fi trebuit să te jignesc așa. N-ar fi trebuit să fac asta.

Petra îl răsucise un pic pe Barney pe șoldul ei și își lăsase o mână pe creștetul lui Kit. Simțea ușor vibrația fălcilor lui prin palmă.

–Am venit să-mi cer iertare. Am venit să te rog să mă ierți și să uiți.

Petra continuase să tacă.

–Te rog, spusese Steve, forțându-se. *Te rog...*

Din nou, tăcere. Apoi Petra spusese cu răceală:

–Da, te iert. Dar nu uit.

–Dar...

–Dacă asta e în tine, rămâne în tine, continuase Petra. Ai face-o din nou.

–Jur că...

–Nu mă interesează, spusese Petra.

–*Te rog...*

Ea făcuse un semn din cap.

–Doar o lună. Doar o săptămână în plus.

–Nu mă interesează, repetase Petra.

–Și atunci, ce vei face?

–Scuipă, îi spusese Petra lui Kit. Nu mai ține în gură. Scuipă la coșul de gunoi.

Kit se dusese la coșul de gunoi. Petra îl privise pe Steve.

–La revedere.

–Nu face asta...

În spatele ei, Kit scuipa cu putere.

–Vorbești serios, spusese Steve.

Petra încuviințase din nou din cap.

–În regulă. Îl privise pe Barney. Se aplecase într-o parte să îl vadă pe Kit, încă ocupat lângă coșul de gunoi. La revedere, băieți.

Barney își îngropase fața în gâtul Petrei.

–Spune la revedere, Kit, îl îndemnase Petra.

Kit ridicase privirea.

–La revedere, spusese el. Venise încet spre locul său de lângă Petra, luând o lingură de lemn din dezordinea de pe masa din fața lor și începuse să o lovească ritmic de piciorul mesei.

–O să-mi fie dor de voi...

–La revedere, răspunsese Petra.

–Să ai o viață frumoasă. Sper să-ți rezolvi problemele...

Se îndreptase spre ușa de la intrare și rămăsese pe covorașul tocit, cu mâna pe clanță.

–Am fost serios, insistase el pe un ton ciudat. În privința lucrurilor bune. Chiar nu am mințit.

Deschisese ușa și tăcuse o clipă, așteptând ca Petra să spună ceva. Kit continuase să se joace cu lingura bătând în piciorul mesei, *bang, bang, bang*, ca și când ar fi vrut să spună ceva.

Petra nu-și luase ochii de la Steve și nu vorbise.

–Ai grijă de tine, spusese Steve și ieșise.

Când ușa se închisese în urma lui și nu i se mai auziseră pașii, după ce ieșise pe aleea de ciment din curte, Petra se aplecase și-l lăsase pe Barney din nou pe scaun. Apoi pusese o mână pe lingura de lemn.

–Gata, te rog.

Acum făcu același lucru, cu lingura de cereale.

–Gata, băiete, ajunge.

Kit ținea de lingură, aruncându-i Petrei o privire feroce.

–Ascultă, spuse Petra, ascultă. Se aplecă spre Kit. Poate era în regulă totuși să-și asume un mic risc, să-i facă doar o mică promisiune că lucrurile se vor îndrepta. Știi cine locuiește la Londra? spuse Petra.

Kit se gândi. Își apăsă lingura pe obraz și își strâmbă gura.

–Spiderman? încercă el.

Petra îi zâmbi.

–Mariella, răspunse ea.

Mariella rămăsese uimită. Nu avea voie să deschidă ușa nimănui, dar avea permisiunea să târască unul dintre scaunele de pe hol până în dreptul ușii, ca să se suie pe el și să vadă prin vizorul aflat la înălțimea unui adult cine se afla pe treptele de afară. Apoi o striga pe mama ei, iar Sigrid venea să deschidă ușa vizitatorilor amuzați sau nedumeriți de felul în care îi descrisese Mariella. Însă de această dată,

Mariellei nu-i venea să-și creadă ochilor, abia putea să scoată două vorbe; doar stătea acolo, legănându-se pe scaun, holbându-se la Petra și la băieții îngrămădiți în fața ușii, care se uitau la ea cu expresiile unor copii africani înfometați. Apoi începuse să țipe, chiar țipa:

–Mami, vino, mami, *vino*, sunt ei, sunt *ei!*

Iar Sigrid venise în fugă pe scările de la bucătărie, unde începuse să prepare cina, și se uită pe vizor, scoase un strigăt de mirare, deschise larg ușa, apoi se strâmi o învălmășeală de brațe, genți și strigăte. Kit voia ca ea să se uite la excavatorul lui, de parcă nu-l mai văzuse de o mie de ori înainte, iar Barney refuza să-i dea drumul Petrei fie și pentru o clipă, iar Sigrid spunea „hai, hai" și „nu-ți face griji", apoi toți coborâseră în bucătărie, băieții începuseră să râdă și să țipe, după care Edward se întorsese acasă și tot balamucul începuse din nou. Era, după cum își notă Mariella ca să-i spună luni Indirei, o *nebunie*.

Dar era și frumos. Totul devenise zgomotos și lipicios cât ai zice pește, dar așa era bine, se gândi Mariella, era foarte bine să-i ai pe toți cu tine; și iaurtul era vărsat pe masă, Petra stătea așezată pe podea ca și când ar fi știut foarte bine casa, în loc să se comporte ca o străină, iar Edward îi oferise un pahar cu vin și-i sunase pe Luke și Charlotte să vină și ei; și Charlotte adusese o pungă de dulciuri deloc sănătoase, dat fiind că aveau doar zahăr și chimicale, dar care erau totuși delicioase, iar Charlotte se așezase și ea pe jos, iar Sigrid începuse să facă paste pentru toată lumea și atmosfera părea de petrecere și era din ce în ce mai bine, până când Edward strigase ca să acopere zgomotul:

–Îl sun pe Ralph.

Și a fost ca și cum cineva spărsese un balon sau spusese că era ora de culcare, când de fapt nu era cazul – și totul încetă.

–Te rog, îi spuse Petra, de jos.

Edward se uită la ea. Stătea în picioare cu un pahar de vin în mână. Ea stătea pe jos, cu Barney în brațe.

–Te rog, nu? Sau te rog, da? o întrebă el.

–Te rog, da, răspunse Petra.

–Bine. Părea foarte sever. Nu aș fi acceptat un „te rog, nu".

Mariella îi aruncă o privire mamei sale. Sigrid se uita la Edward. Mariella știa dintr-o experiență îndelungată că expresia de pe fața tatălui ei era aceea pe care o avea când era băiatul cel mai mare din familie, care trebuia s-o asculte la telefon pe bunicuța când suna cu vreo problemă. Iar când tatăl ei se enerva, mama ei avea de obicei aceeași reacție, iar Mariella nu voia să se enerveze nimeni când totul era atât de amuzant și mai ales când era așa de multă voioșie aici, în această bucătărie de obicei atât de mohorâtă. Așa că se uita la mama cum se îndrepta spre tatăl ei ca să-i spună ceva la ureche și, până să ajungă acolo, Luke își luă ochii de la castanele din castronul lui Sigrid și se uită în cupa excavatorului lui Kit și spuse:

–Mă duc după el.

–Dar..., începu Edward.

Luke se ridică în picioare.

–Cu atât mai bine. O să-l sun și o să-i spun că îl iau la o bere după serviciu. Și dacă a ieșit deja să bea, o să-l caut.

–Să nu-i spui de ce, zise Charlotte de pe jos. Îl ținea pe Barney pe genunchi. Copilul mânca dulciuri din mâna ei.

–Nici nu mi-ar trece prin minte...

–Ești sigur? întrebă Edward.

–Foarte sigur.

–Dar...

–Sunt sigur, zise Luke. O s-o fac. Se aplecă și o sărută pe Charlotte pe creștet. Am plecat.

Mariella își privi tatăl, care părea confuz; apoi se scuturăîncetișor și-i aruncă o privire lui Sigrid. Ea zâmbea. Îi întinse paharul de vin.

–Mai pune-mi, te rog, îi zise ea.

–Sunt mort de oboseală, îi spuse Ralph lui Luke.

Se dusese la parter, în zona de recepție unde nu era nimeni, ca să-i dea drumul lui Luke în clădire, să-l treacă prin toate sistemele de securitate, pe lângă birourile goale acum, căci oamenii fuseseră lăsați să plece acasă, întrucât munca lor nu depindea de piața americană de acțiuni, care mai avea oricum patru sau cinci ore până la închidere.

Ralph credea că va putea să plece până la nouă, nouă și jumătate cel mai târziu, apoi probabil că se va duce cu alții să bea ceva și poate să ia și mâncare chinezească, după care se va întoarce în camera sa – proprietarul și prietena lui se duseseră în weekend la Barcelona –, când va fi prea amețit ca să facă altceva decât să se trântească în pat. Și iată-l pe Luke, care-i spunea să meargă la Ed, hai, vino, vino, termină ce ai aici și vino la Ed.

–De ce? întrebă Ralph. Sunt mort de oboseală.

–E vineri, omule, vineri seară suntem liberi. Sigrid face paste.

Ralph începu să închidă foarte încet programele din computer.

–Nu-mi ține mie predici...

–Nimeni nu-ți ține predici.

–Nu vreau...

–Frățioare, zise Luke. Nu te mai smiorcăi și vino. Trebuie să te relaxezi și să mănânci. E o cină-surpriză la Ed și noi vrem să vii și tu.

–Care noi? întrebă Ralph bănuitor.

–Noi... Char și cu mine, Ed și cu Sigi. Hai, pune-ți haina.

În mașina lui Luke, pe drumul spre Inslington, Ralph îi povesti fratelui său ce se mai întâmplase în săptămâna aceea. Îi spuse că unul dintre clienții săi era foarte dificil, un adevărat ticălos de care nimeni altcineva nu voise să se ocupe, dar, cu un profit de cinci sute de milioane de dolari, merita să pui mâna pe el; iar toți cei din echipă consideraseră că Ralph era omul potrivit pentru un asemenea

client dificil, deoarece era și el un om foarte dificil. Luke își lăsă fratele să vorbească. Era o poveste plicticoasă, dar îi ținea lui Ralph mintea ocupată și, dacă mai mormăia și el câte ceva din când în când, n-avea să fie în pericol să se dea în vileag. Căci dacă se întâmpla așa ceva, dacă Ralph se prindea că era încolțit, forțat și pus în fața unei situații pe care nu o putea evita, atunci ar fi întins-o. Luke se gândi că nu avea să se simtă liniștit până nu închidea ușa din față după el după ce Ralph intrase deja în casa lui Ed.

Iar Edward gândea cam la fel. Le deschise ușa, apoi se așeză de partea cealaltă a lui Ralph, așa că amândoi păreau să-l escorteze la secția de poliție; apoi coborâră scările în această formație, Edward în față, Ralph la mijloc, iar Luke în spate, și, până să ajungă jos, auziră deodată vocile băieților și Ralph se opri și întrebă cu voce tare:

–Ce mai e și asta?

Edward se întoarse, îl luă de braț și-l duse până în cameră, unde numai Sigrid se uită în direcția lor, pentru că toți ceilalți se înfruptau din dulciuri și vin, o îngropau pe Charlotte sub pernele de la canapea și țipau.

Ralph se opri. Luke se aștepta ca Ralph să se întoarcă și să-l acuze de trădare și răpire, dar el nu o făcu. Rămase acolo pur și simplu și se uită la copiii lui, la Petra, care-l împiedica pe Barney să se târască peste fața lui Charlotte, în culmea fericirii și fără să-i pese de nimeni.

Edward îl împinse ușor pe Ralph.

–Hai, du-te la ei, îi spuse el. Haide, haide, du-te la ei.

Îi culcaseră pe băieței pe o saltea întinsă pe jos, în dormitorul Mariellei. Ea fusese foarte mulțumită de acest lucru și le dăduse câteva animăluțe de pluș ca să se joace, supraveghindu-i de la înălțimea patului până când, în cele din urmă, adormiseră; chiar și Barney, care începuse să sforăie întins pe spate, cu brațele deasupra capului, tare încântat de noua situație, căci nu mai era în pătuțul lui, ca într-o cușcă. Când Ralph intră în cameră să vadă dacă

totul era în regulă, Mariella îi spuse răspicat că era perfect capabilă să aibă grijă de copii.

– Mă scuzați, *doamnă*, îi spuse Ralph zâmbind.

Ea dădu din cap. Ralph arăta mult mai bine când zâmbea. Mariella rezolvă de două ori puzzle-ul suedez înainte de a stinge lumina. Putea să-l facă atât de ușor acum, așa că sosise momentul să-i ceară lui Farfar să-i construiască altul. Și să se gândească la asta i se părea Mariellei, într-un fel foarte ciudat, singurul lucru de pe lume care-i mai rămăsese de plănuit.

O dată sau de două ori în timpul cinei, Edward reușise să-i întâlnească privirea lui Sigrid. Dorise să-i transmită mirarea și satisfacția că, pentru prima dată, îi avea la masa din bucătăria lor pe ambii lui frați, pe soțiile lor și pe cei trei copii ai lor, care dormeau liniștiți în dormitor, iar el avea un weekend întreg în față. Însă, cu toate că-i zâmbise, cu toate că se distra și se simțea bine să facă oficiile de gazdă – să le dea câteva perne în plus, să-i hrănească și să-i ofere o jucărie plutitoare lui Barney – ca și cum ar fi făcut zi de zi asemenea lucruri, Sigrid n-avea să-i îngăduie lui Edward să scoată în evidență faptul că era o seară cu totul ieșită din comun. Se purta de parcă nu era nimic deosebit, de parcă Petra venea adeseori la Londra cu autobuzul, de parcă relația dintre Ralph și Petra nu se răcise sau nu exista nici o complicitate între Charlotte și Petra, de parcă nu era nici o problemă în căsnicia ei cu Edward. „Și are dreptate", se gândi Edward, „are dreptate să nu facă mare caz din asta, pentru că, chiar dacă este prima dată când suntem cu toții împreună, nu e decât un început și mai avem de parcurs un drum lung, foarte lung."

La început, Ralph și Petra se așezaseră la capetele opuse ale mesei, cât mai departe unul de altul. Nu se atinseseră toată seara, aproape că nu își vorbiseră, iar Ralph anunțase dinainte că după cină avea să se retragă în camera lui. Petra nu schițase nici un gest. Părea, se gândi Edward,

să fie foarte stăpână pe sine și în stare să se uite la Ralph într-un fel în care el nu putea – cel puțin, nu încă – să o privească. Charlotte și Luke flirtau peste masă, cu mai mult zgomot și energie decât toți, iar Edward observase că Petra se uita la ei ușurată și încântată, având pe față aceeași expresie aproape indulgentă, care i se așternuse și când îi văzuse pe băieți jucându-se cu pernele de la canapea. „Nostimă fată", se gândi el, „nostimă, ciudată, dar nu trebuie s-o subestimăm, mai ales eu și mai ales Ralph. Doar pentru că cineva nu știe exact ce știi tu, nu înseamnă că lucrul pe care îl *știe* nu e important. Sau chiar mai important. A ajuns unde a ajuns prin propriile ei forțe, n-ar trebui să uităm asta, n-ar trebui să uităm cât de protejați am fost noi, în comparație cu ea." I se puse un nod în gât. Duse la gură paharul cu vin ca să ia o înghițitură, să i se ducă nodul. Doamne, începea să fie la fel de sentimental ca taică-su.

Tatăl lui! Ridică mâna și se bătu pe frunte. Părinții! Ar trebui să le spună, se cuvenea – nu, trebuia – să-i sune pe Anthony și Rachel și să le spună că erau cu toții aici și se simțeau bine împreună. Nu se mai gândise la ei. Era îngrozitor, de neiertat. Se ridică de pe scaun. Trebuia să se ducă acum în birou să-i sune, chiar acum.

–Unde pleci, frățioare? îl întrebă Luke.

Se aplecase până la jumătatea mesei, printre farfurii și pahare murdare, ca să poată s-o țină pe Charlotte de mână.

Pe fața lui Edward se așternu expresia aceea de om frământat de griji, pe care Sigrid i-o știa atât de bine.

–Tocmai m-am gândit că s-ar cuveni să-i sun pe părinți...

–Nu, spuse Sigrid.

–Stai jos...

–Sincer, zise Luke. Pe bune, de ce ne-am strica seara asta plăcută?

–Dar ei vor...

Luke lăsă mâna lui Charlotte. Se întinse spre Ralph și-i puse mâna pe umăr.

–Vorbesc eu.

–Ce...

–Îi sun eu pe mama și pe tata, spuse Luke.

–Dar...

–Mâine-dimineață, preciză Luke. Nu acum. Acum petrecem. Îi sun eu mâine și le spun că am fost împreună. Îl strânse pe Ralph de umăr. E-n regulă, frățioare?

–Da, zise Ralph.

Sigrid se rezemă din nou de spătar.

–Uite, îi zise ea lui Edward, uite, o să-i sune Luke. Tu nu trebuie să faci nimic.

Îi zâmbea. Nici nu-și amintea de când n-o mai văzuse așa de relaxată. Îi zâmbi și el, apoi se lăsă din nou pe scaun. Luă cea mai apropiată sticlă de vin și o ținu în lumină... Goală. Cum de se băuse? Mai bine să ia alta...

–Mă duc să mai aduc vin, zise Ralph, lăsând sticla din mână.

–E în...

–Știu, spuse el, apoi se ridică. Știu...

Edward se uită la cei din jurul mesei și întrebă:

–Ce s-a întâmplat?

Sigrid râdea; la fel și Petra și Charlotte. Luke își încrucișă brațele pe masă și se aplecă spre Edward.

–Totul se schimbă, zise el...

Părea să aibă șaisprezece ani, se gândi Edward, era un tânăr agreabil la vârsta lui. Îi făcu lui Edward semn că așa era.

–Totul se schimbă...

capitolul 20

Lumina scădea repede în intensitate. Cu fiecare an, Anthony era din ce în ce mai surprins că, odată ce se termina vara, serile treceau atât de repede, așa că trebuia să se adapteze la programul de iarnă, în care nu se putea bizui pe lumina naturală decât patru-cinci ore, dacă era o zi cu soare. Pe vremuri, iarna era anotimpul în care cerceta și observa, reconstituind schelete de păsări, urmărind cu meticulozitate planșele anatomice, și atârnându-le apoi sus, de parcă acele fâșpturi fantomatice încă mai țopăiau, ciuguleau sau se întorceau în zbor. Rafturile din atelier gemeau de schelete, dar mai erau și cele agățate cu sârmă de grinzile de la acoperiș, majoritatea crăpate acum, un osuar sfărâmat al vieții din trecut, al mișcărilor de odinioară. Erau într-un fel dezgustătoare, mai ales craniile fără ochi, fără cioc, dar îi era totuși greu să le arunce la gunoi, căci în ele se adunaseră toate cunoștințele, progresele lui, erau dovada, dacă mai avea nevoie de așa ceva, că putea să reprezinte o pasăre în două dimensiuni, știind precis cum funcționa corpul ei, în trei dimensiuni.

La începutul fiecărei toamne, Anthony își trecea în revistă colecția de schelete, jura să mai reducă numărul pieselor, dar nu făcea nimic. Rachel îi spunea an de an că era foarte nedrept față de băieți că nu încerca niciodată să curețe mizeria crasă din atelier, ci doar să se sustragă de la această sarcină istovitoare, știind foarte bine că ea va cădea pe capul lor, după ce va muri el.

–N-au decât să arunce totul, spunea Anthony. Absolut totul. Pentru ei nu va însemna ce înseamnă pentru mine. Și nu voi mai fi aici ca să mă supăr. Așa-i?

– Dar pentru ei va fi o sarcină foarte deprimantă. Pungi întregi de oase. De ce să-i lași să facă ceva așa de trist?

„Dar nu văd nimic trist în schelete", se gândi acum Anthony, stând în picioare și inspectând rafturile, în timp ce soarele apunând își arunca ultimele raze în atelier. „Nu sunt triste câtuși de puțin. Fiecare dintre ele este interesant și justificat. Pentru mine reprezintă o călătorie, călătoria mea prin viață. Nu m-am gândit niciodată că am să fiu artist și am să-mi câștig traiul din această profesie, și nici părinții mei. Dar am făcut-o. Am ținut o casă, am crescut trei băieți și le-am dat o educație, deoarece nu numai că pot vedea, dar pot și să redau, cu mâna asta și cu mintea, ce văd în așa fel ca și alții să poată vedea. Pot da viață păsărilor, pe hârtie. Iar aceste oase vechi de păsări, cum le spune Rachel, au făcut parte din pregătirea mea, din studiul necontenit, până când am înțeles cu adevărat cum funcționează lucrurile, iar acum pot să redau totul într-un fel la care nici nu mai trebuie să mă gândesc." Își ridică involuntar brațul drept, cu degetele mimând că țin un creion imaginar și trasă ceva prin aer. „Uite unde ai ajuns. Aici. Puterea inconștientului. Am desenat un nagâț luându-și zborul și nici nu trebuie să mă gândesc la ce am să fac înainte de a o face. Am știut, am știut, pentru că este un nagâț undeva acolo sus, pe rafturi, și mă aștept să i se fi desprins capul și să-i lipsească un os sau două de la aripă, dar pe timpuri i-am studiat fiecare oscior din corp, iar aceste cunoștințe se află în mine la fel de adânc ca și ADN-ul. Băieții n-au să se supere să golească aceste rafturi. O să înțeleagă. Vor ști că, așa cum bucătăria mamei a fost întotdeauna nucleul casei, al vieții de familie, această încăpere a fost postul de observație. Aici, spuse Anthony, aproape cu glas tare, nu ne-am concentrat doar la ceea ce trebuia făcut – foarte necesar, recunosc –, dar și la ceea ce *s-ar putea* face. Și, cu toate că mai bine ar muri decât s-o recunoască, cred că și Rachel o știe în adâncul

sufletului ei și se teme de asta, pentru că e un lucru asupra căruia nu poate deține controlul."

La fel ca în cazul lui Ralph. Oare fuseseră vreodată în stare să-l stăpânească pe Ralph? Dacă îi asculta când era copil, o făcea pentru că voia sau îi convenea, niciodată pentru că ar fi simțit cea mai vagă nevoie să le facă pe plac. Și, din cauza perversității sale înnăscute, Ralph exercitase mereu o ciudată fascinație asupra maică-sii. Nu-l iubea – Anthony era sigur de asta – mai mult decât pe Luke sau Edward, dar era, într-un fel, fermecată de el, întotdeauna fusese, de acea făptură care trăia la hotarele, dacă nu chiar în afara ținutului guvernat de ea. Așa că, în ultimii ani, când părea mai maleabil, când se supusese hotărârilor ei rapide privitoare la aspectul practic al vieții lui – căsătoria cu Petra, mutarea în casa din Aldeburgh –, pentru toate trebuia plătit în cele din urmă un preț. Și acest preț se dovedise a fi zăpăceala din această vară, tulburările din familie, sentimentul care li se strecura în suflet, așa evident de dureros pentru Rachel – că ei, părinții, nu mai aveau influență, erau vizitați mai rar sau nu li se mai spuneau atâtea, sau nu mai erau considerați ca fiind implicați, ca înainte, în ce se întâmpla. Acum urmau – Luke le-o spusese răspicat când le telefonase cu o zi în urmă – să fie informați de tot ce se petrecea, dar n-aveau să mai joace un rol principal în stabilirea a ce se va întâmpla în viitor. Cei trei frați, le sugerase Luke, punând accentul pe weekendul tumultuos pe care îl petrecuseră în Londra, aveau acum prioritățile lor, prioritățile vieții lor, copiii lor, nevestele lor.

–Suntem cu toții aici, spusese Luke cu voioșie. Ne petrecem această zi împreună, toți nouă. Toată lumea se simte minunat. Nu trebuie să vă faceți griji. Toți suntem fericiți. Barney a făcut patru pași azi-dimineață. E un nebunatic...

Anthony fusese cel care-i răspunsese lui Luke la telefon. Era singur în bucătărie. Stătea acolo, uitându-se

pe fereastra de deasupra chiuvetei, în timp ce Luke îi vorbea despre seara trecută și-i spunea că lui Ralph nici nu-i trecuse prin minte că îi va găsi pe Petra și pe copii în casa lui Ed, că Petra își venise în fire și făcuse singurul lucru rațional cu putință: se urcase într-un autobuz, cu băieții și bagajele. Dacă Rachel ar fi fost în acea încăpere, i-ar fi smuls telefonul din mână și i-ar fi pus lui Luke o mulțime de întrebări, dar plecase să cumpere lapte, chibrituri și un crab pentru cină, în caz că mai găsea unul, așa că-i rămăsese lui Anthony să spună:

–Bine. Bine, băiete. Mi-a făcut mare plăcere, îți mulțumesc mult...

Și rămăsese acolo, cu receptorul în mână, după ce Luke închisese telefonul, gândindu-se cu uimire: „Ce era cu toate astea? Ce să se fi întâmplat?"

Când îi povestise, Rachel dorise să sune imediat ca să se încredințeze că așa era. Luase receptorul în mână și îl ridicase la ureche, când Anthony i-l smulsese cu forța.

–Nu!

–Dar trebuie, trebuie să fiu sigură...

–Lasă-i în pace!

–Nu pot, trebuie să știu...

Anthony azvârli telefonul cât colo. Aparatul se lovi de peretele din capătul celălalt al bucătăriei și căzu în spatele unui scaun, zăngănind pe plintă.

–Lasă-i în pace, îți spun...

Se așteptase ca Rachel să țipe, dar nu o făcuse. Doar îi zise, parcă luptându-se cu lacrimile:

–Trebuie să aflu dacă sunt bine...

Anthony avea respirația întretăiată.

–Cât se poate de bine. Luke părea fericit ca în ziua nunții sale.

–Dar Ralph. Ralph și Petra...

–Sunt împreună. Nu trebuie să ne gândim la nimic altceva.

–Dar sunt cu adevărat împreună?

–Nu știu.

–Eu trebuie să știu, zise Rachel, pornind după telefon.

Anthony o prinse de încheietura mâinii.

–Vei afla când vor vrea ei să ne spună. Nu înainte.

–Tu de partea cui ești? îl întrebă Rachel.

–A nimănui, zise Anthony.

Rachel rămase pe loc un minut sau două, fără să dea de înțeles că ar vrea să se urnească. Apoi spuse, făcând un efort:

–Dacă nu sună nimeni până mâine-seară, până duminică-seară, pot să le dau eu un telefon?

Dar venise Ralph. Tocmai strângeau masa după prânzul frugal, luat în plăcuta companie a ziarelor de duminică, atunci când auziră scrâșnet de roți pe aleea cu pietriș.

–Cine-o fi?

Rachel aruncă șervetul pe care-l avea în mână și fu cât pe ce să se repeadă la ușă.

–Așteaptă, îi spuse Anthony.

–Dar...

–Așteaptă!

Ea se opri, aproape tremurând, ca un câine care nu e lăsat să urmărească un vânat extrem de tentant.

–Oricine ar fi, zise Anthony, îl putem aștepta aici.

Venise Ralph. Era mai slab decât ultima dată când îl văzuseră, cu o lună în urmă, și avea cearcăne negre; dar părea să aibă o energie pe care n-o mai remarcaseră la el de ani buni. Lângă el, Anthony simțea că Rachel încearcă să se adune. Se ridică pe vârfuri ca să-și sărute băiatul pe obraz.

–Doamne, Dumnezeule, dragul meu, zise ea pe un ton cât se poate de normal. Te-ai tuns.

Ralph zâmbi. Ridică un picior în direcția ei.

–Și mi-am făcut pantofii...

–Unde sunt copiii? îl întrebă Anthony, fără să zâmbească, uitându-se drept în ochii lui Ralph.

–Acasă.

–În Aldeburgh?

–Sigur că da, zise Ralph. Unde să fie?

–Și... și Petra?

–Cu ei. Unde să fie?

Rachel se întoarse spre masă.

–Stai jos. Stai jos, să fac niște cafea.

–Nu pentru mine, spuse Ralph, mă cam grăbesc. Mă întorc la Londra diseară.

–Te și întorci...

–Dar am crezut...

–Voi veni în weekendul următor, spuse Ralph. Și în celălalt. Până închiriem casa.

Rachel se instală cu grijă pe un scaun, de parcă ar fi avut ceva la coloană. Spuse apoi, cu o voce pierită:

–Să închiriați casa?

Ralph se așeză pe un scaun, în fața ei.

–Da.

Anthony se aplecă peste masă.

–Ne-ai putea spune...?

Ralph îi zâmbi. Părea să fie într-o dispoziție mai bună decât îl văzuse vreodată Anthony. Apoi spuse:

–De ce credeți că am venit aici?

–Nu știm, zise Rachel. Vocea îi suna de parcă stătea să izbucnească iar în plâns. Nu știm nimic...

–Ba da, spuse Ralph, știți. Nu v-a sunat Luke?

–Dar nu știm *destul*...

Se lăsă o tăcere scurtă. Apoi Ralph zise:

–Atunci am să vă spun eu.

Anthony își îndreptă spatele și dădu ocol mesei ca să se așeze lângă Rachel. Simțea că trebuie să-i ia mâna, însă pe de altă parte, nu voia să reacționeze în nici un fel. Așa că rămase acolo, cu mâinile împreunate pe masa din fața lui.

–Hai, spune-ne!

–Avem de gând să închiriem casa pe timpul iernii. Până atunci, eu o să merg la Londra în zilele lucrătoare

și mă întorc în weekend. Petra se va întâlni cu agentul în această dimineață. Ne vom petrece iarna în Londra. Vom găsi undeva, pe lângă Luke și Charlotte, tovarăși de joacă pentru băieți, Petra va putea să lucreze câtva timp într-o cafenea sau în alt local din zona Columbia Road. Apoi ne vom întoarce la Suffolk în timpul verii.

–Pleci... din Suffolk? îl întrebă Rachel.

–Doar iarna, mamă. Asta-i ceea ce se numește un compromis.

–Așa că tu și Petra...

–Nu-i treaba ta, mamă, spuse Ralph pe un ton blând.

–Nu pot să știu nici dacă te mai gândești la *divorț?* strigă Rachel.

Ralph se rezemă de spătar. Spuse cu nepăsare:

–Nu, ne-am făcut un plan. O să încercăm. O să vedem dacă merge.

–Dar când îi mai vedem pe băieți?

–Când veniți la Londra.

–Londra! zise Rachel cu silă în glas.

–Va trebui să vă placă, spuse Ralph. Amândurora. Vom fi cu toții acolo.

–Dar Petra... la Londra? întrebă încet Anthony.

–Firește, răspunse Ralph. De ce nu? Are să-și revină...

–Dar îi... convine planul ăsta?

Ralph se uită în ochii tatălui său.

–Ea l-a propus.

–Și...

–Și, zise Ralph, Sigi s-a gândit să veniți în Londra și să stați cu ei. La intervale regulate. O să vreți și voi asta, mai ales după ce se naște copilul, nu-i așa?

–Sigur că da, spuse Anthony și-i aruncă o privire lui Rachel. Ea se uita fix la capătul opus al mesei, unde stătea Anthony când venea multă lume zgomotoasă și veselă în jurul mesei încărcate de bunătăți. Apoi spuse, cu o undă vagă de sarcasm în voce:

–Și Charlotte? Are Charlotte vreun mesaj și pentru mine, despre cum aș putea să-mi trăiesc viața în viitor?

–Ți-a trimis toată dragostea ei, zise Ralph. De fapt, ți-a trimis-o de două ori.

Se ridică. Uitându-se de sus la părinții lui, spuse:

–Și Petra v-ar fi trimis-o pe a ei, dacă ar face asemenea lucruri. Dar nu le face. Știți și voi. Niciodată nu le-a făcut. Dar asta nu înseamnă că nu are sentimente. De fapt, are foarte multe și e mai sinceră decât noi toți în ceea ce simte. Sinceră și față de ea însăși. Făcu o pauză, apoi urmă: Trebuie să învățăm să facem lucrurile altfel, amândoi. Privirea îi deveni mai tăioasă și spuse apăsat, uitându-se în ochii tatălui său: Așa cum trebuie să le faceți și tu, cu mama. Altfel. E-n regulă?

Rămăseseră acolo mult timp după plecarea lui, unul lângă altul, la masa din bucătăria cufundată în tăcere. De-afară, din sat, se auzeau țipete și strigăte și trecuse pe-acolo o mașină – poate două –, dar în casă se simțeau ca sub un clopot de sticlă suspendat în afara timpului și a schimbărilor din lume. Anthony nu știa cât timp stătuseră acolo, nu știa dacă se gândise cu adevărat la ceva sau își lăsase mintea să plutească liberă peste ce le spusese Ralph și ce insinuase. Oricum ar fi fost, tresări când Rachel rosti deodată:

–Ei bine, cred că am putea să revenim la ideea de a înființa o pensiune.

Anthony se holbă la ea.

–*Poftim?*

–Știi doar, zise Rachel. Acum mulți ani. Mă gândisem ca pe timpul verii să transform casa în pensiune. Ar însemna doar să renovăm un pic etajul. Băile nu sunt deloc ceea ce s-ar putea numi „ultimul răcnet", indiferent ce se înțelege prin asta.

–Ai putea... ai putea să faci față?

Ea se întoarse să-l privească.

–O, da! Dacă trebuie... Și... și acum poate că trebuie.

Se aplecă spre ea și o sărută pe obraz.

–Ce fată bună...

–Nu mă lua de sus!

–Dar te admir...

–Bine, spuse Rachel, ridicându-se. Vino și admiră-mă în atelier. Am să împrăștii pe masă toate chestiile alea și o să mă gândesc. O să mă gândesc cum să facem ce vor băieții de la noi.

–Doar atât?

–Nu, zise ea și-i zâmbi, făcând o grimasă. Va fi greu. Și tu poți face lucruri dificile, adăugă ea. Poți să renunți la toate oasele astea de păsări.

„Dar nu pot", se gândi Anthony. „Nu pot și nici nu vreau. Dacă le arunc, asta n-are nici o legătură cu schimbarea atitudinii mele ca tată, are legătură cu ceva esențial din mine, ceva care mă face ceea ce sunt. Ralph a spus că Petra e sinceră față de ea însăși. Nu știu dacă asta înseamnă doar că nu e afectată sau înseamnă ceva mai profund. Dar eu, în adâncul sufletului meu, sunt pictor de păsări și am nevoie de oasele astea."

Acum se înserase de-a binelea. Se vedeau forme lunguiețe de lumină filtrată aruncată de ferestrele mari din nord și dreptunghiuri mai mici venind de la șirul de geamuri de pe zidul din vest, dar în rest atelierul era cufundat într-un întuneric catifelat; doar șevaletul domina semeț contururile pieselor de mobilier masive din jur, ca o macara pe un șantier. Pe șevalet se afla o scândură, pe care Anthony fixase o coală de hârtie grosolană, făcută manual, ca să deseneze toate păsările care veneau pe pervazul de la bucătărie, unde Rachel le dădea tot timpul de mâncare; măcăleandrul și vrăbiile, iar uneori câte un pițigoi, păsări pe care avea să le deseneze în cărbune, iar apoi să le picteze în acuarelă, alegând poziții care indicau următoarea mișcare a fiecărei păsări. Poate o să facă și o pitulice. Sihaștrii, sihaștrii, de nouă centimetri lungime și nouă

grame greutate, care cloceau ouăle de două ori pe an în cuibușoarele lor din mușchi, ca niște cupole. Minunat!

Se uită zâmbind la rafturile pe care încă mai luceau stins în întuneric scheletele de păsări. Trebuia să fie acolo și pitulicea... sau ce mai rămăsese din ea. Traversă încet camera întunecată, evitând toate obstacolele atât de bine știute, și puse mâna pe clanță. Se uită în urma lui. A doua zi de dimineață, toate vor fi la locul lor, pline de praf și învălmășite în ochii tuturor; doar el vedea atelierul așa cum era sau și-l amintea, ca pe un loc al evoluției și al promisiunilor.

Se îndreptă încet spre casă, pe aleea cu pietriș. O lună enormă și galbenă de septembrie se înălțase printre copacii din spatele acoperișului, iar aerul era un pic înțepător, aproape ca o mușcătură, ceea ce te înviora la fel ca spălatul pe dinți. Fereastra de la bucătărie era un pătrat cald și auriu, iar prin ea o vedea pe Rachel aplecată peste un morman de broșuri și pliante întinse pe masă. Se opri și se uită câtva timp la ea – soția lui, femeia cu care se căsătorise, totuși nu aceeași, așa cum nici el nu mai era cel de odinioară.

Deschise ușa din spate. Îl întâmpină un val de căldură.

–Tu ești, Anthony? strigă Rachel, fără să se întoarcă.

Închise ușa după el. Își aminti de Ralph.

–Cine altcineva? spuse el.